

Силвия Кристъл

Довереникът

СИЛВИЯ КРИСТЪЛ ДОВЕРЕНИКЪТ

chitanka.info

Кратко пътуване до Венеция нанася поредния удар върху обърканото ежедневие на Максимилиан Графски. Адвокат в разцвета на силите, Макс се изправя пред неочаквано предизвикателство. Инцидентната среща с коварната Елионор Резловска го захвърля в дълбоките води на едно жестоко приключение. Макс е притиснат между принудата да извърши престъпление и натрапчивото желание да избяга и потули следите си.

Страхът, съмненията и неспособността на Макс да изплува от водовъртежа на събитията предизвикват у читателя неудържим изблик на смях и го карат да следи със затаен дъх обратите на действието.

След всички заплахи, опасности и неволи, които го връхлитат, Макс е убеден, че битието му лети към пропастта. Тогава най-неочаквано съдбата му поднася безценен подарък.

От авторката на „Анонимус“

ПЪРВА ЧАСТ

Часовникът на кулата „Сен Клу“ удари два, когато завих по тясната уличка край университета и паркирах застаряващото си беемве само на крачка от очукания крив знак „Спирането забранено“. Автобусът тръгнаше след час, така че разполагах с достатъчно време да изпуша една цигара и да потърся горещо кафе. Затруднение ми създаваше единствено зеленикавият кожен куфар на колелца, който издърпах с досада от багажника, чудейки се дали изобщо да мъкна толкова ненужни вещи със себе си.

Нищо не ми пречеше, разбира се, да захвърля куфара в някой ъгъл на агенцията или да помоля шофьора да го метне в багажника. Но и двата варианта изискваха усилие, каквото не бях в състояние да направя след такава кошмарна нощ.

От близкия павилион купих кутия цигари, солети с чесън и диетична тонизираща напитка. Облегнах гръб върху зида и отпих жадно от ледения „Уест Пауър“.

Скоро около мен щеше да се натрупа тълпа от капризни старчета с треперещи ръце, отслабнал слух и замъглено зрение. Това ще е компанията ми през следващите дни. Знаех колко досадни са хората на осемдесет. Но дори старческите приумици изглеждаха примамлива перспектива пред излежаването вкъщи на спуснати завеси сред купища празни бутилки бира.

Нещата май нямаше да са толкова мрачни, колкото ги бях предвидил, защото ненадейно до мен изникна симпатична двойка и по всичко личеше, че хората са се приготвили да пътуват със същия автобус и в същата посока, накъдето съм се запътил и аз. Мисълта, че няма да съм единственият под осемдесет в групата, ме изпълни със странно задоволство. Вече не се чувствах толкова уморен. Дори бях готов да побъбря с новодошлите.

Жената изглеждаше на не повече от тридесет и криеше очите си зад тъмни очила. Погледът ѝ блуждаеше, а извивката на красивите ѝ устни издаваше колко отегчена се чувства от мълчанието на мъжа до себе си.

Спътникът ѝ тропна мускулестото си тяло върху каменните стъпала на агенцията и заби поглед във вестник, който измъкна от джоба на пътната чанта. Тъкмо се готвех да попитам загадъчното създание дали има намерение да пътува, с любимия си, естествено, до приказната Венеция, когато незнайно откъде пред мен изскочи напориста бабка, която първо стовари куфара си върху нищо неподозиращите пръсти на краката ми, а след това изгуби равновесие и се хвърли в обятията ми. Ако не бях опрял гръб в стената, двамата щяхме да представляваме любопитна гледка, проснати като опитни жаби върху мраморните плочи на „Бросън и Сие“.

Старицата се вкопчи в ръката ми и ме дари с ослепителна усмивка, разкривайки ред брилянтни зъби. Малките ѝ светли очи ме огледаха от глава до пети и след като се увери, че съм благонадежден, стисна още по-здраво дланта ми.

— Сам ли ще откриваш чудесата на Белла Италия, момко? — попита тя, отправяйки ми възторжен поглед, с какъвто не са ме дарявали сигурно от детските ми години. Майка ми разказва, че тогава всички дами по улицата се прехласвали по русите ми къдрици, дългите мигли и пухкавите бузи. Но успехите ми сред жените като че ли свършваха още в онази крехка възраст.

Старицата ме наблюдаваше настойчиво, стискайки упорито треперещата ми от безсъние десница. Чудех се дали първо да я помоля да отмести куфара си от премазаните пръсти на краката ми, но си дадох сметка, че от мен се очаква нещо по-мъжествено. Въпреки тежестта, която караше дишането ми да спира, осъзнавах деликатността на признанието, че ще пътувам сам. Затова се заоглеждах безпомощно с надеждата да зърна някой самотен заблуден турист и да обявя без капчица колебание, че съм с него.

Отчаянието явно се бе изписало върху недоспалата ми физиономия, защото жената попита с нотка на майчинска загриженост:

— Добре ли си, момчето ми?

Кимнах с изкривена гримаса, която трябваше да наподобява усмивка. Изкуших се да заявя, че преди тя да се появи се чувствах още по-добре, но реших да не изпадам в опасни откровения.

— Избра ли вече място в автобуса? — поинтересува се женицата. Дори изтерзаният ми вид не беше в състояние да я откаже от намерението да се движим двамката сред прелестите на Ботуша.

Отговорих с неопределен жест, размахвайки безпомощно свободната си ръка.

— Ела! — повлече ме след себе си непознатата. Краката ми изведнъж олекнаха и веднага разбрах, че съм се освободил от тежестта на куфара ѝ.

— Сядам напред, за да следя пътя, да чета табелите и да чувам напътствията на екскурзовода — обясни нещо тя, докато ме теглеше към автобуса, все едно бях малоумен роднина, поверен на нежните ѝ грижи.

Може би трябваше да ѝ напомня, че не е много разумно да оставяме багажа безпризорен, но с облекчение установих, че около кожения ми куфар се е скупчила групичка безгрижни пенсионери, които бърбеха неуморно, възбудени от идеята да щурмуват Апенините.

— До прозореца ли искаш да седнеш или откъм пътеката? — попита новата ми познайница и докато се бавех с отговора, тя ме успокои, че и двете места си имат предимства. Сега беше моментът да ѝ напомня за куфарите.

— Онзи, светлокафявият е моят — размаха мършавия си показалец бабката, сякаш можех да забравя как изглежда товарът, който премаза стъпалата ми. След като недвусмислено ми намекна, че очаква да се погрижа за багажа ѝ, старицата се отпусна на мястото до прозореца и потупа енергично седалката до себе си.

В погледа ѝ проблесна радостната възбуда на дете, на което са обещали пътуване до страната на чудесата.

Докато се измъквах от автобуса, успях да поогледам останалите членове на групата. Правех го с користната цел да откроя някое самотно старче, което да настаня на свободното място до жената с кафявия куфар. Усилията ми се оказаха доста безплодни, тъй като всяка баба вървеше в комплект с прегърбен от тежестта на годините старец. Вероятно съпруг, брат или някогашен любовник.

Набутах двата куфара в багажника, като за миг през главата ми мина безумната мисъл да не ги оставям прилепени един до друг. В края на краищата, с госпожата не ни свързват никакви отношения. Познавахме се от някакви си десет минути и исках по всякакъв начин да обнародвам този факт.

Докато обмислях ситуацията, напорист дребосък ме избута безцеремонно и метна пътната си чанта точно там, където бях

намислил да оставя собствения си куфар. Така багажът ми остана неприлично притиснат до този на бабата.

Не бързах да се настаня в мекото кресло откъм пътеката. Тайничко се надявах местата в автобуса да свършат. Тогава с благороден жест щях да отстъпя своя удобен стол на някой старец с паркинсон. Самият аз щях да издърпам подвижна сгъваема табуретка и да пътувам кротко свит, без да преча на никого и без никой да ми досажда.

Шофьорът огледа гумите и даде акъл на неориентиран младок как да пререди чантите в багажника. Ако не бях виждал момчето по коридорите на „Броснън и Сие“, надеждата за малко свежа кръв в компанията щеше да разцъфне отново. Но младежът хвърли последен поглед към наредените като аптекарски шишета куфари, сакове и пътни чанти и потъна във входа на агенцията.

С тревога установих, че съм единственият, който още се мотае по тротоара. През затъмнените стъкла на луксозния мерцедес ме наблюдаваха две редици любопитни старчески очи. Мразех да се превръщам в обект на внимание, затова захвърлих фасата и стъпих неуверено върху покритата със зелен мокет пътека. Заоглеждах се за свободно кресло, където да отпусна изтерзаното си тяло. Със задоволство забелязах няколко незаети места в задната част на автобуса.

Съвсем скоро щях да доверя на моята бабка, че съм труп и се нуждая спешно от порция здрав сън. Нямаше да се отърва лесно, но се надявах все пак старицата да прояви съчувствие.

Настаних се до инцидентната си спътница, успокоен от плана за измъкване, който бях скроил. Женицата ми се усмихна подкупващо. Отвърнах на любезността ѝ с изкривена гримаса и забих поглед в седалката отпред. В следващия миг открих нещо, което ме накара да зърна лъч светлина в мъгливата перспектива за вълнуваща круазиера в компанията на палава столетница.

Точно пред мен се беше настанила красавицата с тъмните очила. Навъсеният ѝ придружител ѝ бе обърнал гръб и зяпаше нехайно през стъклото.

— Женен ли си, синко? — попита изневиделица жената до мен. Примигах неразбиращо, повдигайки рамене. В последно време искрено се затруднявах да отговоря еднозначно на този въпрос.

Откакто бабата стовари куфара си върху краката ми, не бях обелил нито дума. Жената със сигурност вече ме смяташе за слабоумен. И вероятно щеше да се грижи още по-всеотдайно за мен. Точно това не исках да се случи, затова предвидливо отблъснах удара:

— Като че ли пропуснахме да се запознаем — изрекох почти дружелюбно и протегнах треперещата си от безсъние десница. Този жест така очарова спътницата ми, че тя изрече едно възторжено „Ах!“, сякаш току-що ѝ бях направил примамливо предложение за женитба.

— Елионор Резловска — обяви с достойнство жената до мен, стискайки ръката ми в кокалестата си длан. — Можеш да ме наричаш просто Елионор...

Бях трогнат от подобно благоволение.

Сега аз бях на ход. Чудех се дали да не ѝ пробутам някое шантаво име, така че да не се стряскам, когато ме вика. Нещо от рода на Билбо, Бени или Бъки. Но имаше вероятност водачът да изчете списъка и тогава щях да се окажа в много неловка ситуация.

— Максимилиан Графски — изрекох смирено.

— Графски? Да не би в жилите ти да тече синя кръв, момчето ми? — попита заинтригувано мисис Елионор.

— Би могло да се каже... — отвърнах неопределено.

Въпросът за аристократичния произход на рода ми беше разнищван в продължение на ред поколения, всяко от които се опитваше да се изкара с кръв, по-синя от тази на предците.

— Я виж ти, я виж ти! — заклати бялата си глава жената, сякаш сама не можеше да повярва, че е лапнала такъв голям залък. — Родителите ти имат ли замък или... нещо подобно? — любопитства тя с интерес на селска мома, по която се е заплеснал местният благородник.

Трябваше да я разочаровам. Баща ми почина с пенсия на беден гимназиален учител. А майка ми едва свързва двата края и брой дните до мига, в който заплатата се изсипва в сметката ми. Тогава ѝ изпращам няколко мизерни банкноти, с които да плати тока и да си купи нещо за ядене.

Няма как. Налагаше се да сваля мисис Елионор на земята.

— Родителите ми са обикновени хора и живеят скромно, мадам. Всъщност, баща ми почина миналата година от инфаркт.

Тази вест така разстрои женицата, че просто съжалих, задето се увлякох в толкова лични подробности.

След миг уредбата изпука и двадесетина глухи старчета наостриха уши. В края на пътеката се изпъчи костюмиран тип, който явно се готвеше да ни съобщи нещо важно. Микрофонът в ръката му беше изключен, но бях достатъчно близо, за да разбера, че този наперен фронт, който на тридесет и шест градуса се беше издокарал с бяла копринена риза, разтърсваща червена вратовръзка и тесни лачени обувки, всъщност е нашият екскурзовод.

Изведнъж уредбата гръмна, но никой, освен мен, не подскочи. Повечето от приятелчетата наоколо бяха със слухови апарати.

Сега вече на всички стана ясно, че мистър Уилям Дювал е човекът, който ще се грижи за нашите нужди. Ще откликва на нашите радости и тревоги. Няма да допуска волности. И ще прави всичко, което е по силите му, за да сме добре нахранени, подходящо облечени и подобаващо отпочинали. С две думи — доволни от живота.

— Няма ли веднъж да тръгнем нанякъде, без до нас да се лепне някой самовлюбен нахалник? — изръмжа навъсено мъжът пред мен. Истината е, че все още хранех слаба надежда симпатягите отпред да се окажат брат и сестра. Но някакво коварно чувство ми подсказваше, че съвсем скоро тези мои възделения ще бъдат безмилостно попарени.

— Престани, Ник! — смъмри го тихичко спътницата му, без да обръща красивата си глава. Скритият ѝ зад тъмните стъкла поглед остана да се рее навън.

Човекът с лачените обувки ни пожела приятно пътуване, изпълнено с чудни изненади, радостни преживявания и незабравими трепети. Редеше думите, все едно четеше Коледна картичка с благопожелания.

Речта му предизвика невероятно оживление в редиците на третата възраст. Дядовците размениха одобрителни погледи. Няколко баби дори изръкопляскаха. Водачът се почувства поласкан. Старците вече го обожаваха. Може би аз и мъжът пред мен бяхме единствените, които не споделяхме всеобщото въодушевление.

Моторът изрева и компанията с възторг установи, че колелата на автобуса вече се търкалят по равния път към пристанището. Точно в този миг се случи нещо, което накара сърцето ми да трепне. Да

запърха като пеперуда, на която са затворили балконската врата и не може да излети навън.

Красавицата отпред извърна поглед и ме дари с ослепителна усмивка. В миг помислих, че имам халюцинации от системното недоспиване. Че нервите ми са изопнати до скъсване. Че фантазията ми се вихри в непозволена посока. Че сигурно полудявам след всичко, което се струпа напоследък върху главата ми. И за да се отдам напълно на лудостта, и аз се усмигнах на прелестното създание. Непознатата се обърна напред, но усмивката остана да грее върху устните ѝ.

Наистина, съдбата ми подхвърли самодоволен дебелак за екскурзовод, вместо нежно създание с къса пола и загорели бедра. Но ми изпрати фея, която имаше до себе си навъсен годеник или съпруг и копнееше за капчица внимание. Вече имахме нашата малка тайна. Тя щеше да вълнува въображението ми по време на убийствено скучните разговори с мисис Резловска.

От месеци не бях поглеждал жена, затънал до гуша в собствените си грижи. А сега бях готов да сторя на друг това, което причиниха на мен самия. Но какво да се прави? Такъв е животът. На почетната стълбичка се качват единствено победителите. А до този миг, за съжаление, самият аз не бях в отбора на печелившите.

Автобусът летеше по равния път край стройни редици овощни дръвчета. Някъде отзад долиташе вълшебна музика и по всичко личеше, че мисис Елионор ще ме остави да поспя.

Ако можеше да знае само колко съм ѝ благодарен!

Безмилостна ръка разтърси изтерзаното ми тяло. Дори в съня си вече знаех, че подобна жестокост е присъща единствено на хора, които се задоволяват с четири часа сън в денонощието. Опитах да отлепя натежалите си клепачи, но това не беше лесна работа за човек, който не е мигнал няколко нощи поред. Разтърках очи и успях да различа само на педя от лицето си блестящите изкуствени зъби на мисис Резловска.

— Размърдай се, синко! Другите вече са на кораба и избират каютите. Кой знае за нас какво ще остане!

Заплахата прогони светкавично съня от очите ми. Това остава! Със световно неизвестната столетница мисис Резловска да делим страсти и неволи в обща корабна кабина! Бях платил две стотачки отгоре, за да си спестя удоволствието да дишам аромата на нечии миризливи крака.

Трескаво затърсих бележката, която гарантираше, че ще разполагам сам с няколко квадратни метра корабна площ. Но проклетата хартийка се беше навряла някъде и лукаво се спотайваше.

— Какво правиш, момчето ми? Корабът тръгва след десет минути!

Мисис Елионор нямаше вид на жена, която лесно губи самообладание. Но обърканият ми вид и нервните ми движения я хвърлиха в догадки. Тя ме затегли към изхода и ми посочи нашите два куфара, кротко притиснати един към друг сред облаците прахоляк и вонята на бензин.

Грабнах багажа и изкатерих стълбите на ферибота почти набегом. Трябва да призная, че мисис Елионор изглеждаше невероятно пъргава за възрастта си. Освободена от грижата за куфара си, тя бе значително по-подвижна от мен. Но и аз се справях добре с десетките стъпала, като се има предвид, че багажът на спътницата ми беше два пъти по-тежък от моя.

Плувнал в пот, тропнах двата куфара пред рецепцията и с ужас установих, че на опашката за настаняване няма нито едно познато

лице. Бабката имаше право. Нашите хора вече се излежаваха в каютите, пробваха кранчетата на душа, щракаха бутоните за пускане, спиране, увеличаване и намаляване на струята студен въздух, въртяха станциите на радиото и се отдаваха на приятни мисли за менюто в ресторанта.

Мисис Елионор се отпусна в огромно кожено кресло и зарея поглед в мътните води на пристанището.

Понеже нямах какво друго да правя, зачаках търпеливо реда си. Вял женски глас ни приветства на седем различни езика с „Добре дошли“ на борда на „Грейт Фери“. Същото безстрастно същество изброи всички екстри на кораба, с който се надявахме да се доберем, до перлата, наречена Венеция. Басейн, зала за фитнес, два ресторанта — за бързо хранене и за тежкари, магазин за бижута, като че ли на някой можеше да му хрумне брилянтната идея да купи на жена си смарагдова огърлица точно на борда на „Грейт Фери“, казино, сладкарница, киносалон, бар и дискотека. Повече от това, здраве му кажи!

Докато слушах монотонното бръцолевене по уредбата, намръщено създание с килограми фон дьо тен по лицето ме попита сърдито няма ли най-сетне да дам бордната си карта. Опитах се да си спомня къде може да съм наврял въпросния документ. Служителката зад компютъра ме изгледа свирепо:

— Сам ли пътувате? — изръмжа тя.

Тъкмо се готвех да посоча нищо неподозиращата за проблема мисис Резловска и да призная чистосърдечно: „С ето онова бабе там“, когато нечия тежка ръка се стовари върху рамото ми и в ухото ми отекна дрезгав глас:

— Къде си бе, мой човек? Бях започнал да се притеснявам. Само ти ми се губиш в списъка!

Премениен с бермуди, широка сламена шапка и тениска с две прободени от стрела сърца, Уилям Дювал ме огледа изпитателно от глава до пети. След като се убеди, че действително съм овцата, която липсва, екскурзоводът разтреса още по-яко рамото ми. Съвзех се бързо от този неочакван прилив на нежност и се приведох към ухото му:

— Госпожицата иска бордна карта — прошепнах смутено, сякаш доверявах някаква не много прилична тайна.

— Ще иска, ами! — изду бузи водачът. — Това ѝ е работата на госпоицата, да иска.

С облекчение установих, че на рамото на екскурзовода виси покрита с мазни петна кожена чанта, в която мистър Дювал започна да рови с настървение. След миг измъкна оттам намачкан картон и ми го подаде така, все едно ми правеше Коледен подарък.

Грабнах документа и го връчих на оня грозотил зад компютъра. След няколко яростни почуквания по клавишите служителката с пъпчивото лице изрече нещо, от което ми се прииска да я разцелувам:

— Номер 134, самостоятелна външна каюта. Онзи младеж ще ви придружи. — Тя посочи мършав хлапак, щедро омазал главата си с гел.

Самостоятелна външна каюта! Думите още звучаха в ушите ми.

Обърнах се и изгледах победоносно хората от опашката. Видяхте ли, приятелчета? Няма грешка! Онези от агенцията си знаят работата. Точно в този миг зърнах безгрижното лице на мисис Елионор и разбрах, че е рано да ликувам.

— Сигурен ли сте, че само аз от цялата група още не съм се настанил? — попитах лукаво човека с двете прободени сърца.

— Губи ми се и едно бабе. Но тия образи са като градински джуджета. Все някога изскачат отнякъде...

Странно, как бързо човек заличава в съзнанието си спомена от досадата! В един миг от беглец се превърнах в рицар-закрилник на моята бабка. Та нали само благодарение на нея сега се намирам на този великолепен кораб сред тези прекрасни хора. Ако не беше тя, щях още да дремя в задушния автобус. И да прекарам нощта на паркинга, вместо край басейна.

Отправих към моята скъпа мисис Елионор усмивка, изпълнена с нежност. Знаех, че много скоро тези красиви чувства ще бъдат задушени от неизбежната нетърпимост към присъствието ѝ до мен. Но в този миг бях неин приятел, спътник, защитник.

— Госпожа Резловска очаква да се погрижите за нея — изрекох с тон, в който прозираха гневни нотки.

Мистър Дювал се сниши. Огледа залата и кръглите му орлови очи се заковаха върху бабката.

— Мила госпожо, така се притесних за вас — спусна се той към мисис Елионор. Помогна ѝ да се изправи и я поведе към рецепцията.

Голобрад младеж в униформа грабна куфара ѝ и в този миг почувствах как ми порастват крилца. Вече бях волна птица. Щях да се ширя сам в собствена каюта. Да се излежавам край басейна. Да опитам кухнята в ресторанта за бързо хранене. Можех дори да си пробвам късмета в казиното.

Пожелах на мисис Елионор приятна почивка. Надявах се сияещата ми физиономия да не е издала колко съм щастлив, че няма да я видя в близките две денонощия.

Минаваше седем и ако не исках да си легна гладен, трябваше да побързам. Захвърлих върху стола дънките и ризата на цветя, която бях избрал за премиерното си появяване пред групата. След това нахлух в банята.

Под душа нямаше изненади. Мивката не беше запушена. Кърпите ухаеха на жасмин.

Навлякох изтъркани джинси. Метнах на гърба дънкова риза. Смених маратонките с удобни кожени сандали и се запътих към ресторанта.

Надявах се пенсионерите да не са запомнили физиономията ми. Съвсем скоро отварянето на вратите с електронни карти щеше да се превърне в проблем номер едно на групата. А никак не ми се искаше в следващите четиридесет и осем часа да се изявявам в ролята на ключаря.

В заведението за бързо хранене се мотаеха само двама-трима закъснели посетители. Рафтовете с пастицио, лазаня и кнедли бяха поометени. Тук-там се мъдреше порцияка пържен дроб или салата от октоподи.

Огледах се и след като не съзрях познати лица, пристъпих по-уверено към редицата с чиниите. Реших да зальжа глада с парче лоясала мерлуза. Напоследък бях станал твърде непретенциозен към кулинарните си предпочитания. Затова изпитвах искрена благодарност към стомаха си, задето не се оплаква от тази небрежност.

Налях халба бира и потърсих закътано местенце, където да се скрия от зоркия поглед на мисис Елионор. Точно тогава забелязах двойката, която седеше пред мен в автобуса. За миг се изкуших да седна някъде, откъдето да съзерцавам прекрасното лице на жената с русата коса. Но си дадох сметка, че идеята не е кой знае колко добра. Не ми се искаше да се превръщам в натрапник. А и Ник беше сърдит

на целия свят. Щеше да е страшно нелепо още от първия ден да се превръщам в трън в очите му.

Настаних се с гръб към входа и зарових в чинията. Колкото и да не исках да го призная, бях в разцвета на силите, а страдах от безсъние и липса на апетит. Нямах желание да се срещам с приятели, не разговарях със съседите, бях недружелюбен с колегите, подминавах с безразличие просяците. Не вдигах телефона, когато се скъсваше да звъни. Беше ми все едно дали онези галфони, за които работя, са внесли навреме заплатата в сметката ми. Не ми пукаше каква лихва ще тече, ако не платя в посочения срок сумата за тока. Нито каква глоба ще отнеса за неправилно паркиране на нещастното си беемве. И най-тревожното! Когато се наливах с бира и някоя самотна хубавица се опитваше да флиртува с мен, я отпращах с едно убийствено: „Разкарай се! Не виждаш ли, че приличаш на крокодил!“

Медицината със сигурност разполага с точна диагноза за състоянието ми, но нямах желание да я чуя. Винаги съм смятал психотерапевтите за шайка обирджии, затова не ми и минаваше през ума да почукам на някоя от онези дебелите тапицирани врати, зад които ти взимат по сто долара на час, изсмукват банковата ти сметка, знаят и майчиното ти мляко, а на всичкото отгоре се държат с теб като с малоумен идиот, зависещ изцяло от благоволенieto им. Пожелавах си никога да не стигна дотам, че да попадна в лапите на онези мошеници.

Строг женски глас съобщи, че заведението затваря след десет минути. Не разбирам защо си правят труда да крещят по уредбата, след като могат да ми го съобщят лично. И без това съм единственият гладен в десет вечерта.

Мерлузата в чинията остана непокътната. Чашата ми е празна, значи няма какво повече да правя тук.

Във фоайето нямаше жива душа. Всички нормални хора вече зяпат най-новия суперекшън в киносалона, наливат се с уиски на бара или залагат в казиното. Запитах се как ли ще ми се отрази един двоен „Джак Дениълс“ след блудкавата бира. Но перспективата да ругая момичетата и да им викам, че приличат на крокодили, ме отказа от това смело намерение. Бях пъхнал в куфара няколко бири, и те щяха да свършат работа.

Тръгнах по тесния коридор и се усмигнах злорадо. Напоследък изпитвах истинско удоволствие да си правя компания сам. Говориш със

себе си, ругаеш и никой не ти се репчи. На следващия ден не гледаш кисели физиономии и не очакваш удари под кръста. Така съм щастлив, че ме има на този свят! С кого иначе ще се заяждам сега? Кой друг ще търпи тъпите ми въпроси и злобните ми подмятания? И кой е този, който утре ще ми се усмихва, след като цяла нощ се е скапвал от скука в компанията ми?

Бутнах картата в устройството и вратата зейна. Приятна вечер, Макс! Оттук-нататък съм на твое разположение. Можеш да ме тъпчеш, да ме мачкаш, да издевателстваш над мен, а утре пак ще бъдем приятели. Какво по-хубаво от това, наистина!

Изглежда съм спал добре. Не сънувах кошмари, не обикалях каютата като луд, дори не ставах да пия вода или да стоя под ледената струя на душа. Часовникът сочеше десет. Сигурно в ресторанта всичко вече е ометено. Но можех да хапна някоя кифла с мармалад на бара.

Слънцето напираше да нахлуе през пролуката на пердето. Скочих и дръпнах завесата, за да му помогна да се настани сред неразборията наоколо. Взех душ, навлякох бермуди и хавайска риза и се измъкнах на бегом. Имах намерение да си купя вестник и да се излегна блажено в някой шезлонг край басейна. Бях установил, че безделието понякога е също толкова полезно, колкото и скапването от работа.

На опашката в бара ме очакваше изненада. Приятна, при това. Първата за деня. А и единствената от много време насам.

Красавицата с русата коса тъкмо поръчваше портокалов сок и като че ли беше сама. Хвърлих бърз поглед наоколо, за да се уверя, че ревнивият ѝ придружител не се спотайва в ъгъла. След това извърших нещо толкова дръзко, каквото не съм правил сигурно от младежките си години. Приближих и попитах бодро:

— Добре ли спяхте?

За мое огромно удоволствие загадъчното създание не ми каза да си гледам работата. Усмихна се с прелестните си розови устни и отвърна възторжено:

— Прекрасно! А вие?

Тази проява на внимание ме трогна до такава степен, че не знаех какво да отговоря. Можех да бъда пределно откровен и да заявя: „Спал съм като заклан“. Но с това признание рискувах разговорът да приключи изневиделица и да не бъде подновен до края на пътуването. Затова предпочетох да не съм пределно искрен.

— На този кораб витае магия... Дори сънищата тук са красиви.

Създанието пред мен продължи да се усмихва, което значи, че не съм изръсил някоя върховна глупост. През последните шест години не съм разговарял с друга жена, освен със собствената си съпруга и с

продавачките в супермаркета, когато си купувах бекон или пушена риба. Така че със сигурност бях много бос там, където нагазвах. Явно и хубавицата с портокаловия сок разбра, че не съм изпечен сваляч, защото не ме посъветва да се разкарам.

— Искате ли да се разходим до палубата? — попитах небрежно.

Красавицата се смути, погледна встрани, сякаш преценяваше дали предложението не е твърде неприлично, после явно затърси подходящи думи, с които да ме прати по дяволите.

— Очаквам всеки момент да се появи съпругът ми — изрече объркано тя. Това предупреждение трябваше да прозвучи като заплаха. Но след всичко, което ми се случи напоследък, никакъв съпруг не беше в състояние да ме стресне.

— Ще го чакаме отвън. Или предпочитате да не ви намира в компанията ми?

— О, моля ви, какво говорите! — запротестира хубавицата, като че ли за мъжа ѝ щеше да е върховно удоволствие да я зърне как си гука с мен. — Ник не ревнува...

Питах се, възможно ли е всички жени да тънат в такава заблуда относно истинската същност на половинките си. Взех двете чаши, моята и тази на новата ми познайница, и закрачих смело към палубата. Когато излязох навън, осъзнах колко неземно красива е жената до мен. Светлорусите ѝ къдрици се спускаха небрежно върху раменете, кожата ѝ бе удивително бяла, а очите ѝ имаха цвят на изумруд с точки от старо злато.

Сигурно съм стоял с отворена уста, защото приказното създание се засмя и пое чашата от ръката ми. Облегна се на перилата и погледът ѝ се плъзна върху искрящата повърхност на водата. Точно в този миг се случи нещо, от което отдавна се страхувах. Зад гърба ми долетя леко пискливият глас на мисис Резловска. И докато се напругах да разбера дали старицата говори на мен или на някоя друга своя жертва, милата Елионор вече потупваше рамото ми.

— Ето къде си бил, момчето ми! Бях започнала да се притеснявам. Вчера едва успях да те събудя. Какви ли не мисли минаха през главата ми, когато не те видях на вечеря...

Докато се чудех дали да скастрия бабето да си държи езика зад зъбите или да продължа да се усмихвам глуповато, зърнах Ник, който се оглеждаше неспокойно.

— А, ето го и Ник — обяви възторжено мисис Елионор и замах енергично с явното намерение да привлече вниманието на новодошлия.

— Амели, щастлива сте, че имате до себе си мъж като Ник. Внимавайте само да не ви го открадна! — размах закачливо съсухрения си показалец старицата. Мисис Резловска така се развесели от собствената си шегичка, че в очите ѝ бликнаха сълзи.

Ник приближи и целуна свойски жена си по бузата. С други думи: Тук пипам аз, ти стой далече! Странно, но в този миг бях искрено благодарен на мисис Елионор, че се намира на тази палуба и се весели от сърце в нашата компания. Не исках да си представям как щяха да се развият нещата, ако Ник беше цъфнал няколко минути по-рано, докато зяпах в захлас жена му. Нямаше вид на бияч, но знае ли човек? Честно казано, не ми се искаше да се разхождам из Венеция със синини по лицето.

Извиних се, че имам спешна работа и затърсих свободно място сред шезлонгите край басейна. Неколцина баровци бяха окупирали пространството около водата, така че не ми оставаше друго, освен да се отпусна в изкривен пластмасов стол и с вдигнати на перилата крака да съзерцавам сутрешната дрямка на морето.

Съществуват безброй начини човек да се добере до Венеция, но този, който бях избрал, със сигурност е най-изтощителният. Три денонощия на борда на „Грейт Фери“ са истинско изпитание за човек, който пътува сам, не сваля мадамите в бара и мисълта му е заета единствено с дяволския кръг от въпроси, на които така и не може да даде задоволителен отговор.

Въпреки вълшебната гледка, чувствах, че се отегчавам до смърт. Но нито можех да скоча в морето и да доплувам до брега, нито разполагах със собствен джет, който да ме отведе обратно къщи. А и какво ме очаква там? Спуснати завеси, разхвърлени по пода дрехи, купища немити чинии, блудкави филми и евтина бира. Не, тук със сигурност е по-добре. Някоя добра душа ще ти се усмихне, някой заблуден пътник ще те попита къде е залата за боулинг, друг ще те настъпи и ще ти се извини, някое стогодишно бабе може дори да се притесни, че стоиш заключен с часове в каютата. От вчера бях разговарял с трима души. Ако се брои и онова противно създание на

рецепцията, стават четирима. Това не е чак толкова зле за човек, който от пет месеца говори единствено със себе си...

— Защо избяга, Макс? — Гласът долетя зад гърба ми и ме изтръгна от приятната леност, на която се отдава човек, когато всичко около него е така объркано, че съвсем му отпуска края. — Ник и Амели са прекрасни млади хора. Компанията им ще ти се отрази добре.

„Сигурно. Особено присъствието на Амели“ — поисках да отвърна, но замълчах.

— Предпочитам да прекарвам повече време сам — изрекох троснато, както е прието да се отнася човек с натрапници.

Мисис Резловска отмина великодушно нелюбезността ми.

— Виж какво, момчето ми. Можеш да се скапеш от безсилие. Да се довършиш с ненужни терзания. Но това едва ли е най-доброто, което си в състояние да направиш за себе си.

Елионор говореше, без да отмества поглед от унесената в дрямка морска шир. Слабите ѝ старчески очи се опитаха да проследят полета на заблудена чайка, която кръжеше над палубата. Птицата улови в движение парче хляб, което ѝ подхвърли облечен в дрипи старец.

— Довечера ще играем бридж със семейство Дюпон. Много мили французи от Лимож. Защо не се присъединиш към групичката ни? Не можеш да си представиш колко са забавни!

Мога, как да не мога! Ще се превиват от смях, когато не схвана някоя тъпа френска шегичка. Ще обсъждат без притеснение държанието ми. Ще се подхилкват подигравателно на всеки мой жест. Ще очакват да съм духовит, когато изиграят брилянтно някой ход. Ще се ровят безпардонно във всичко, което преминава през старческите им мозъци и със сигурност не ги засяга.

Какво пък! Може точно от това да имам нужда. От неограничена доза безпощадност.

Семейство Дюпон се оказаха бърбиви старци, изключително жизнени за възрастта си. Тя се кискаше свенливо, като тресеше

мършавите си рамене. Той я наричаше „скъпа моя Леополдин“ и пуфтеше или се почесваше по тила, когато беше в затруднение.

Моята партньорка се държа доста предизвикателно през цялата вечер. Няколко пъти я засякох да отправя към Мосю Дюпон погледи, изпълнени с кокетство. Въпреки усилията, обектът на желанията ѝ оставаше напълно безучастен към недвусмислените ѝ намеци. Първо, човекът едва ли можеше да съзре през дебелиите стъкла на очилата си усмивките, с които го даряваше милата Елионор. И второ, господин Жерар Дюпон беше прекалено зает със собствената си личност, за да отклонява вниманието си към друг. Уважавах тази черта на характера му. Благодарение на нея през цялата вечер останах извън обсега на всеобщото любопитство.

Мосю Дюпон бе работил тридесет и осем години като данъчен инспектор. Съобща ми така, сякаш трябваше да онемеем от изумление. Пресилен възторг демонстрира единствено мисис Резловска.

С Леополдин имаха три деца. Никое от тях обаче не бе поело пътя на баща си. Колко жалко, поклатих глава, за да покажа, че съчувствам.

Леополдин също имаше своята страст. Цели осемнадесет години бе пяла псалми в хора на църквата в Лимож. Но с времето по-млади гърла бяха изместили отслабващия ѝ старчески глас. Какво да се прави, такъв е животът, отново клатех глава.

Някъде към полунощ на невзрачната Леополдин ѝ хрумна да се позаинтересува с какво се занимава любезният млад господин, който от няколко часа цака карти с тях във фойето на „Грейт Фери“.

Адвокат, отвърнах небрежно. Усетих как Жерар Дюпон наостри уши. Устните му се изкривиха в ехидна усмивка. Та с какво си вадя хляба, ако не е тайна? Разводи? Недвижими имоти? Углавни престъпления?

Данъци, уточних невинно. Мосю Дюпон се надигна на стола и стана още по-едър. Уморените му очи се вторачиха в мен. Така значи! Данъци, Бях сигурен, че в момента само аз и той схващаме същността на проблема.

Тридесет и осем години този доблестен служител беше събирал неуморно парите на едрите риби и ги беше изсипвал в държавната хазна. А сега до него се спотайваше някакъв тип, който помага на акулите да крият големите пари и да залъгват държавата с трохи.

Просто бизнес, подхвърлих небрежно. Легален, при това. Исках да успокоя човечеца и да му кажа да не приема нещата така дълбоко и толкова лично.

Точно четиридесет и две минути след полунощ стана ясно, че врагът ще си легне, окичен с венеца на победата. По всичко личеше, че милата Елионор е склонна да ми прости това фиаско. В края на краищата, бяхме партньори само от няколко часа. Онези Дюпон дори и не подозират на какво сме способни ние с бабата, когато станем истинска комбина...

Не трябваше да допускам тази мисъл да пробягва през съзнанието ми. Но тогава още не знаех колко е опасно човек да дава воля на нестройните си мисли...

Свалих сандалите от уморените си крака и се отпуснах върху тясното легло. Молах се чудото да се повтори. Да прекарам още една блажена нощ, необезпокояван от натрапчивите си терзания. И докато се опитвах да не мисля за нищо, онова въпросче отново започна да кръжи в главата ми.

Дали го е замисляла? Или е реагирала спонтанно в онази злополучна нощ? Сигурно никога нямаше да узная...

Събудих се в девет с измръзнали крака и схванат врат. Заспах призори, без да свалям ризата и джинсите. Неприятен навик, който си бях създал, откакто живеех сам. Опипах наболата брада. Няма да се бръсна, ще се правя на интелгент. Бабите ще ме харесат и така. Трябва да призная обаче, че повечето от тях изглеждаха удивително спретнати за възрастта си. Бели панталони, розови тениски, маркови маратонки. Като си спомня и какви погледи хвърляше мисис Елионор на онзи френски пуяк Дюпон, в никакъв случай не биваше да ги подценявам.

Само с няколко движения на бръсначката можех да изглеждам на тридесет и пет, а не на петдесет. Но в крайна сметка, на спътниците ми им е все едно. Така и така ще ме наричат „синко“.

Смених измачканите джинси с бермуди. Навлякох раздърпана тениска. Нахлузих сандалите и напуснах каютата с твърдото намерение да разгледам кораба. Утре по това време ще разтоварвам куфари на пристанището във Венеция. Така и няма да знам защо броих толкова пари за този суперлуксозен гигант.

Закусих набързо кифлички със сладко, взех си кафе и излязох на палубата.

Навън гъмжеше от народ. Палави девойчета се гонеха и пищяха така, все едно виждаха пред себе си надигащо се цунами. По-малките им братчета се пръскаха с водни пистолети, като струите не подминаваха и лениво изтегналите се по шезлонгите баровци. Новородени бебета ревяха с пълно гърло, а неуморимите им татковци ги поклащаха нервно, докато майките се правеха, че тези крясъци нямат нищо общо с тях самите. Трудноподвижни старци с усилие местеха крак след крак, а някоя равнодушна гледачка, наета да се грижи за тях срещу хиляда долара на месец, търпеливо стискаше немоцните им ръце. Тийнейджъри се натискаха по пейките. До тях двойки на средна възраст пушеха безучастно.

В това пъстро множество от раси, националности, от хора в различна възраст и с различен социален статус нямах нито една близка

душа. А всички бяхме общество. Събрано от случая, стихийно, нестройно, но подвластно на една-едничка цел. Да се доберем до перлата, наречена Венеция.

Изтегнах се на вчерашното място и опънах крака върху парапета. Нямах желание да чета, а и не бях в настроение да си блъскам главата с кръстословици. Това правех всяка нощ в продължение на месеци. Решавах безуспешно заплетени ребуси. Опитвах се да си припомня детайлите, да изровя причините, да предвидя развързките. Безсмислено, но за сметка на това пък изнурително занимание.

— Знаех, че ще те намеря тук.

Мисис Елионор притежаваше удивителната способност да изниква там, където най-малко очаква човек. Лицето ѝ изразяваше смесица от завидно спокойствие и младежка закачливост. Как ми се искаше на седемдесет и аз да се чувствам така! Въпреки че, честно казано, предпочитам сега, на четиридесет и пет, да съм в подобно лъчезарно състояние на духа.

— Аз пък си мислех, че се забавлявате в компанията на семейство Дюпон — подхвърлих небрежно, сваляйки крака с намерението да потърся стол за госпожата.

— Ох! — махна с ръка тя. — Снощи сам се убеди каква проклета кучка е онази Леополдин.

Проклетата Леополдин се държа много прилично през цялата вечер. Моята скъпа Елионор нямаше основания да се оплаква. Спътницата ми явно улови посоката на мислите ми, защото побърза да ги прекъсне:

— Сутринта им предложих да закусим заедно, но тя заяви, че с Жерар предпочитали да останат в каютата. Изобщо не е ясно дали горкият човечец споделя това идиотско желание. Да стои заключен с нея в тясна корабна кабина!

— Естествено е да искат да си почиват. Легнахме си призори.

Госпожа Резловска ме изгледа изумено.

— Не разбираш ли, че се опитва да го лиши от възможността да си контактува с мен?

Нищо чудно, че Леополдин е решила да държи мъжа си далече от лапите на Елионор. Подадох стол на новата си познайница. Тя ми се

отблагодари за жеста, като попита троснато:

— Защо пътуваш сам?

Най-после изплю камъчето. И като че ли й олекна. Можех да й обяснявам с часове защо се лашкам сам на този кораб, вместо да притискам до себе си чаровно създание. С дни можех да й разказвам защо съм стигнал дотам, да се занимавам с натрапници като нея. Но подобна изповед едва ли щеше да даде отговор на въпросите, които задръстваха мозъка ми.

— В момента изживявам нещо като емоционална криза. И... предпочитам да прекарвам повече време сам.

Елионор впи сините си очички в моите уморени, зачервени, мътни очи. Не само че сам не си вярвах, но и бабката ме изгледа с нескрито недоверие.

— Не ми ги пробутвай на мене тия опашати лъжи, Макс! Нали видях как зяпаш Амели...

Лошо, много лошо! След като и неподвиждащата мисис Резловска го е забелязала, няма начин Ник да е пропуснал сценката как ми текат лигите и се облизвам, докато се увъртам около жена му.

— Не се тревожи! Това ще е нашата малка тайна — побърза да ме успокои спътницата ми.

Имаме си още една. Жерар Дюпон. Странно защо не говорим за нея?

— Какво става с теб, момчето ми? Уверявам те, можеш да ми се довериш.

Сигурно е така. Но искам поне няколко часа в денонощието да не разплитам възела от въпроси, който се затяга около мен и не ми разрешава да дишам.

— Имате ли деца? — смених рязко темата. Не толкова, за да отклоня разговора от себе си, колкото, за да покажа, че и аз мога да се бъркам там, където не ми е работата.

— Не — отвърна безизразно жената до мен. — Някога копнеех да се грижа за малко беззащитно същество. Но той не искаше и да чуе за това.

— Кой? Съпругът ви ли?

Мисис Елионор поклати глава.

— Човекът, когото обичах повече от всичко на света...

Кимнах, за да покажа, че разбирам. Не горях от нетърпение да науча продължението. Но мълчах, а това винаги предразполага събеседника към изповед повече, отколкото нетърпеливите въпроси.

— Беше женен. Имаше преуспяващ бизнес, а и жена му се беше погрижила да му народи рояк наследници...

Изкушавах се да попитам, на партия бридж ли е хвърлила въдицата на оня с бизнеса и наследниците, но знаех, че рано или късно Елионор сама ще сподели подробностите.

— Заговори ме за първи път на улицата пред дома си...

Мисис Елионор се унесе в спомени. Не виждах лицето ѝ. Гледах тъпо напред и не смеех да шавна. Страхувах се, че може да ми довери нещо, за което после да съжалявам.

— Имаше хубава къща. Онази усойница остана да живее в нея. Още разхожда из двора кльоцавия си задник...

Моята бабка определено си я биваше.

— Срегнах го през едно ведро пролетно утро. По онова време бях вече омъжена за Чарлз. Съпругът ми беше добър човек. Но скучен. Не правеше нищо със страст. С него дойдох за първи път във Венеция...

Изведнъж корабът започна да се тресе. Морето се залюля. Всичко пред очите ми се завъртя. Скочих от стола и се вкопчих в перилата.

Не исках да слушам повече! Тази жена издевателстваше над мен. Лепна се от първия миг, за да ми навира мръсната си историйка с всичките ѝ гнусни подробности. И всичко това, за да ми натрие носа. Да бе, заговорил я на улицата! Знаем я аз тази история по-добре от нея самата. Мъжът ѝ пък не правел нищо със страст! Въпреки че всеки миг щях да повърна, бабката изглеждаше неумолима в желанието си да ме довърши.

— Наследих от Чарлз къщата в Лондон. Мъжът ми беше човек със скромни възможности. Двадесет и осем години работи като банков чиновник. Остави към петдесет хиляди лири от спестявания.

В момента не можех да пресметна колко точно правят в зелено. Виеше ми се свят и ми се повдигаше. Думите на старицата долитаха до мен като ехо:

— Бях единствената му наследница...

Колкото и да не се чувствах добре, си дадох сметка, че дори да е имало други, които да точат зъби за наследството, Елионор Резловска със сигурност се бе погрижила да ги отстрани от пътя си.

— Робърт Бъртън ме включи в завещанието. Големите пари и предприятията, разбира се, ги лапнаха синовете му и онази змия Дорис. За мен остана кучешкият пай от баницата...

Досаден спазъм давеше гърлото ми. Колко, колко е помиарският залък, исках да изкрещя, но само ръкомахах безпомощно, а милата Елионор се наслаждаваше на ефекта от думите си.

— Подхвърлиха ми някакъв мизерен половин милион и решиха, че са си разчистили сметките с мене! Нещастници!

Какви наивници, наистина! — мислех си аз, докато се опитвах да поема дълбоко въздух. Знаех, че най-интересното тепърва предстои. Дали ще успея да го чуя, преди да повърна?

— Бяха ме подценили. Ето това никога няма да им простя, Макс.

Бях сигурен, че добрата Елионор е свъртяла някакъв много гаден номер на вдовицата. Задигнала е от къщата ценни книжа или през непрогледна нощ е изровила трупа на Робърт Бъртън и го е закопала в градината си. А сега дебне как ония хорица носят свежи цветя на празния гроб и се хили злорадо.

Моля те, скъпа Елионор, имай милост! Не искам да знам къде е трупът. Нито къде си скрила плячката. Напоследък не съм добре с нервите. Току — виж съм изпял всичко на момчетата от Скотланд Ярд.

Мисълта, че може да съм вече в списъка със заподозрените съучастници на Елионор Резловска, ми подейства като кофа ледена вода в лицето. Върнах се кротко на мястото си и със задоволство установих, че спазмите в стомаха ми са попреминали.

Бях си възвърнал самообладанието. Въпреки това бях убеден, че ако мисис Елионор си отвори устата, ще я зашлевя. Не бях удрял жена през живота си, но като че ли никога не е късно човек да поправи тази грешка.

Не разбрах дали госпожата предусети намеренията ми или сметна, че ми е сервирала достатъчна доза от пиперливата си история. Ако прекали, можех да се задавя. Изправи се, потупа ме покровителствено по рамото и се отправи към ресторанта.

На това му викам аз перфектен замисъл. Изпълнен брилянтно при това. Идва жената, хваща ме като дребен шаран на въдицата си,

поднася ми малки пикантни червейчета, от които ми призлява и ме пуска на акулите, които душат наоколо.

Прибрах се в каютата след осем. Не бях хапвал нищо през целия ден, освен кифлите на закуска. Бях стоял с вдигнати на перилата крака в продължение на часове. Привечер самотна хубавица се настани на стола до мен. Изломотих, че мястото е заето. Момичето си тръгна. Не дочака да ѝ кажа, че прилича на зъбат крокодил или на настъпена жаба.

Хвърлих се в неоправеното легло. Тази нощ ще спя с бермудите. Ако продължавам така, след два дни няма да има с какво да се явя пред хората. Но това е най-малкият ми проблем.

Отворих си бира. Пенливата течност заля чаршафа. Остави грозни петна по панталона. Голяма работа!

Още утре ще си купя нови бермуди с палмички по крачолите. Бях забелязал, че момичетата се захласват по такива детайли от облеклото. Помислих си, че сънят може би скоро ще ме навести. Тази възможност изглеждаше прекалено красива, за да е реална.

Питах се, дали моята скъпа Киара му е доверила как точно стоят нещата. Или му е пробутала набързо скалъпена история. Как е изненадала мъжа си в леглото със съседката, например.

Може би щях да я разбера, ако ми беше била шута заради костюмиран тип с къща и тлъста банкова сметка. Но да ме разкара заради някакво даскалче по физкултура, това никога нямаше да го проумея. В крайна сметка, хората са прави. Най-голямото огорчение, което може да ти поднесе една жена, е разочарованието от съперника.

Усетих, че работата е сериозна, когато я видях да кара новото лъскаво порше. Тогава осъзнах, че след като онзи е отписал с лека ръка автомобил за над сто бона, значи е налупал яко въдицата.

Все се надявах да се порадват един на друг, а после да им омръзне. Тогава великодушно щях да простя на Киара дребното ѝ увлечение. Но оттогава минаха пет месеца! Трябваше отдавна да ѝ е дошъл умът в главата.

Спомних си за днешния разговор с госпожа Резловска и отново почувствах неприятни бодежи в стомаха. Робърт Бъртън, човекът с

милионите, я заговорил на улицата. Готов съм да се обзаложа, че е висяла като бездомно псе пред къщата му. И накрая онзи се е позаинтересувал за какъв дявол някаква хитра лисица върти опашка там. И това ако не е ирония! Платил е половин милион за безразсъдството да заговори една пресметлива егоистка.

Красавецът Франки с яките бицепси и нахаканата физиономия се заплеснал по моята Киара, докато си палел синьото „Сузуки“, а тя се разхождала невинно по улицата. Питах се, възможно ли е един толкова изтърган номер да обърка живота на цели поколения!

Държаха се потискащо прилично. Никакви целувки, опипвания, тайни знаци или еротични намеци. Никакво докосване или признаци на близост. Сигурно си имаха проблеми. Та кой ли ги няма в днешно време!

Амели пристъпваше бавно, пременена с впита в стройните бедра велурена пола. Беше скрила косата под малка кадифена шапка. Имаше вид на ученичка. От ония, които винаги служат за пример.

Ник се беше издокарал с черна риза, кожен панталон и дълъг тъмен шлифер. Приличаше на агент от филм за извънземни. Чудех се, дали в един момент няма да измъкне пищаците и да ги изпразни в главата ми. Утешението ми е, че към Уилям Дювал изпитва почти същата непоносимост, каквато храни и към мен. Така че с водача щяхме да си поделим куршумите.

Тълната се изтегляше бавно по тесните ескалатори. Добрата новина бе, че Елионор Резловска не се забелязваше наоколо. Пристъпвах от крак на крак, притиснат между увисналото потно шкембе на мафиот с мазна коса и сплескан нос и едрата силиконова гръд на застаряваща сексбомба, която гонеше седемдесетте, но бе направила всичко възможно да изглежда на шейсет. В гърба ми неумолимо се бе забила дръжката на скъпа тенис ракета, стърчаща от сака на самонадеян баровец, който се надигаше нервно на пръсти, за да следи как върви изтеглянето.

Поне още час ще съм в тарапаната. Но така или иначе не бързам. Автобусът няма да тръгне без мен. Пък и Ник и Амели още не са се добрали до ескалаторите. Немошните старци обаче действаха в мелето като опитни гвардейци. Пробиваха си ловко път по коридорите, размахваха бастуни и чадъри, катереха стълбите като диви кози, спускаха се като хищни птици към всяко свободно място. Моите пенсионери със сигурност вече са накацали по седалките в автобуса и се озъртат нервно за ония трима начинаещи туристи, които още се мотаят в навалищата.

Сигурен съм, че ще правят кисели физиономии. А и сър Уилям ще си изпусне нервите, след като за стотен път преброи дивите зайци и установи, че се губят три парчета. Странно, но тази сцена ме изпълни с приятно задоволство. Ето, че не само безскрупулни същества като Елионор Резловска могат да бръкнат в здравето ми, но и съвсем безобидни хорица като мен са способни да разклатят душевния мир на група жизнерадостни старци.

Напоследък бях започнал да се наслаждавам искрено на чуждите неволи. По този начин не обръщах необходимото внимание на собствения си житейски провал.

Уилям Дювал махаше поривисто с раздърпана сламена шапка. Може би трябваше да дам знак, че съм го забелязал, за да се успокои. Но предпочитам да крача смирено, превит под товара на куфара си и да не отдавам значение на вълненията на екскурзОВОДА.

Захвърлих куфара в багажника. Бях готов да се присъединя към отбора от столетници. На стълбите се сблъсках с убийствения поглед на шофьора. Обикновено тези хора разполагат с цветист речников запас в скандални ситуации като тази. Но човекът зад волана явно не намери достатъчно обидни думи да ме наругае, защото продължи да пуши и да ме гледа с презрение.

Тръгнах по пътеката и смело отминах празното място до мисис Резловска. Госпожата бе навела бялата си глава и си бърбеше с Амели. Това затвърди у мен убеждението, че трябва на всяка цена да предупредя красавицата за опасността, наречена Елионор. Тази жена бе засмукала крупни суми от всеки, който бе проявил неблагоприятното да приближи на по-малко от два метра до нея! Вече знаех за две невинни жертви на любовта ѝ към парите. А кой знае още колко наивници като Чарлз Резловски и Робърт Бъртън фигурираха в черния ѝ списък! Нищо чудно и ченгетата да са по петите ѝ. Стой далече, Амели, не знаеш с кого си имаш работа! Тази жена е истинска напаст!

Настаняването в хотела отне повече от час. Старците не можеха да си поделят лесно стаите с изглед към парка или към морето. След

това навлязоха в още по-болезнени подробности относно интериора. Вълнуваха се дали матраците са ортопедични и по колко завивки се падат на глава от групата. Бабите бяха непреклонни в желанието да разполагат с биде в банята. Администраторът обясни, че всяко сервизно помещение се радва на този така необходим съвременен атрибут.

Някои симпатяги имаха проблем с душа. Интересуваха се коя умна глава го е застопорила високо в стената, така че човек да не може да измие най-деликатните части от тялото си. Настояваха за подвижен душ, с който да се пличкат навсякъде. Тези разговори ме наведоха на мисълта, че през следващите няколко дни компанията ще кисне по бидетата, върху матраците или под душа. Все пак искрено се надявах еуфорията около интериора да е само временно състояние на духа.

Човекът на рецепцията ми подаде електронната карта и задейства кода в компютъра. Вън фоайето бях останал единствено аз. Дори на Уилям Дювал му беше все едно дали ще ме настанят в стая с легло или ще ми посочат някое от канапетата в преддверието.

Стаичката не беше лоша. Имаше едно-единствено неудобство. Прозорецът гледаше към други стаи, в които вече се ширеха моите хора. По всичко личеше, че много скоро няма да имаме тайни един от друг. И най-интимните ни навици ще станат обществено достояние.

Разполагах с цели петнайсет минути до часа на срещата, затова реших да поогледам. Хотелчето си го биваше. Щедър сицилиански бос бе хвърлил немалко пари и се бе погрижил сградата да заприлича на луксозен вертеп. С червени персийски килими по коридорите, фенери по стените, тапети в ярки цветове и аматьорски картини на разплути женски тела, окачени до всяка от вратите.

Във фоайето на втория етаж се мъдреше лъскав роял. До него се гушеше ниска махагонова маса, меко плюшено канапе и два кожени фотьойла. Прозорците бяха закрити с тежки брокатени завеси. Може би тук завършваха пиянските оргии на момчетата от сенчестия бизнес. А роялът служеше на шантонерките да изтръгват от клавишите звуците на котешкия марш.

Точно в дванайсет без петнайсет бях пред входа. Само семейство Дюпон ме бяха изпреварили.

— Май ще вали. — Леополдин вдигна уморените си тъмни очи към небето, очаквайки оттам потвърждение на опасенията си. Жерар Дюпон ѝ хвърли унищожителен поглед. Изръмжа сърдито нещо на лиможки.

Сигурно я скастри, че си бърби с отрепка като мен. Явно склерозата го беше подминала. И не можеше да забрави онова тъмно петно в биографията ми. За стареца бях жалко нищожество, което продава съвети на мошениците как да укриват доходи.

След десетина минути всички бяхме налице. Имах едно много грозно подозрение и както се случваше напоследък, шестото ми чувство отново не ми изневери. Гладът беше подгонил пенсионерите и единствената им грижа в момента беше къде да го залъжат. В това отношение Уилям Дювал демонстрира класа. Извади цял списък с луксозни заведения, където сервират салати от миди, пипала от октоподи, стриди и скариди, калмари, розов хайвер и омари. Имах чувството, че човекът е преписвал с часове менютата. Но в този миг усилията му бяха възнаградени. Бабите пляскаха възторжено. Дядовците се усмихваха доволно. След минути всички се разбягаха по близките ресторанчета като подгонени хлебарки.

Поръчах си бутилка „Хайнекен“ в долнопробен бар на две пресечки от хотела. Облаците ставаха все по-гъсти и надеждата да прекарам следобед сред кичестите паркове на Сан Джорджо отслабваше с всяка измината минута. Островчето плуваше в спокойната зеленикава вода и разстоянието, което ме делеше от него, изглеждаше отчайващо непреодолимо.

Молех се само след пищния обяд на старците да не им се доспи. Не трябваше да храня илюзии, че културната програма ще е най-неотложната им грижа. Това местенце предлагаше много повълнуващи занимания. Разходки с гондоли, отрупани с деликатеси маси в скъпи ресторанти, безброй магазини, наблъскани със стъклария. Да не говорим за плажовете на остров Лидо. Щеше да е истинско чудо, ако успеем да хвърлим едно око към Сан Марко и Двореца на Дожите. Между другото, разбира се. Препускайки с изплезени езици към следващия магазин за муранска стока.

Първите капки летен дъжд замъглиха стъклото, през което съзерцавах острова. Може би трябваше да изтичам до хотела, преди

пороят да се е излял върху главата ми. Сигурен бях, че на явката в два ще цъфна само аз.

Ник и Амели разглеждаха витрина със сувенири, когато връхлетях в предверието. Уилям Дювал се бе облегнал на рецепцията и пушеше с вид на всеопрощаващ покровител. Погледна часовника върху ръката си и свъси вежди.

— Без пет е — изсъсках злобно, докато минавах край него. — Отивам да се преоблека. След две минути съм тук. Надявам се и другите пиленца да са така точни.

Екскурзоводът ме изгледа озадачено. Издуха кълбо дим в лицето ми, опитвайки се да отгатне причината за свирепото ми настроение.

Точно в два пред рецепцията ме посрещнаха същите три отегчени физиономии. Водачът се опита да демонстрира присъствие на духа. Дъждът и кулинарните набези на пенсионерите вече бяха объркали стройния му замисъл за деня. Преди пет минути му намекнах да се погрижи за дисциплината в групата. Сега беше време да му покажа, че нямам намерение да чакам старците да киснат над чиниите и да се размотават по бидетата.

В три без двадесет помолих човека на рецепцията да извика такси. Онзи ме изгледа така, сякаш виждаше извънземно. Може би искаше да ме светне, че в този град или плаваш с вاپорето, или се луташ като гламав по усойните сокаци. Но сър Уилям замаза неприятното впечатление от невежеството ми, като обясни услужливо, че Пиацетата е на някакви си петнайсетина минути път. Колко му е да се поразходя дотам. Пък и след дъжд въздухът е свеж като пресен зарзават.

Замалко да се задавя с изветрялата фанга, която от четвърт час изливах в корема си. Каква метафора само! Този човек беше роден за поет. Чудех се каква тръпка открива в желанието да разкарва капризни елементи от третата възраст по пътищата на Европа.

Ник и Амели се надигнаха от мекото канапе. Явно бяха решили да се поразтъпчат. Събрах цялата дързост, на която съм способен, и попитах дружелюбно:

— Имате ли нещо против да вървим заедно към „Сан Марко“?

Амели се усмихна и лъчезарният ѝ поглед прогони лошото време. Небето изведнъж се проясни. След миг зад някой облак щеше да надникне и слънцето.

Ник направи неопределен жест, от който не стана ясно дали е в състояние да изтърпи цели петнайсет минути натрапник като мен. Докато търсех кошче, в което да изхвърля фантата, двамата излетяха навън.

Хукнах да ги догоня.

— Вечерята е в осем — долетя зад гърба ми дрезгавият глас на Уилям Дювал. Изсумтях под носа си нещо нецензурно. Ник и Амели крачеха напред и не успяха да ме чуят.

Вече десет минути вървим по потънали във влага мрачни улички, без никой да пророни дума. Не съм аз най-напереният в компанията, че да се разприказвам пръв. Мълча си кротко и се опитвам да избягвам допира с праните гащи и фанели, които се веят над главата ми. Чудя се, дали бельото, което обитателите на тези сокаци простират напърно на калдъръмените проходи, изобщо изсъхва някога.

След двадесет минути неочаквано и за мен самия се озовахме между двете гранитни колони със статуята на Свети Теодор и Лъва на Сан Марко.

— С Ник ще разгледаме библиотеката — изчурулика Амели и докато отворя уста, тя вече дърпаше съпруга си към прочутата Марсиана. — Не си и помисляйте да прекривате прага на Двореца! — засмя се Красицата. — Включен е в програмата за утре.

— Не е ясно какъв номер ще ни скроят утре ония гълъбчета от групата. Може би вече са записали час за солариум. Или са уредили процедури с кални бани...

Ник се усмихна ехидно. Сигурен съм, че това момче едва се съдържа да не натрие носа на достопочтения сър Уилям и разпасаната му команда.

Докато се оглеждах плахо, през главата ми мина безумната мисъл да седна на мраморната пейка до стълбището и да изчакам семейството да си начеше библиотечната краста. А после да ги замъкна в пинакотеката. Или в храма на Свети Закарий. Не знам защо

съм си наумил, че на новите ми познайници им е почти толкова приятно да са с мен, колкото аз се радвам на тяхната компания...

Тръгнах по малките криви улички. Минавах мостчетата на бегом, за да се спася от нетърпимата миризма, която долиташе на талази от застоялата в каналите вода. Питях се как ли гледат на живота тези хора, чиито дни тънат в смрад, влага и мрак.

На малкото площадче пред храма на Свети Закарий нямаше жива душа. Шмугнах се през тежките завеси и в миг прекрачих невидимата граница между външния свят и онази, другата реалност, в която човек се чувства защитен. Не че тук виденията изчезват. Пак са наоколо, но не ми се присмиват, не ме тормозят с тайните си и не карат сърцето ми да прелива от безсилна злоба.

Пристъпих неуверено към най-близката пейка и седнах, без да откъсвам поглед от вълшебните цветни петна върху стените. Запитах се дали пък баща ми няма да се появи отнякъде. Интересно, какво ще ми каже? Затворих очи и облегнах гръб върху зида. Потръпнах от допира с ледения камък.

Колко защитен, изпълнен с неземно спокойствие и вяра се чувства човек сред тези студени стени! Сред играта на сенките и кротката скръб на разпънатия Христос!

Когато излязох от храма, минаваше седем. Не бързах да се върна в света на Уилям Дювал, Жерар Дюпон и Елионор Резловска. Странно, колко безгрижен може да е животът и без Киара. Без онова леке Франк. Без цялата паплач от любопитни съседи, лицемерни колеги и двулични приятели, които неусетно те превръщат в заложник на собствените си коварни амбиции.

Взех душ, свалих тридневната брада и облякох тъмен панталон и бяла риза. В осем тържествено прекрачих прага на ресторанта.

В залата кънтеше весела глъчка. Смехът и закачките на хората от третата възраст заглушаваха равномерните почуквания на вилиците и ножовете по чиниите. До мен сякаш изпод земята изникна Уилям

Дювал. Човекът, в чиито ръце напоследък бяхме поверили битието си, ме поведе като немирно дете към масата в ъгъла. Настани ме на единствения свободен стол около затрупаната с лазаня, бифтеци, спагети и огретени бяла покривка.

От едната страна Елионор Резловска се мъчеше да разреже тънка пилешка пържола, гарнирана с шунка и кашкавал. От ляво съсухрена нейна връстница бодеше с настървение макарони с кайма. Срещу мен Жерар Дюпон издуваше бузи с пуешки шницел, а добродетелната му съпруга се опитваше да закрепни на върха на вилицата си хапка печен патладжан. Точно срещу милата мисис Елионор, от чието присъствие бях лишен вече цели десет часа, се бе настанил червендалест шкембелия, който отпиваше жадно огромни глътки червено вино и гледаше отвисоко усилията на присъстващите да не си легнат гладни.

Компанията си я биваше. Но веднага след като приключи вечерята, щях да поговоря на четири очи със сър Уилям. Смятах да му обясня, че с мисис Резловска не ме свързват нито роднински, нито интимни, нито дори приятелски отношения. Колкото и да е тъп, се надявах да разбере. В противен случай щях да го заплаша, че ще се явявам на вечеря час след уговореното за славната ни групичка време. И ще хапвам ориз и сурова риба с японските туристи.

Докато си представях как точно ще се озъбя на водача, срещнах по детски открития поглед на Амели. И като че ли долових в него чистосърдечно любопитство.

— Приятелю, кльопачката е на корем — обяви тържествено Уилям Дювал, като че ли той плащаше сметката. — В наша част венецианците са се погрижили да има от пиле мляко — увери наставникът.

Предпочитам биволското, поисках да отвърна, но в този миг кривокрака сервитьорка в минижуп задърпа водача към кухнята.

Шведската маса наистина беше достойна за четката на ренесансов художник. Около творенията на готвача кипеше оживление, което напомняше на отчаяна треска за злато. Половин дузина трепереци ръце се опитваха да се доберат до тавата с лазаня. Окичени с диаманти пръсти ровеха чевръсто в чиниите с топли банички. Въоръжени с ножове и вилици изгладнели чуждоземци атакуваха

крехките телешки пържолки. По-организираните вече се готвеха да нападнат сладоледовите торти, ябълковия пай и тирамисуто. В миг като този никой не можеше да постави под съмнение тъжните статистики за ширещия се на планетата глад.

До мен подсмърчащ малчуган се опитваше да си сипе салата от моркови и зеле, като много внимаваше да не накапе покривката. Старанието му изглеждаше трогателно. Реших да му помогна в нелеката задача, с която се беше заел. Грабнах чинията и я напълних догоре със заешкия деликатес.

— Моля ви, недейте! — почти изплака детето. — Мама иска да се справям сам!

Къде е тая мама? — поисках да извикам и заоглеждах скупчените около масата туристи. В този миг забелязах, че момчето гледа уплашено към стройна хубавица с дълга черна рокля и вдигната на кок червеникава коса. Не беше лошо, докато сме още само двамата, да попитам дали си има и татко. Но не успях да изясня тази подробност, защото жената вече се усмихваше насреща.

— Благодаря ви за помощта, но Виктор трябва да се научи да се грижи сам за дребните неща в ежедневието си. Няма кой цял живот да му пълни чиниите...

Ако не беше така ослепителна и не говореше толкова спокойно, сигурно щях да ѝ дам да се разбере. Щях да ѝ тикна една вилица в ръката и да я накарам да си сипва зелена салата и варен грах в калабалъка, като внимава да не изцапа покривката. Бас държа, че още при първото движение някоя напориста бабка щеше да избие с лакът чинията от пръстите ѝ.

— Искаш ли да ти сипя още нещо, приятел? — попитах покровителствено момчето, сякаш не бях чул и дума от лекцията на майка му.

Виктор погледна безпомощно красавицата в очите. Тя му обърна гръб и се зае да си избира круши от огромна кристална купа. Всичко беше ясно. Щеше да си разчисти сметките с детето, когато останат насаме. Най-важното дотогава беше малчуганът да хапне добре.

— Смяташ ли, че тези моркови са най-вкусното нещо в ресторанта? — попитах и за първи път заоглеждах тавите с интерес.

— Мама държи да ям повече салати и плодове. Голяма привърженичка е на здравословното хранене — довери хлапакът.

На устата ми беше да му кажа: Виж какво, приятел! Майка ти е една много умна и интелигентна жена. Но я остави да си хрупа крушите и зелето, а ние с теб ще хапнем пържолки с бекон и мусака от патладжани. Бях сигурен, че майка му ще позеленее от гняв само като чуе менюто.

Напълних огромна чиния с пържоли, малки баварски наденички и крехки задушени мръвчици и прикрих всичко под впечатляващо количество пресни домати, стъргани моркови и репички, така че госпожата с червеникавия кок да не може да обели и дума по въпроса за здравословното хранене. Подадох чинията на момчето и го поведох към масата със сладкишите.

— Мама ми е малко сърдита от сутринта — сподели Виктор, докато режех парче сладолодов пай с малини.

— Да ти призная, личи й — подхвърлих аз и взех висока чаша, в която да му сипя плодов шейк.

— Ще й мине — увери малчуганът, като внимаваше да не изпусне чинията с мръвките.

— Хубавото е, че на жените все някога им минава — смигнах му съучастнически.

— Истината е, че не го направих нарочно... — В гласа на новия ми приятел прозвуча смазващо чувство за вина.

— Сигурен съм в това.

— Въпреки това мама се ядоса...

— Май често прави фасони за глупости, а? — споделих беглите си впечатления от кратката среща с майка му.

— Е, това не беше съвсем дреболия...

— Ами! Чакай да отгатна! Не си сгънал пижамата като хората. Или си захвърлил някой мръсен чорап върху възглавницата, вместо да го бутнеш в коша с прането.

— Не беше това...

— Я не се връзвай толкова! Нали каза, че ще й мине.

От собствен опит знаех, че жените трудно прощават едни и същи повтарящи се грешки. Но Виктор нямаше откъде да е наясно с тази подробност.

— Лошото е, че не мога да съм сигурен...

— Че ще престане да се цупи ли?

— Че няма да объркам отново бидето с тоалетната чиния...

За малко да изпусна чашата. Ето значи каква била работата! Детето не използвало бидето по предназначение и сега се гърчеше от чувство за вина заради това глупаво недоразумение.

Ако Виктор не ме наблюдаваше напрегнато, щях да се изхия. И да го посъветвам да продължава в същия дух. Но ми хрумна по-добра идея. Наведох се и прошепнах поверително:

— Изобщо да не ти пука! Аз редовно го правя тоя номер. В края на краищата, да се научат да слагат табели кое за какво служи...

Хлапакът зяпна от удивление. Не можеше да повярва, че дърт пръч като мен върши същите детински глупости. Бях сигурен, че още тази вечер ще довери на майка си как онзи симпатяга с бялата колосана ризка има същия проблем в банята. Това означава, че от утре трябва да внимавам да не се сблъскам очи в очи с красавицата.

Върнах се на мястото си, след като стоварих пред новия си познайник купчина чинии, наблъскани с калории. Майка му нямаше да му го прости, но си казах, че е време малкият да започне сам да се оправя с нея. Нали именно сблъсъкът с трудностите превръща мъжа в истински мъж!

На масата приятелчетата ме изучаваха с любопитство. Дори Жерар Дюпон бе престанал да дъвче. Останалите също бяха зарязали яденето и ме наблюдаваха с неподвижни погледи. Чувствах се като пред изпитна комисия, потресена от липсата ми на елементарни познания. След половин минута усетих, че мълчанието става тягостно.

Може би трябваше да тропна с юмрук по масата, така че вилиците да се разхвърчат, и да попитам строго: „Какво сте ме зяпнали, бе? Не сте ли виждали наивник на средна възраст да вечеря в ресторант, наблъскан с пенсионери?“

Мисис Елионор се изкашля претенциозно и се зае да ми разясни проблема с цялата деликатност, на която беше способна:

— Виж какво, Макс. Независимо дали ти е приятно или не, тази седмица ние сме твоето семейство...

Дотук добре. И без това от доста време нямам друго.

Мисис Резловска се огледа, за да получи одобрението на присъстващите. Никой обаче не я поощри дори с кимване на глава. Въпреки това усещах, че сега предстои най-важното.

— От няколко дни те наблюдаваме, Макс. Нито се храниш, нито се забавляваш...

Вие сте били по-зорки от феберейци, бе, сладури! Вярно, отдавна не съм се забавлявал. Но как бих могъл да се веселя сред стогодишни муцуни, чиято единствена тръпка в живота е да ме дебнат какви ги върша! Може би симпатягите около мен очакваха да ги заведе на танци. Или да бълвам плоски шеги, от които да се превиват от смях.

Във всяка изпитна комисия има едни такива мили, състрадателни същества, които са готови да ти подсказат нещичко, за да не се издъниш напълно. Сред моите хора явно това беше женицата отляво.

— Защо не си сипеш нещо за хапване, синко? — обърна към мен съчувствен поглед бабката.

Така кажете, бе хора! Аз пък се изплаших, че напирате да ви водя на дискотека. Ама и аз съм станал един напоследък! Винаги си мисля най-лошото.

— Прекрасна идея, госпожо! — потрих ръце и се изправих рязко.

Закрачих към тавите с твърдото намерение да се върна с купища лоясали манджи, от които на старците да им се доповдига. Около масата обаче се заплеснах по едни стройни кокоши кълки с лек златист загар. Хвърлих три бройки в чинията, трупнах отгоре няколко лъжици варени броколи и омазах всичко това с обилно количество пикантен сос.

Веднага усетих, че настроението на масата е по-ведро. По лицата на сътрапезниците ми се четеше облекчение. След като приятелчето Макс има желание да похапне, значи ситуацията не е съвсем безнадеждна.

Докато се чудех коя от петте вилици, наредени пред мен, е най-подходяща за броколите, се заслушах в историята, която мисис Резловска сервираше на останалите. Може би нямаше да обърна внимание, ако в разказа не беше замесена самата Амели.

Миналото лято някакъв тип упорито преследвал красавицата. Накрая ѝ предложил да зареже съпруга си и да тръгне с него. Действието се развиваше на екзотичен остров с безлюдни плажове, живописни заливи и лениво поклащащи се палми.

Въпреки категоричния отказ на Амели да участва в подобна авантюра, онзи продължавал да досажда на семейството. От цялата работа не ставаше ясно дали Елионор е възмутена или очарована от

случилото се. Доколкото я познавах, бях склонен да приема второто. Интересно обаче, откъде се бе добрала до цялата тази информация? Ник и Амели нямаха вид на хора, които ще тръгнат да си изливат душата пред всеки срещнат.

Когато свърши с разказа, Елионор наклони бялата си глава към рамото ми.

— Не можеш да си представиш каква трогателна гледка бяхте с онзи малчуган! Докато разговаряше с него, лицето ти беше озарено от особена светлина. Мен ако питаш, Макс, имаш нужда от един такъв сополанко...

Ето я, пак започва. Подхвърля невинни намеци, които се забиват като отровни стрели в сърцето ми.

След пет минути пожелах лека нощ на компанията и напуснах ресторанта. Пилето с броколи остана непокътнато. Взех си от бара кутия „Амстел“ и се качих на втория етаж. Отпуснах се в креслото до рояла. В салона беше тъмно. Зад гърба ми мъждукаха приглушените светлини на фенерите.

Броих десетте стотачки в „Бросън и Сие“ в деня, когато се сблъсках с огромния корем на Киара в кварталния супермаркет. Знаех, че е бременна, но този път като че ли се изплаших да не роди пред очите ми. Нямахше да издържа, щях да припадна при първите напъни. Бях вторачил поглед в обувките ѝ, готов да хукна към изхода, в случай, че водата ѝ започне да изтича.

Не помня дали си казахме нещо. Стояхме един срещу друг, аз гледах краката ѝ, може би в същото време тя е избирала маслини от съседния рафт. Сега си давам сметка, че в онзи безмълвен миг изпуснах златния шанс в живота си. Спомням си само, че по едно време ѝ махнах и излязох. Дори не съм сигурен, че е била там, когато ѝ казах довиждане.

Легнах си в два. Подредих грижливо на отделни закачалки в гардероба бялата риза и панталона. Измих си зъбите и облякох синьо-оранжевата пижама на райета, която Киара ми подари за четиридесет и четвъртия ми рожден ден.

Не посмях да пусна телевизора...

В осем без петнадесет телефонът започна да звъни на пожар. Бях буден, но чаках този разтърсващ звън. От половин час се носеше от съседните стаи. Този вече беше само за мен. На седмото издрънчаване грабнах слушалката. Недоспал глас ми събщи, че закуската е сервирана. Дръпнах завесата, за да огледам небето. На юг времето е непостоянно като женски каприз. Искаше ми се поройният дъжд или знойният пек да не ме сварят съвсем неподготвен.

В осем вече си сипвах лимонов чай с мед и оглеждах топлите бухти със сирене. Старците бяха нападнали каната с млякото. Ник имаше проблем с бутона на машината за сокове. Костюмиран тип от персонала с усмивка на наемен убиец му обясни, че още не са заредили пиенето.

Какво се мотае, бе хора? Идваме ви на крака. Пълним ви гушите. А вие се ослушвате за едно питие! Странно, но от снощи изпитвах необясним прилив на симпатия към Ник. Знаех, че чувствата ни не са взаимни. Но това не ме притесняваше. Само аз можех да разбера какво му е на душата. Някакъв нагъл тип да напире да му отмъкне жената! И то под носа, както твърдеше осведомителна агенция „Резловска“.

Погледнато реално, Ник трябваше да ми съчувства, защото неговата благоверна в момента си мажеше филия със сладко от ягоди, облизваше сладострастно нежните си пръсти и въпреки офертата на плажния сваляч, все още живееше под един покрив с мъжа си.

Докато моята Киара сама изтича в дома на кварталния Дои Жуан. Не ми се вярва онзи чак толкова да е напирал да я приюти под крилото си. Въпреки че..., знае ли човек? Всякакви типове се разхождат по тая земя.

Уилям Дювал тази сутрин беше озарен от свежата идея да натовари пенсионерите на вапорето, вместо да ги води под строй по мрачните каменни лабиринти. Така щяхме да напълним джоба на

някой хитрец, който навремето предвидливо си бе купил лодка. Сега тези моторници се бяха превърнали в кокошки, които снасят златни яйца.

Ако замисълът на водача се осъществи, вместо за някакви си петнайсет минути, ще стигнем до „Сан Марко“ за час. Но точно днес не бързам. Много скоро ще се изправя очи в очи с предизвикателството, което човърка душата ми и не ми дава миг покой. Затова, колкото по-късно, толкова по-добре!

На площада пред базиликата започна да ръми. Опашката пред входа беше внушителна. Можеше да впечатли дори човек, расъл в социалистическа действителност. Господин Дювал не беше склонен да прескочи с лека ръка тази точка от програмата. Самата мисъл да отmine „Сан Марко“ изглеждаше скандална. Реши да ни каже на открито пет приказки за евангелиста, чиито мощи били пренесени тук от Египетска Александрия преди цели дванадесет века.

Уилям Дювал протегна мощната си длан към готическите кули и тъкмо се канеше да започне разказа, когато зад гърба му изникна дребен очилат тип с пъпчиво лице, който размаха ламинирана карта. Двамата с водача се спречкаха на звучен италиански. За подобни случаи този език няма равен на себе си.

Групата ни следеше със затаен дъх двубоя. Някои от бабите вече се готвеха да размахат бастуни, за да прогонят нахалника.

С всяка измината секунда ситуацията ставаше все по-напрегната. Онзи се репчеше като млад петел, готов да оскубе перушината на тартора. Нямах представа за какво са се хванали за гушите тия двамата, но скоро на всички стана ясно, че битката е изгубена. Дребосъкът си тръгна, като наместваше нервно очилата върху кривия си нос. Мистър Дювал оправи яката на сакото си, приглади назад буйния си перчем и обясни с доста нецензурни изрази, като жестикулираше и фъфлеше от ярост, че чуждите екскурзоводи били лишени от правото да възхваляват величието на венецианската цивилизация. За тази цел си имало подбрани хора като този налитащ на бой лилипут. Само в тяхната компетентност било да наляят малко култура в главите на туристите.

За първи път изпитах съчувствие към горкия Уилям Дювал. В края на краищата, беше засегната професионалната му чест. Прииска ми се да го утеша. Да му кажа: Не се ядосвай, мой човек! Като се приберем в хотела, ще ни разкажеш всичко, което си чел по книгите! Там никой не може да ни хване за какво си говорим. Но водачът хукна напред. Къде да тичам да го гоня? Пък и имаше вид на човек, врял и кипял в светските неволи.

Най-доброто, което сър Уилям можеше да направи в момента, беше да разпусне парада. Да свие знамената, да даде една последна команда: „Разпръсни се!“ и всеки сам да се погрижи за духовното си израстване. Така и така нямаше да можем да свършим работата, както я бяхме замислили. Около нас гъмжеше от оторизирани навлеци, които държаха под око всяка новопристигаща група. И само чакаха водачът да си отвори устата, за да го стиснат за гушата.

Уилям Дювал се оказа умен човек. Точно пред Моста на въздишките спря и впери поглед в плесенясалите зидове на затвора. Изглеждаше погълнат от мисълта за следващия си ход. Дори лъхащата от канала миризма не беше в състояние да обърка стройния ход на мислите му.

Той изпъчи гърди и въздъхна тежко, като генерал, който е принуден да обяви капитулация. Но го направи с достойнство. Не ръкомахаше, защото щеше да привлече вниманието на врага. Даваше само леки, едва забележими напътствия с глава.

Обясни, че зад гърба ни се намира Дворецът на Дожите. На площада пред базиликата стърчи кулата с часовника. Там още от петнадесети век се е ширнала Старата Прокуратура. Столетие по-късно цъфнала и Новата. После килна глава наляво и цялата компания впери поглед в кокетното бароково мостче.

Наблюдавах изумено как тези хора, които откровено недочуваха и си помагаха със слухови апарати, за да превъзмогнат този недъг, не изпитваха никакви затруднения със знаковата система на Уилям Дювал. Запитах се дали пък не са посещавали курсове по знакова ориентация в „Броснън и Сие“. В агенцията със сигурност знаеха, че на мястото, където ни изпращат, единствено по този начин можем да научим туй-онуй за прелестите на „съпругата на морето“, както романтично наричаха Венеция. Имаше и друг вариант, разбира се. Да

броим някоя стотачка на онзи дребен пъпчив червей. Но това никой уважаващ себе си турист не би си го и помислил.

Съзнателно избягвах да се вирам в малкото закрито мостче, свързващо Двореца с Новите затвори. Толкова мъка бе наслоена там, не исках да трупам и своята. Явно на Антоан Контен, който бе сътворил безспорния архитектурен шедевър, му бе хрумнало да превърне това зловещо място в приветлива гледка, за да не навява на поколенията потискащи мисли. Номерът минаваше пред по-невежите туристи, които не се ровеха в справочниците и не си правеха труда да слушат бръщолевенията на някой уличен чичероне. Малко по-любознателните обаче знаеха, че по тези няколко метра камък са влачили уморените си крака осъдените, които са отправяли последен поглед към морето, слънцето и своя град. От гърдите им са се изтръгвали стонове, а погледът е търсел жадно през оскъдните процепи по стените неясен образ, който да отнесат със себе си в отвъдното. Най-често това е била самотна лодка или трепкащите очертания на катедралата „Сан Джорджо“.

Хвърлих бърз поглед към Моста на въздишките. Колко много страдание, изложено на показ! И колко съчувствие, докарвано от всички краища на света!

След пет минути всички бяхме наясно с обстановката. Бабите хукнаха като отвързани към бижутерските магазини и работилниците за муранско стъкло. В следващия час щяха да профукат повече пари за стъклени дрънкулки, чаши и вази, отколкото беше заплатата ми за месец.

Дъждът се усилваше, но въпреки това не бързах. След няколко минути щях да съм на сухо.

Подадох измачкана банкнота на гишето. Прекрачих прочутата Порта дела Карта и се озовах в леговището на Дожите. Бях в клопката, която си бях заложил сам...

По света съществуват безброй места, където хората на властта и парите са сътворили единицата мярка за разкош. Направили са го, разбира се, благодарение на хората с талантите. Във всички времена и

епохи връзката между талантите и поклонниците е била по-силна от кръвната. Тези, които са възхвалявали властта, са били равни на тези, които са я упражнявали.

Бях се зарекъл да не обикалям залите. След мрачните мисли около Моста на въздишките не бих могъл да надникна дори в Залата на Бусола. Не ми се искаше да гледам четирите стени, между които обвинените в престъпления срещу републиката са чакали със свито сърце гласа на Темида. Нямах да подам глава нито в Пинакотеката, нито в Сала дел Коледжо, нито дори в Сала дел Сенато. Тинторето, Тициан и Белини все някога щяха да ми го простят.

Когато застанах пред Залата на Великия съвет, почувствах, че коленете ми треперят. Спрях за миг в очертанятията на вратата, събрах цялото мъжество, което притежавах и нахлух в сараите на истината.

Първото нещо, което достигна до съзнанието ми, беше неприятният факт, че няма да съм сам. Бяха ме изпреварили. Амели бе наклонила назад красивата си глава и съзерцаваше тавана. Беше застанала точно на мястото, където смятах да прекарам следобеда. Над нея като златист ореол се извисяваше овалният медальон с Триумфа на Венеция. Тези непредвидени обстоятелства промениха в известна степен безупречно изградения ми план.

Чудех се дали да изчакам хубавицата да излезе от унеса си и да се отмести от мястото, което, неизвестно защо, смятах за своя запазена територия или да се лепна до нея и да не ѝ разреши да гъкне. Защото мисията бе само моя. Не исках друг да ми отваря очите. Още повече, ако този друг е чаровно създание като Амели...

Едва сега забелязах на няколко крачки от входа дребната фигура на Елионор. Присъствието ѝ в този съдбовен за мен миг ми се стори недопустимо. Дали е била тук, когато пристигнах или се е мъкнала по петите ми?

Елионор бе облегнала мършавото си тяло върху лъскавата дървена трибуна и съзерцаваше с усмивка „Раят“. Може би търсеше своето място там. Или си даваше сметка, че никога няма да попадне сред избраниците.

За миг се изкуших да приближа и да разгледам отблизо огромната картина, която покриваше цялата стена. Но не затова бях дошъл. Беше рано да мисля дали някога ще се озова сред героите на Тинторето. И с какво мога да спечеля място в отбора на праведниците.

Хвърлих неспокоен поглед през рамо. Амели беше изчезнала. Сигурно бе отишла да търси мъжа си. Бях убеден, че в този миг Ник оглеждаше с настървение лъскавите копия в оръжейната зала. И си представяше как забива едно такова смъртоносно нещо в гърба на онзи нахалник Уилям някой си, дете напират да отмъкне жена му.

Ако знам, че няма да ме изхвърлят като мръсно улично псе, ще се просна на пода, ще кръстосам ръце под главата и ще лежа с часове, вперил поглед в героите на тавана. Но не ми се иска да рискувам. Изминах толкова път. Пък и немалко пари броят. Не мога да си позволя да се проваля по такъв галфонски начин.

Пристъпих плахо и заставах смирено под овалния медальон. Изкривих глава в неудобна извивка и в същия миг като че ли ме осени прозрение.

Сцената на тавана не беше просто художествен образ на величието на Венеция, достигнала върха на славата, благодарение на независимия дух, предприемаческия талант и търговския си нюх. Картината олицетворяваше Жената, окичена с короната на предизвестения триумф. Седи величествено на трона сред боговете, а в краката ѝ са и патрициите, и плебеите, и воините, и търговците, и кюретата. Над главата ѝ кръжат ангели, а тя гледа невъзмутимо на световния хаос. Силата ѝ е скрепена с всички атрибути на абсолютната власт — короната, лавровите венци, копията и фанфарите, известяващи победата ѝ. Това е тя, жената, с която спим, ядем, правим любов, споделяме и най-съкровениите си мисли и в един миг, без да разберем, се превръщаме в заложници на волята ѝ.

Някой славолюбив дук бе поръчал на художника да възхвали величието на града. Но като че ли други, по-земни мисли са кръжали в главата на твореца, докато е размахвал четката...

Вперих поглед в лицето на тавана. Нямах никакво съмнение. Това беше тя. Моятта любима Киара, която само преди година стоеше на същото това място и съзерцаваше безмълвно акта на коронясването. Може би още тогава е осъзнала, че притежава силата на победителка. Онази, която налага волята си във всяка голяма житейска битка. Която печели всяка дребна делнична схватка.

В този миг видях как всичките ми коварни помисли се топят. Пукат се като сапунени мехури. Отлитат като купчина сухи листа, подгонени от безпощадния есенен вятър. Бях съкрушен, но вече знаех,

че е безсмислено да водят война, която предварително е спечелена от друг.

Не помня как съм се добрал до хотела. В седем взех душ, облякох дънкова риза и нови джинси, които леко ме стягаха, но се опитах да не превръщам това в проблем на вечерта. Прелистих няколко брошури и се замислих дали да не поръчам сандвич с риба, пряспа салата и майонеза, вместо да се развявам из ресторанта. Идеята да остана сам в собствената си компания ми се стори страшно примамлива. Скоро реших, че само природно бедствие може да ме принуди да напусна стаята.

Не зная как стана, но като че ли мисълта да позвъня на Киара не покълна в главата ми ненадейно. Имах чувството, че винаги ме е занимавала. Сега просто изплува на повърхността. Какво толкова, исках просто да се уверя, че е добре. Може би в момента се гърчи в родилни мъки, а аз се излежавам в петзвезден венециански хотел и единствената ми грижа е дали да си поръчам сандвич с риба или с пуйка.

Набрах бавно номера на телефона ѝ, но безизразен глас ми съобщи, че абонатът е изключил апарата си. Киара имаше този неприятен навик, да държи хората в напрежение. Както и да е, щях да опитам по-късно.

Понеже нямаше какво да правя, а за всеки е ясно, че безделието ражда безумия, си казах, че нищо не ми пречи да позвъня в квартирата на онзи фукльо Франки и да попитам небрежно: Приятел, к'во праи жена ми? Нещо се губи напоследък!

Бях изровил в указателя телефонния номер на Франклин Онест само ден, след като моята мила Киара реши, че спокойно може да ми бие шута. Оттогава не се бях възползвал от седемте цифри, които стояха изписани в бележника срещу отметката „махленски боклук“. В момент на ярост бях добавил със ситни разкрачени букви: „Не става и за рециклиране“.

На това злобно описание отговаряше Франклин Онест, тридесет и четири годишен, учител по физическо възпитание в лицей „Кюри“, съвестен гласоподавател и прилежен данъкоплатец. От пет месеца в

досието му фигурираше едно мръсно петно, което с всеки изминат ден се размазваше все повече и повече и се превръщаше в неоспоримо доказателство за низост. Защото за никого вече не беше тайна, че доблестният Франклин Онест не е нищо друго, освен обикновен уличен сваляч, безскрупулен мошеник и всепризнат неудачник. Мога да изброявам с часове нови и все по-отблъскващи черти от характера на онова наперено нищожество, но не си спомням откога не съм слагал в устата си сваятна храна, а стомахът ми като че ли точно сега отказва да прояви разбиране към подобна небрежност.

Погледнах часовника. Минаваше осем. Пъхнах в джоба електронната карта, която всички гости на хотела, в това число и моя милост, използваме вместо ключ, и се запътих към ресторанта.

Тази вечер като че ли имам повече късмет. Наоколо масите пустеят, на стола до Елионор Резловска се е настанил Негова Светлост шофьорът, а на всичкото отгоре и мястото до Амели е свободно.

Нахвърлих в огромна чиния каквото ми падне, без да се замислям дали е достатъчно изискано да омажа рибата с макарони и кюфтетата с огретен. Имах едно на ум, че след миналогодишното неприлично предложение, отправено към жена му, Ник държи под око всеки натрапник, който доближи на по-малко от два метра до прелестната му съпруга. Затова се направих, че оглеждам залата и търся място, където да се освободя от товара си.

Сценката беше абсолютно безсмислена, защото само три от общо петнайсетте маси в ресторанта бяха заети. Спокойно можех да се ширя сам на маса за шестима. Но не това беше целта на занятието.

Точно в този миг на помощ ми се притече добрият Уилям Дювал. Екскурзоводът размаха дебелия си космата ръка и с недвусмислен жест ме покани на своята маса. А компанията му определено не беше за пренебрегване.

Сър Уилям се беше настанил от лявата страна на Ник и забавляваше семейството и още една възрастна двойка от Севиля с глуповати шеги, които присъстващите посрещаха с камени физиономии. Водачът мляскаше шумно, а от устата му стърчеше парче месо, което човек можеше да забележи с невъоръжено око дори от отсрещния край на залата.

Когато оставих чиниите върху масата, той тъкмо бе подхванал историята за някаква шотландска лейди, негова прапрабаба, която седем години усърдно пазела целомъдрието си и чакала любимия да се върне от война. С риск да изглеждам абсолютен кретен в очите на останалите, се захлих тъпо, когато туловището на мистър Дювал започна да се тресе и за всички стана ясно, че предстои най-любопитното. Водачът се давеше в неудържим смях, но единствено аз се напругах да разбера нещо повече за съдбата на неговата баба.

Нямам представа защо финалът, как в един хубав ден на девойката ѝ писнало да се прави на добродетелна и се хвърлила в сеното с коняря, веселеше до такава степен със Уилям. Част от маниерите на този човек със сигурност бяха наследство от царя на конюшните. Когато водачът се огледа, за да види ефекта от разказа върху смутените физиономии на сътрапезниците си, само аз изкривих уста в нещастен опит за усмивка. Нямаше как, трябваше да му се отблагодаря, че ме уреди на мястото до Амели.

Ник явно не беше очарован от присъствието ми на масата. Още по-малко се радваше на моя приятел с палавата баба. Семейство Родригес бяха така шокирани от фриволните истории на водача и от начина, по който ги поднасяше, че дори не се сещаха да разменят по някой възмутен поглед. Единствено Амели приемаше нещата по мъжки. Режеше малки парченца бекон и ги поднасяше бавно към изящно изрисуваните си устни. Можех да наблюдавам тези красиви движения в продължение на часове, но рискувах да изпитам силата на дясното кроше на Ник. А честно казано, не ми се искаше да си разваляме отношенията. Не и преди края на пътуването.

Уилям Дювал тактично смени темата и от лудориите в обора се прехвърли на забавленията във Венеция. Подхвърли блестящата според него идея за нощна разходка с вапорето по канале Гранде. Изигра го майсторски, все едно току-що се е сетил за подобна вълнуваща възможност. Вече най-чистосърдечно го подозирах в комбина с някой от онези груби, навъсени мъже, които по цял ден возят туристи в малките си поочукани корабчета, а вечер предлагат романтична разходка на двойно по-висока цена. Уилям Дювал беше категоричен, че преживяването не е за изпускане. Ако кръглите му, шарещи навсякъде очички не издаваха, че е хитрец от класа, сигурно щях да му повярвам.

Малко след девет Ник обяви, че се оттегля. Щял да чете Ошо. Изглеждаше ми невероятно да остави жена си в компанията на двама неблагоприятни типове.

Но след като любимата му не бе хукнала след онзи янки, нямаше да зареже всичко и заради мен, нали така? Още по-малко би се хвърлила на врата на екскурзовода.

Аmeli увери съпруга си, че няма да се бави. На всички стана ясно, че доверието е на почит в техния дом.

Семейство Родригес ни пожела приятно изкарване на остатъка от вечерта. Старците се отдалечиха, хванати за ръка. Били, както тайничко наричах водача ни, ги изгледа многозначително, вдигайки подигравателно рунтавата си лява вежда. Сигурно, ако бяхме само двамата, щеше да подхвърли нещо непочтително за интимностите в третата възраст. За разлика от него, искрено завиждах на всяка побеляла двойка, която не се състезава с времето, а го превръща в свой съюзник.

Компанията оредя, но липсата на по-мащабна аудитория изобщо не се отрази на настроението на екскурзовода. Той заговори възбудено как обикалял с часове магазините, за да търси Супермен от синьо стъкло за единадесетгодишния си син Били-младши и розов заек, пак от стъкло, за шестгодишната Бевърли. На жена си вече бил замъкнал тонове муранска стока от десетките си пътувания до Венеция.

Аmeli гледаше разсеяно как в другия край на ресторанта двама младоци се опитват да внесат през люлеещата се врата на кухнята огромна тава с остатъци от телешко печено, потопено в бирен сос. Упражнението не им се отдаваше и по всичко личеше, че са новобранци. Били усети, че го пренебрегват и реши да спечели отново вниманието на красавицата.

— Какво ще кажете да ударим по едно питие в бара? Аз черпя — предложи бодро той. Усмивката още грееше върху лицето му, когато му се наложи да преживее едно от най-мъчителните разочарования. Неотразимата Аmeli съобщи без капчица притеснение, че смята да си легне рано, защото утре я чакало убийствено висене на опашката пред „Сан Марко“.

Не вървеше и аз да мина със същия номер, въпреки че идеята страшно ми хареса.

Ударът завари мистър Уилям неподготвен. Отчаяно напругах приспаната си фантазия да предложи нещо, макар и не толкова оригинално, за да се спася от скуката в бара. Винаги можех да измъкна железния довод, че в стаята ме чакат. Но като че ли точно тази вечер в хотела няма друга група, освен нашата. Вярно, не горях от желание да се наливам с бира и да си бърбря с досадник като сър Уилям, но още по-малко ми се искаше да будя грозни подозрения, че съм си чукнал тайна среща с баба Елионор или с някоя нейна връстница.

Съществуваше вариант, разбира се, да съм уредил нещо с камериерката. Но в мига, в който се роди, тази спасителна мисъл угасна. Защото по стайте шетаха у само чевръсти младежи. Явно в тази държава мръсната работа я вършеха мъжете. Последната надежда бяха сервитьорките. Но тази вечер дори кривокраката не беше на смяна.

— Чакам важно обаждане в стаята — изтърсих неочаквано. За всички стана ясно, че лъжа.

— Не се тревожи, ще го уредим! На рецепцията са мои хора. Ще прехвърлят разговора в бара — потупа ме свойски по рамото наставникът.

— С човека се налага да поговорим на спокойствие. Работата е поверителна. И... не търпи отлагане.

Опитвах се да гледам тъжно. С други думи, не ми се прибира, но няма как. Дългът ме зове.

— Някоя тъмна сделчица, а? — смигна ми съучастнически Били. Беше доволен, че е надушил нещо нечисто.

— Може и така да се каже — ухилих се тъпо и се заех да си чеша ухото.

— Вие, адвокатите, сте царе на вонящите афери...

Това беше комплимент и трябваше да покажа, че съм поласкан.

Били вече подозираше, че съм докопал златна мина. Чувствах как шеметно се издигам в очите му.

— Щом си в играта, не изпускай къоравото! — посъветва ме той, размахвайки заплашително дебелия си показалец пред лицето ми.

Бях чувал някаква поговорка за къоравото, но не бях убеден, че звучи точно така.

След като разтърси с няколко насърчителни удара гърба ми, водачът най-после ме пусна да си вървя.

Пред асансьора нямаше жива душа. Бях изградил таен план за остатъка от вечерта. Не е кой знае какво, но при всички случаи е добър вариант от висенето в бара. Бях намислил да измъкна две бири от хладилника и да посетя онова потънало в мрак салонче на втория етаж. Мисълта за това, което ми предстои, ме изпълни с приятна възбуда...

В живота винаги се намира някой, който да обърка плановете ти. В случая това беше небезизвестният Жерар Дюпон. Беше се отпуснал върху мекия диван, а на масата пред него се мъдреше чаша с вино. Седеше с гръб, така че не успя да види колко съм разочарован от присъствието му на мястото, където смятах да прекарам вечерта.

Първоначално помислих, че французинът се налива сам в тъмното. Може би благочестивата Леополдин не допускаше волности в семейството. Хрумна ми, че ако тропна двете бири на масата и се изтегна във фотьойла, данъчният може и да освободи терена. Точно тогава усетих, че онзи надут пуюк си шепне с някого. Събеседникът му беше потънал в креслото, така че не можех да разбера с кого заговорничи дългогодишният събирач на данъци. Със сигурност не беше жена му. С нея спокойно можеха да си гукат и в стаята. Най-вероятно бе хванал за слушател някой старец, страдащ от спешна нужда за глътка кислород далече от отровния въздух, който се носи около всяка законна съпруга.

Стиснах бирите и се запътих към терасата. Вечер навън става хладно, но пък и тия двамата все някога щяха да се разкарат.

Леденият вятър ме блъсна в лицето и побързах да се прибера на топло. Минаваше десет, телефонът на Киара продължаваше да мълчи, старците сигурно вече спяха, а аз не можех да изпия дори две бири на спокойствие.

Обиколих етажите. Взирах се изумено в картините по стените. Чудех се кой нестроен мозък бе лепнал тези грозни голи тела в хотел, посещаван предимно от пенсионери. Сигурно някой симпатяга с покъртително нисък коефициент на интелигентност бе преценил, че когато си на седемдесет, дори тази разплута плът ти се струва привлекателна.

На третия етаж зърнах удобен стол, захвърлен в дъното на коридора. Оставих бирите на пода и се загледах в светлините на лагуната. Единственото същество, с което бих поговорил на драго

сърце в момента, беше Виктор. Как ми се искаше да е тук, за да го успокоя, ако отново е оплескал работата!

С Киара не бяхме говорили за деца. Всъщност, тя си има едно, в случай, че някога ѝ потрябва. Вярно, на друг континент, с друг родител, но си беше нейно и никой не можеше да ѝ го отнеме.

Когато се запознахме, любимата ми още не беше намерила време да уреди формалностите около раздялата си с Клифърд Кендъл, университетски преподавател в Мелбърн. Не съм се ровил в биографията му, но доколкото си спомням, бившият избраник на жена ми пише статии за проблемите в съвременната литература. Единственото, което знам, е, че на вярната Киара не допаднал суровият австралийски климат. След четири години безоблачен брак тя се качила на самолета и кацнала в добрата стара Европа. За да подиша чист въздух. Без намерение да се застоява по плажовете на Лазурния бряг.

Оставила сина си на всеотдайните грижи на таткото. Отначало се чували всеки ден, после веднъж седмично, напоследък Клиф звънеше единствено на празници. Киара и досега не можеше да повярва как времето разделя хората. Беше убедена, че някога ще заживее отново с тях. Не в Австралия, а в някое спокойно градче върху картата на Европа. Интересно, че тази увереност не я напусна дори когато стана моя законна съпруга.

През първите години от връзката ни Киара пътуваше със семейството си на едноседмични почивки в Швейцарските Алпи, в Шотландия или Корсика. Когато скрепихме любовта си с брак, изпитвах смазваща вина, че лишавам момчето от нежното внимание на майка му. Предлагах на Киара да вземем Ричи с нас при пътуванията до Египет или Шри Ланка, но винаги се оказваше, че по същото време той ще придружава баща си при някоя от командировките до Сингапур или Ню Джърси. Може би затова толкова ме заболя, когато само преди няколко дни зърнах Франк да рита футбол с русоляв десетгодишен хлапак. Бях виждал Ричи единствено на снимка, но веднага разбрах, че е той. Толкова дълго бях копнял да го стисна в прегръдката си, че първата ми мисъл беше да се затичам, да разроша небрежно падащата над очите коса, да го прегърна и да го замъкна в близката пицария. Но точно там, в парка, не вървеше да цъфна пред момчето и да заявя: „Здрасти, Рич, аз съм Макс. Онзи, мъжът на майка ти.“ След първоначалното стъписване щеше да има и момент на изясняване. Щях

да добавя: „Не го знам тоя тука какъв е и кой те е захвърлил в ръцете му, но мястото ти определено не е в подобна компания.“ Истината е, че довеждайки Рич в дома на Франклин Онест и то дни преди да роди, Киара искаше да ми покаже, че най-после е намерила човек, към когото храни безрезервно доверие. Който ще се грижи не само за новия гражданин на света, но ще рита футбол и с любимото ѝ момче. Ако го е замисляла като поредния унищожителен удар под кръста, планът ѝ се бе увенчал с бурен успех.

Подритнах, без да искам, двете празни бирени кутии, които издрънчаха оглушително върху мраморния под. Всеки миг някой сънлив дядка ще подаде нос, за да види какво става. Време е да се изнасям, преди да са ме обвинили в нарушаване на обществения ред.

Минах през стаята и този път взех направо бутилката. Искрено се надявах Жерар Дюпон и тайнственият му събеседник да са се изпокрили вече под завивките. Предвкусих удоволствието от мисълта, че до края на нощта червеният салон ще е само мой.

Оставих шишето върху ниската махагонова масичка и усетих нечие натрапчиво присъствие. Обърнах се рязко и замъгленият ми поглед различи в полумрака сгушената във фотьойла фигура на Елионор Резловска.

Ето с кого значи си е гукал онзи дърт козел! Паднал ѝ е най-после в ръчичките! Оттук нататък не мога до го мисля.

Когато съзрях досадницата, най-искреното ми желание беше да ѝ се озъбя в лицето. Но и този път бабката ме изпревари.

— Защо избяга, Макс? — попита кротко тя. Човек би помислил, че съм я обидил, задето не се натресох при тях, докато си шушукаха.

— Останах с впечатлението, че разговорът е поверителен — отвърнах на удара без капчица свян. Стърчах прав край масата, когато Елионор повдигна празната си чаша.

— Сипи ми, ако обичаш, от това нещо! — Тя посочи преполовената бутилка шейсетградусов „Наполеон“.

Налях два пръста, напълних и моята чаша и седнах в другия край на дивана.

— Истинско блаженство! — примлясна старицата, отпивайки разточителна глътка от парливата течност.

— Как я караш, Макс? — попита тя с тон на настойник, срещата, с когото си избягвал с години.

Наясно съм, че Елионор не е от хората, които оставят на околните възможности за избор. Но точно тази вечер ми е все едно. Може би, ако получи онова, което толкова напират да научи, ще се успокои и ще ме остави на мира.

— За да съм искрен с вас, скъпа Елионор, трябва да призная, че напоследък животът ми не се движи с онзи плавен ритъм, с който бих желал. Събитията често изскачат извън релсите. Така че катастрофата е неизбежна...

Можех да добавя: А откакто и ти се появи в картинката, нещата съвсем се изплъзнаха от контрол. Но не си позволих да съм откровен до крайност.

— Това, че си затънал до гуша в блатото, личи от километри, момчето ми.

Бях наясно, че много неща около мен се объркаха.

Но не съм и подозирал, че съм на път да нагълтам някаква тиня. В края на краищата, няма защо да се стряскам. Не за първи път понасях безмилостните удари на добрата Елионор. А и това за блатото е просто една метафора. Доста банална, при това.

Беше малко късно да се правя на изненадан, но все пак възкликнах с фалшив патос на изумление:

— Наистина ли смятате, че състоянието е толкова тревожно?

В същия миг си дадох сметка, че този, който се дави в миризливо блато, обикновено размахва ръка за помощ. Ето тази ръка се опитваше да достигне милостивата Елионор. Копнееше да измъкне човека за малко на брега, а когато вече не ѝ е нужен, да го натисне отново в калта.

Подозирах жената срещу мен в много грехове. Имах усещането, че с напредването на възрастта у нея напираше и желанието да ги извади на бял свят.

— Хайде, Макс, имай малко уважение към годините ми! Стига си стискал картите като страхлив играч! Човек никога не знае какво печели, когато губи.

Госпожа Резловска поднесе чашата към тънките си устни и отпи с наслада солидна глътка. Когато остави обратно стъклото върху масата, погледът ѝ потъна в мрака.

— Знаеш ли, Макс, винаги съм вярвала, че ще завърша живота си като победителка. В един момент обаче осъзнах, че искат да ми отнемат това удоволствие. Има толкова коварни хора, които са готови да те блъснат в бездната, ако зърнат, че стоиш на ръба...

Знаех за кого говори. За змията Дорис, която не беше пустила мъжа си в лапите на лисицата Елионор.

— След като Робърт почина, душиха навсякъде. Обвиниха ме, че съм оказала натиск да ме включи в завещанието. Имаха милиони, а им беше трудно да се разделят с онези мизерни петстотин хиляди.

Опитах се да направя груба сметка колко трябва да изкарвам на година, за да притежавам, когато стана на осемдесет, половин милион лири. Единственият ми шанс беше да ме наеме някой доверчив мафиот, да го науча как да завърти мръсните пари в пералнята и как да ги извади чисти, а после да го светна и как да не плаща данъци, чиято стойност се изписва с космически цифри. Но това беше абсурдна възможност. Не за друго, а защото, както беше забелязала дори неподвижната госпожа Резловска, бях от страхливите играчи. От онези, които живеят дълго, но умират бедни.

Елионор се беше прицелила в невъзможното. Искаше да завърши дните си като най-богатата столетница.

— Не мога да им простя това, което ми причиниха, Макс. Тръбяха навсякъде, че съм най-обикновена крадла, която иска да източи сметките им. Не ги интересуваше последната воля на Робърт. Мислеха, че след като са се добрали до парите му, светът е в краката им. Направиха всичко възможно, за да ме унищожат. Трябваше да оцелея, за да се погрижа за възмездието.

Най-после замълча. Нямах желание да чуя продължението, затова попитах уж между другото:

— Как вървят нещата с мосю Дюпон?

На госпожата ѝ бяха необходими цели три секунди, за да се съвземе от изненадата.

— Трябва да ти призная, Макс, че никога не е късно един мъж да те разочарова.

Явно французинът не беше клъвнал. Честно казано, не съм изненадан. Нямахше вид на наивник. Ама и баба Елионор какво си въобразява? Че е в състояние да изнудва всеки срещнат да ѝ пълни

сметката? Не става така. Пък и вече не е на четиридесет. Нито дори на петдесет.

— От него очаквах единствено малко разбиране...

В началото всички жени очакват само това. Големите претенции идват след това.

— Ти си мъжко момче, Макс.

Думите ѝ ми подействаха като струя ледена вода за изтрезняване.

Тази жена не притежаваше елементарно чувство за приличие. Какво си представя? Че ще налапам стръвта, която е приготвила за данъчния? Няма да стане! Вярно, бях се включил в играта, но правилата не ме устройваха. Ако продължава така грубо, ще я оставя да се надцаква сама. Неприятен номер, дано не се налага да ѝ го свъртя.

Колкото и да бях ядосан на бабката, си давах сметка, че това са единствените добри думи, които съм чувал за себе си от много време насам.

— Защо те напусна жена ти?

Елионор поднесе отново чашата към устните си. Значи, знае все пак. Сигурно не е толкова трудно хитра лисица като нея да надуши как точно стоят нещата.

— Мисля, че е по-вълнуващо да поговорим как онези невинни хорица от фамилията Бъртън са си получили заслуженото.

— Невинни хорица? Чуваш ли се какво говориш, Макс! Ти си пиян и бръцоловиш глупости, момчето ми! Можеш да ги наречеш шайка обирджии, банда тунеядци, ято кръвожадни лешояди, глутница настървени хищници... Те са всичко друго, само не и жертви, каквито искат да изглеждат в очите на останалите. Бяха впримчили горкия Робърт и не му разрешаваха да диша. Аз бях единственият светъл лъч в живота му.

Явно онзи Бъртън е бил закъсал не на шега. След като милата Елионор е била светлината на дните му.

— Чарлз Резловски знаеше ли за връзката ви?

Събеседницата ми опули малките си мътни очи.

— Не ставай смешен, Макс! Кой съпруг се интересува какво прави жена му в свободното си време, след като през останалото изпълнява добросъвестно семейните си задължения?

Никой. Мога да се закълна в това. Нали и мен ме бяха изработили по същата схема. Брактът ми приключи без предварителни тревожни симптоми. Без дори дребни индикации, че лети към пропастта.

— От какво почина Робърт Бъртън? — Въпросът беше малко недискретен и ясно прозираше какво се крие зад него. Но след като бабата ме хвана за изповедник, трябваше да си понесе последствията.

— Те го умориха. Бяха готови на всичко, за да не стана негова законна съпруга. И наследница, разбира се.

Устните на старицата се извиха в лукава усмивка. Човек би помислил, че още храни надежда един ден Робърт да се надигне от гроба и да я отведе пред олтара.

— Не почина при неизяснени обстоятелства, така ли?

Продължавах да чопля раната, а нея като че ли я заболя.

— Умря в съня си. Дори не успяхме да се сбогуваме. Това, разбира се, не им попречи да ме изкарат виновна за смъртта му.

Не върви да я питам дали случайно не е сипала няколко капки арсеник в пиетието му, след като е видяла името си в завещанието. Просто така, за да се застрахова. Току-виж, някоя нощ любимият размислил и я задраскал в списъка с наследниците. А Елионор със сигурност не беше от хората, които биха допуснали да се случи подобна нелепост.

— Покрай смъртта му се вдигна голям шум. Вкъщи идваха дори агенти от Скотланд Ярд...

Каза го съвсем небрежно, сякаш беше съвсем в реда на нещата ония момчета да си поговорят с любовниците на всеки по-известен мъртвец.

— Откриха ли нещо? — Не исках да я карам да се чувства заподозряна. Нито целях да ѝ залагам капани. Просто се интересувах как действат типове с белите колосани ризки и подслушвателните устройства под тях.

Елионор поклати глава. Като че ли сама не можеше да повярва, че води онези славни момчета в резултата. Но и тя не беше обикновен заподозрян. Пипаше с бели ръкавици. Без да си цапа ръцете и без да оставя следи.

— Значи, можеш да спиш спокойно...

— Не мога, Макс. Дебнат ме.

— Онези от Скотланд Ярд ли?

Бабата кимна.

— Какво търсят?

— Бижутата.

Бях изпил две бири и близо половин бутилка бренди, мозъкът ми беше замъглен, налягаше ме и дрямка, но въпреки това осъзнах, че с милата Елионор досега сме си говорили само празни приказки. Всичко дотук е било прелюдия. Жена му, завещанието, наследниците, смъртта му, парите. До този миг Елионор ми беше хвърляла с шепи прах в очите. Давай по същество, скъпа! Утре ще съм трезвен и няма да искам да чуя и думичка от тази тъмна история.

Ако бях попитал: „Какви бижута?“, щях да ѝ разреша да се наслади на удоволствието, което изпитва всяка жена, когато поднася нещо неочаквано и не толкова приятно. Затова, колкото и да бях пиан, постъпих ловко.

— Къде ги скри, Елионор?

— Много бързаш, Макс! Толкова време мина и още никой не се е добрал до тях. А ти искаш без усилие да научиш нещо, за което се потят и получават заплати цял отбор професионалисти.

Да, Макс. Голям наивник си.

Госпожа Резловска замълча. После като че ли съжали, че е била прекалено строга с мен.

— Бъди спокоен, бижутата са на сигурно място!

Ето това исках да чуя, нищо повече.

— Защо преследват теб?

Ама, че галфонски въпрос!

— Още не са съвсем сигурни. Пък и нищо не могат да докажат.

— Тези бижута... той ли ти ги подари?

Ако бабката беше с по-лабилна психика, отдавна щях да съм я докарал до ръба на нервна криза. Стегни се, Макс! Все пак, не е зле тази жена да запази капчица уважение към теб!

— Макс! — Елионор ме изгледа като даскалица, която разговаря за последен път с тъпанаря в класа. — Бижутата, които Робърт ми подари, са по ръцете, ушите и шията ми...

Виж, това нямаше нужда да ми го обяснява. Не очаквах да си закачи халка на носа. Нямаше вид и на човек, който ще си продупчи езика, за да закрепил там осемнайсеткаратов диамант.

Добре тогава, щом си носиш перлите на врата и сапфирите по ръцете, какъв ти е проблемът? По света има милиони жени, които не смеят да излязат по тъмно дори с венчалната си халка, ако е от най-обикновено злато.

Мисис Елионор не можеше повече да разчита на досетливостта ми. Приведе се напред. Усецах алкохола в дъха ѝ.

— Става дума за бижутата на клана Бъртън — прошепна поверително тя.

Е, нещата можеха да са и по-зле. Можеше да е задигнала скъпоценностите на кралицата, например.

Понеже продължавах да гледам тъпо, мисис Резловска реши, че е настъпил моментът да нанесе решителния удар.

— Предлагам ти сделка, Макс. Ти взимаш бижутата като щедър дар от мене, аз ти връщам жената. Нищо не губиш. Само печелиш.

Елионор ме изгледа изпитателно. И двамата бяхме пияни. За какви скъпоценности, съпруги и сделки става въпрос?

Тя първа наруши мълчанието:

— Между другото, налага се да поговоря с жена ти.

Тая баба не разбра ли, че в момента не разполагам с жена под ръка?

— Слушай внимателно, Макс! Споразумението звучи така: На всеки хубав празник поднасяш на благоверната си по едно безценно бижу. В замяна тя ти дарява вярност, внимание и грижи. Ако някога ѝ хрумне безумната мисъл да отиде при друг, което, честно казано, не ми се вярва да се случи, връща обратно всички красиви жестове под формата на рубини, ахати и елмази. Ще се наложи да се раздели дори с диамантите.

Колкото и да съм пиян, си давам сметка, че е нелепо да се изправа пред Киара с подобно предложение.

— Не съм сигурен, че Киара ще се включи в играта.

Елионор се усмихна снизходително.

— Няма нежно създание на този свят, което да откаже да участва в наддаване за милиони.

Мисис Резловска ме изгледа победоносно. Протегна мършавата си десница, потупа рамото ми и заяви бодро:

— Не се тревожи, момчето ми, аз ще го уредя!

Интересно, но откакто спомена за някаква идиотска сделка, започнах да се тревожа. И то не на шега. От време на време пред замъгления ми поглед се мяркаше неясна червена светлина като предупредителен знак за опасност. Опитвах се да си вгълпя, че примигващото червено не е нищо друго, освен най-обикновен хотелски фенер. Но от това спазмите в стомаха ми не отминаваха.

— Какво става, ако все пак Киара избере варианта Франк или някой франкоподобен?

Опитвах се да намекна, че не всичко е така просто, както си го представя. Но Елионор разполагаше с готово решение за всяко мое съмнение.

— Повярвай ми, момчето ми, няма жена, която да сложи от едната страна на кантара мъж, пък дори той да е някой Супер Франк, а от другата да изсипе купчина скъпоценни камъни с шестцифрена стойност и везните да натежат в полза на супермена.

Може и да е права. Тия неща ги разбира по-добре от мен.

Колкото повече задълбаваме в темата, толкова по-ясно осъзнавам, че новата ми познайница има непоклатима философия за ценностите в живота. Нямам представа дали теориите ѝ са в състояние да издържат проверката на времето. Но ми е приятно да слушам как Киара ще зарече онова леке Франк в мига, в който зърне в ръката ми шепа блещукащи дрънкулки. Изведнъж ми се прииска моята мила Киара да прилича поне малко на коварната Елионор. И да споделя любовта ѝ към красивите неща в живота. И най-вече към онези, които струват милиони.

Сигурно се налагаше да намекна на достопочтената госпожа Резловска, че в целия сценарий съществува едно дребно неудобство. Не вярвам да не се е сетила за него. И все пак съм длъжен да ѝ напомня, че по следите на тези камъчета тича цял отряд добре обучени биячи. Май сега е моментът да я попитам как смята да ме отърве от тях.

— Нали не искаш да гния в затвора, Елионор?

— Това зависи само от теб, момчето ми. Разприказваш ли се, започнеш ли да размахваш наляво-надясно някое от онези малки безценни съкровища, работата ти е спукана.

— След като не можеш да ги върнеш на собствениците, не си ли мислила да дадеш скъпоценностите за някоя благотворителна кауза?

Мисис Резловска ме измери строго с поглед.

— Мога да ги върна, Макс. Но това е последното нещо, което бих сторила. Надявам се склерозата да не ме повали до такава степен, че да извърша подобно безумие. Това действително би представлявало много тъжен завършек на дните ми...

Не ми беше лесно да измислям непрекъснато нови й все по-непоклатими доводи, с които да накарам събеседницата си да осъзнае обречеността на уговорката.

— Виж какво, Макс! Няма да ти разреша да ме измамиш! Да ме изчакаш да си отида от тази земя и да поднесеш на тепсия семейните реликви на онези нещастници.

Старицата го удари на чувство:

— Не вярвам да си способен на подобна низост. Все едно да зачеркнеш с лека ръка целия ми живот. Да кажеш на света, че дните ми са били лишени от смисъл. Не, Макс, само чудовище би постъпило така жестоко.

Беше разстроена. Не биваше да я тормозя. Все пак беше на седемдесет. А може би и отгоре. Добре, Елионор, признавам, тази нощ ти стъпи на врата ми. Да кажем, че за теб съм готов на всичко. Дори да ми натресеш крадени бижута за милиони.

Първото нещо, което си пожелах, когато отворих очи, беше да е умряла. Да е издъхнала кротко в съня си. Или да е станала жертва на хотелски обир. Какво? Толкова хора загиват при инциденти, нападения и грабежи. Елнонор с какво е по-различна от останалите?

Телефонът се скъсваше да звъни, минаваше девет, скоро и Уилям Дювал щеше да задумка по вратата, за да провери дали съм жив.

На рецепцията мустакат дългуч с черна мазна коса и къдри, които се виеха над челото, ме уведоми любезно, че мога да закуся със следващата група. Разполагах с четвърт час да залъжа глада. Моите хора бяха отпрашили нанякъде, защото във фоайето щъкаха само симпатични дребни същества, които се усмихваха дружелюбно и говореха неразбрано.

Исках да попитам мустакатия дали случайно през изминалата нощ няма нещастни случаи в хотела. Облегнах се небрежно върху излъскания плот, сниших глава на педя от ухото му и подхвърлих небрежно:

— В хотела... всичко наред ли е?

Онзи ме изгледа под вежди.

— Така ми се струва.

Администраторът хвърли бърз поглед наоколо, преди да се направи отново на погълнат от лавината от цифри. По всичко личеше, че няма търпение да ме разкара. Сигурно и той си има кирливи ризи. Но ги крие грижливо под избелелия костюм.

Тъкмо се канех да го освободя от присъствието си, когато погледът ми падна върху бял плик, на който старателно беше изписано моето име. Ако бях видял да разстрелват пред очите ми мустакатия тип с мазната коса, нямаше да се изненадам толкова. Явно някой наоколо държеше да ми съобщи нещо. Имаше само един начин да разбере кой е и какво иска.

Протегнах ръка и измъкнах плика под носа на италианеца.

— Това е за мен — изръмжах и го изгледах смразяващо.

— Извинете, забравих да ви го предам.

Изобщо не личеше да му пука, че е забравил.

Скрих се в най-тъмния ъгъл на фойето и разкъсах нервно плика. Измъкнах бял лист, върху който се мъдреха няколко думи, изписани с неравен почерк:

„Ще те чакам в три при «Касиано».“

Съществуваше само един човек на този свят, който би искал да се срещне с мен в съмнително заведение. Значи, все пак беше жива. Не съм злодей, но не можех да потисна разочарованието си. От друга страна, никой не знае какви изненади крои съдбата...

С тази утешителна мисъл напуснах хотела. Бях потушил глада, слънцето правеше възхитителен опит да надникне зад облаците, разполагах с пет часа свобода, какво повече може да иска човек от живота!

Изминах пеша разстоянието до сенчестото площадче пред „Сан Роко“. Беше сравнително рано и тълпите от нашественици още не бяха щурмували това божествено място. Седнах на малка дървена пейка срещу входа на храма. Напипах мобифона в джоба на якето. Набрах бързо единайсетте цифри и се стреснах при първия звън. Усетих, че ръката ми трепери. След третото позвъняване чух глас. Франк. Не бях разговарял с него, но съм сигурен, че е той.

— Макс се обажда.

Е, и? Хубаво се обажда, но какво иска?

— Как е Киара?

— Постъпи тази нощ в болницата с много силни болки. Лекарите твърдят, че всичко е наред.

Гледай го този нещастник! Киара се мъчи да докара нов човек на света, а той се излежава вкъщи и ми разправя, че всичко било наред!

Онзи усети, че думите му увиснаха в празното и побърза да замаже неприятното впечатление:

— Дойдох да взема някои вещи. Връщам се веднага при нея.

Само да има късмет да ме лъже!

— Кога ще се роди детето?

Ужасно тъп въпрос! Онзи да не е врачка, че да знае. Искаше ми се да намекна да не бързат толкова. След три дни се връщам. Ако има

начин, да изчакат.

— Надявам се още днес. На моменти болките са нетърпими...

Така значи! Още днес! Явно физкултурникът държи да изпусна мероприятияето.

— В града ли си? — Гласът му долетя като от отвъдното.

— Обаждам се от Венеция.

— Значи, не можеш да дойдеш...

Чудех се дали злорадства или съжалява, че някой друг няма да свърши черната работа вместо него. Защото едно е да се правиш на велик любовник, а съвсем друго е да вадиш бебета на бял свят.

— Прибирам се след три дни.

С други думи, ако успееш да задържиш нещата, във вторник съм на линия.

— Добре, трябва да тръгвам, че Киара ме чака. Ще ѝ кажа, че си се обаждал.

Затвори. С това момченце имаме един мъжки разговор, който отлагаме вече пети месец. Но ножът е опрял до кокала, няма накъде повече да мърда.

„Виж какво, приятел, трябва да ме светнеш по един много важен въпрос!“ Нещо такова бях замислил като начало на срещата ни.

Понякога се чудя дали сладурът Франки знае истината. Или и той като мен обикаля къщата нощем, налива се с бира и си блъска главата с гатанки. Питам се, дали ако не беше избягала, милата Киара щеше да ме дари с неговото дете или сега има намерение да му натресе моето. И защо, след като е очаквала наследник, е решила да скрие от мен тази радостна вест?

Съществуваше една много нелепа вероятност, самата Киара да е в неведение относно произхода на отрочето. Но почти бях изключил тази възможност. Единствено Франки можеше да хвърли светлина в тунела, доверявайки ми кога точно е набутал съпругата ми в леглото си.

Всъщност, не горях от желание да науча истината. Не е толкова важно кой е бащата. Бащинството е въпрос на избор. Не можеш да станеш родител по принуда. По-важното е, че Киара послуша повика на дивия инстинкт, а не гласа на разума. Франк спечели първата червена точка в мига, в който подкрепи решението ѝ. За мен остана единствено ролята на аутсайдера.

В три без пет бутнах стъклената врата на „Касиано“. Невидим звънец извести, че влизам. Заведението изглеждаше безлюдно. Брадясал дебелак с увиснала двойна гуша бършеше чаши на бара. Изпито момиче с празен поглед смучеше цигара на масата за персонала.

Зърнах я в ъгъла. Пиеше коктейл с чадърче. Видя ме, но с нищо не показва, че ме е забелязала. Аз също не бързах да се присъединя към компанията ѝ. Идвах с намерението да избия от главата ѝ смехотворната заблуда, че може вечно да държи на тъмно малката си тайна. Знаех, че след това, което се готвех да ѝ кажа, ще потърси друг, по-надежден обект на желанията си. Бях наясно, че шансът да го намери, е огромен. Но просто беше заложила на неподходящ човек.

Нямаше да иска да го признае. Щеше да рита, да драска, да хапе, но все някога щеше да се примири. Пък и не изглеждаше толкова трудно да осъществи операция „Укриване на крадени бижута“ на друга територия и с друг партньор. Вярно, не можеше да лови шарани до безкрайност. Все някога някой щеше да се разприказва. Затова смятах да се закълна, че ще мълча като гроб. В замяна исках да ми върне свободата. И уверението, че повече никога няма да имам честта да я срещна. Нито на тая земя, нито на някоя друга.

Минах пред бара. Онзи с увисналата гуша дори не си направи труда да ме погледне. Щеше да ме огледа по-късно, докато се разправям с бабата.

— Макс, така се радвам да те видя!

Имаше вид на добродушна родственница, изпаднала в умиление при вида на любим племенник. Човек би помислил, че е чакала с трепет този миг. Това, последното, може и да е вярно. Както и да е, циркът си го биваше. Надявах се само да не се налага да се прегръщаме. Елионор ми спести това неудобство.

Настаних се срещу нея и поръчах водка с лимон. След минута момичето с блуждаещия поглед донесе поръчката.

— Как спа, Макс?

Това беше може би единственият неангажиращ въпрос, който ни предстоеше да обсъдим.

— Сънувах кошмари.

— Кошмарите обикновено нападат хора с нечиста съвест...

— Понякога не подминават и наивници като мен...

— Какво точно видя в съня си?

— Пиех бренди на злокобно място, а до мен стара вещица шепнеше в тъмното как ще продаде душата ми на дявола...

Елионор се разсмя от сърце. Махна с ръка и се приведе към ухото ми.

— Не го мисли, Макс! Било е само лош сън. На сутринта и най-ужасяващите видения изглеждат смешни.

Как ми се иска да е права! И това снощи никога да не се е случвало. Може пък да е размислила. И да ме вика, за да ми съобщи добрата новина.

Не, Макс, не се оставяй да ти замаже очите! Не е от хората, които се отказват от намеренията си. Колкото и да са пагубни.

— Тревожи ли те нещо, момчето ми?

— Да, Елионор. Ти.

А от снощи покрай теб започнах да се безпокоя и за себе си. Но това не ѝ го казах. Разбираше се от само себе си.

— Колко мило от твоя страна да проявяваш загриженост за самотна старица като мен!

Скъпа Елионор, от тези игрички започва да ми призлява. Вярно, че в момента нямам какво друго да правя. Но поне мога да зяпам как се шляят тълпите от безгрижни туристи. Да рея поглед над лагуната и да си внушавам, че животът е хубав. А ти ми отнемаш дори тези кратки мигове на измамно щастие!

— Утре потегляме обратно...

Гласът ѝ беше глух. Е, и аз не бързам да се върна в празния апартамент. И да се сблъскам отново с всичко, от което бях избягал. Но такъв е животът. Хубавите неща свършват бързо.

— Обади ли се на жена си, Макс?

— Не съм.

— Не искам да се намесвам в отношенията ви, но мисля, че правиш грешка.

Ха! Не искала да се намесва! Единственото ѝ желание е да дърпа конците, както на нея ѝ е угодно.

— Защо си тръгна твоята Киара?

— Сигурно съществуват безброй причини, които никога няма да узная.

— Искаш да си я върнеш, нали?

Ето сега предстои най-интересното. Мисля, че съм го чувал вече. Снощи, в полумрака, на две бири и половин бутилка бренди. Ето как стоят нещата, момчето ми. Щом толкова си приритал, има само един начин да си я прибереш обратно. Като ѝ подхвърлиш малко бижута. От ония, на фамилията Бъртън. Имаме ги в излишък.

Не успях да скрия усмивката си.

— Слушай добре, Макс! Не мога да те принудя да вземеш скъпоценностите. Но съм в състояние да те накарам да съжаляваш, докато си жив, че не си го направил.

В това изобщо не се съмнявам. Добрата Елионор е царица на мръсните номера.

— Защо не предложиш онези нещица на Ник и Амели?

Това пък откъде ми хрумна?

— Те нямат нужда от тях!

— Защо смяташ така?

— Защото Амели не е хукнала при друг.

— Ти пита ли я?

Шегувах се, разбира се.

— Да. Довери ми, че бракът ѝ е без сътресения.

И моят беше такъв. Докато не приключи изневиделица.

— Представи си, че онзи янки се окаже твърдоглав. И в един хубав ден Ник остане на сухо. Знаеш ли колко ценни ще се окажат тогава твоите подаръчета? Ще те благославя, докато е жив.

— И ти ще си ми благодарен, момчето ми.

Сигурно ще проклинам мига, в който изобщо се качих на кораба.

Поръчах втора водка.

— Защо избяга жена ти?

Нямаше да се откаже, докато не чуе нещо интригуващо.

— Защото онзи я зяпал с отворена уста, докато се шляела по улицата.

Бях чул тази подробност от мадам Клод, махленската клюкарка. Тогава си казах, че само плитък женски мозък може да роди подобна небивалица.

— Не е лошо...

На бабата ѝ хареса. Но не ѝ беше достатъчно. Жадуваше за нещо по-разтърсващо.

— Изплюй камъчето, Макс! Давам ти цял милион. Имам право да знам някои неща...

— Какво точно те интересува?

— Кога откри, че жена ти си има вземане-даване с онзи?

— Не бях стигал до подобно тревожно заключение.

— Искаш да кажеш, че някой доброжелател ти пусна мухата?

Дори доброжелател не се намери. След време разбрах, че всички съседни са следели със затаен дъх закачката. Само аз не съм бил в час.

— Онзи има ли пари?

Това вече не знам. Елионор беше разочарована. Да не се осведомя по такъв важен въпрос!

— Негодникът кара новичко порше. Едва ли го изплаща с учителската си заплата.

— Оставил си много бели петна в тази история, Макс. Какво ти каза жена ти, когато си тръгна?

— Да ти призная, не си спомням. Бях задрямал.

— Искаш да кажеш, че се е измъкнала на пръсти, без да ти довери колко ѝ е писнало от тебе?

Това вече не ѝ хареса. Липсваше интрига. Нямахше обвинения и оправдания. Нито шумен скандал. Елионор ме наблюдаваше изпитателно. Не вярваше, че всичко е толкова скучно.

— С какво ѝ вдигна кръвното, Макс?

Моята баба беше убедена, че една съпруга не си тръгва току-така, без да е намерила приличен повод да излее гнева, наслявал се с години в душата ѝ.

Какво да ѝ обяснявам? Киара измисли възможно най-глупавия довод, за да се изнесе.

— След това говори ли с нея?

— Два пъти.

— И какво?

— И нищо. Сблъскахме се в супера.

— Спомена ли за развод?

— Адвокатът и не ме е търсил.

Може би първото нещо, което ще направи, след като даде име на детето си, е да ми изпрати адвоката си.

— Какво криеш от мен, Макс?

— Нещо много по-прозаично от това, което ти не искаш да ми довериш, скъпа Елионор.

Бабата се засмя. Беше доволна, че си има своите малки тайни. И с тях може да ме държи в напрежение.

— Всичко ще узнаеш, момчето ми. До най-малката подробност. Просто бъди търпелив!

Не бързам за никъде. Така и така само си говорим безсмислици.

Поръчах трета водка. Бях я преполовил, когато Елионор запя отново старата песен. Онази, за бижутата. Прекъснах я, преди да успее да си довърши мисълта.

— Как ги отмъкна?

Нямаше какво толкова да се церемоня! Все някога щеше да стане дума и за това.

— Не беше толкова трудно...

— Убеден съм, че си пипала професионално.

Бабата се почувства поласкана.

— На погребението на никого не му беше до това, да дебне с какво се занимават опечалените.

Така значи, на погребението...

— Не те ли изхвърлиха, когато се появи в къщата?

— Говорим за клана Бъртън, Макс. Тези хора за нищо на света не биха допуснали около името им да се вихри скандал.

Сигурно затова са й броили парите. За да не вдига шум. Обнародването на историята със сигурност щеше да превърне любовницата в звезда.

— Знаеше ли къде са скрити скъпоценностите?

— Естествено. Да не си представяш, че съм преровила къщата и съм ги намерила под дюшека? Освен това, бях запомнила онази вълшебна комбинация, която отваря сейфа. Нещо като „Абракадабра“, само че с цифрички...

— В чувал на гърба ли ги изнесе?

Шегичката ѝ хареса.

— Всичко мина като по вода. Помогна ми мой много близък приятел.

На сцената изневиделица се появи нов герой. Неин много близък приятел. Колко ли такива още чакат зад кулисите? След време и за мен ще говори така: „Мой много близък приятел гние в затвора“.

— Той... жив ли е?

Обикновено, след като си свършат работата, тия симпатяги ги очистват.

— Кой, Оноре ли? Разбира се. Моля се за него всеки ден.

След като толкова го споменава в молитвите си, вероятно ще ѝ е необходим за някоя следваща операция. Тая жена е играч от класа. Бе въртяла на малкия си пръст един скучен съпруг, един богат любовник и един, поне засега, много верен приятел. Ами защо не му дадеш на човека бижутата? Или част от тях. Като награда за добре свършената работа. Но сигурно и там скъпоценностите не могат да послужат за нищо. Може би онзи има досадно предана съпруга. А Елионор беше жена с принципи. Държеше да хвърли богатството за някоя изгубена кауза. Като тази, да върне Киара в кошарата. Там, където ѝ е мястото. При овцата Макс.

По света съществуват милиони момичета, които остаряват, без да успеят да задържат и един мъж до себе си. И как да го направят, след като по същата тази земя въртят опашка създания като Елионор. Като си помисли човек, и Киара не правеше изключение. Бяха минали осем години от раздялата ѝ с Клифърд Кендъл, а бившият съпруг още не бе намерил куража да се хвърли в дълбоките води на един нов брак. За него Киара беше не само единственото, но и достатъчно условие да не помисля за следваща подобна авантюра. Освен това, бе отгледал детето ѝ. Франк щеше да се грижи за следващото ѝ отроче. Аз бях готов на всичко, за да ми поверят и двете.

Вместо да сваля мадами в салоните за фитнес, уважаваният от всички Франклин Онест реши да сменя пелени на бебе с неизяснен произход. Вместо да си гукам с някоя красавица в гондола, аз висях тук и си бърбях с баба Елионор. Тъжно, много тъжно! Ами добродетелната Амели! Имаше си Ник, бе омотала в мрежите си напорист ухажор, а на всичкото отгоре не пропускаше да спре и върху мен красивите си

невинни очи. От този поглед сърцето ми спираше. Ето, затова мъжете са дефицитна стока. Защото си я поделят нежни създания със здрави зъби и нокти.

Елионор поръча втора чаша с чадърче. Аз изгълтах почти на един дъх четвъртата водка.

— С какво се занимава този Оноре?

Преди минути бабата ми довери, че е крадец от класа. Въпреки това упорито продължавах да задавам тъпи въпроси.

— Собственик е на верига от бижутерски магазини.

Не звучи лошо! Събеседницата ми отново успя да ме хвърли в музиката.

— Не изкарва ли достатъчно от златото?

... че се налага да прави пладнешки обири по къщите? Това последното, не го изрекох, но Елионор веднага долови интимната ми мисъл.

— Макс, не ме принуждавай да мисля, че досега само съм си губила времето с теб!

Изглеждаше ядосана. Бях на четири водки и не можех да схвана къде точно съм сгафил. Така се чувствах и в нощта, когато си тръгна Киара. Фучеше из къщата, по стайте падаха тежки предмети, а аз се мъчех да се изтръгна от прегръдките на съня и да разбере какво, по дяволите, става. В първия миг дори помислих, че ни е сполетяло природно бедствие.

Елионор се приведе напред и ме изгледа стръвнишки.

— Мисля, че вече ти обясних...

Зяпах виновно в огромно размазано петно върху покривката и не помръдвах.

— Макс!

Викът ѝ ме стресна. Трепнах и се огледах.

— Бих била много разочарована, ако си останал с впечатлението, че става въпрос за пари!

Чакай, скъпа! Чакай! Ти сама ми довери, че онези дрънкулчици струват милиони!

— Бяха наранили достойнството ми, Макс. Искаха да внушат на всички, че любовта ми с Робърт е била само дребна авантюра.

Изкараха ме безчувствена егоистка, която се е прицелила в богатството му. Е, добре! Щом искат да изглеждам така в очите на останалите, доказах на всички, че съм достоен противник.

Моята Елионор държеше на славата си на лошо момиче. И за нищо на света не се отказваше от нея.

— Жадуваха за война. Сега си ближат раните.

Тя сложи сламката между безцветните си устни. Всмукна от синкавата течност. Мършавите ѝ бузи хлътнаха.

— В мен е дори годежният пръстен на змията Дорис. Не е ли вълнуващо, Макс? Да ти отмъкнат годежния пръстен от спалнята посред бял ден!

— И там ли си ровила?

Елионор се развесели. Това леко ме обезпокои. Щом потрива доволно ръце, значи играта загрубява. Внимавай, Макс! Дръж я под око!

— Оноре защо има зъб на фамилията Бъртън?

Сигурно почитаемият Робърт го е изиграл в някоя сделка. Как иначе ще се сдушат с бабата?

— Оноре знае как постъпиха с мен...

Чудех се дали това е достатъчно, за да обереш нечия къща.

— Какво получи като награда?

— За какво говориш, момчето ми?

— Интересно ми е с каква част от плячката си се разделила, за да го възнаградиш.

— Макс, Оноре има толкова пари, че изобщо не може да им хване края. За какво са му притрябвали някакви кирливи половин милион лири, след които, на всичкото отгоре, тичат и цял отбор ченгета!

И аз това се питам. Къде е тръгнал да си цапа ръцете за тоя, дето духа?

— Значи, този доблестен мъж отмъкна бижутата само заради твоите честни сини очи?

— Цял живот се е стремял да се издигне в тях...

Щях да падна от стола. Ами, да. Мъжете страдат от този дребен недостатък. Да искат от една жена невъзможното.

— От мига, в който го видях, разбрах, че ще ме обожава сяпо...

Елионор въздъхна. Опитваше се да върне лентата много години назад.

— Срегнах го в Кайро. С Чарлз се връщаме от пътешествие до пирамидите. Пътуваше по бизнес. Беше млад и кипеше от дързост. Баща му е индиец, а майка му францужойка. Никога няма да забравя как ме гледаше...

От такива похотливи погледи сега съм без семейство.

— На всеки празник ми изпращаше цветя и бижута...

Защо тогава е заложила на Робърт Бъртън? Човек с жена и рояк наследници.

— Защо не се омъжи за него?

— Не говори глупости, Макс! Бях щастливо омъжена за Чарлз. Вярно, беше скучен съпруг, но се разбирахме чудесно. По-късно срещнах Робърт...

Тук започваше другата история. Знаех я в общи линии.

— Останах вдовица на петдесет и осем. Винаги съм мислила, че ще завърша живота си като госпожа Бъртън. Но нямахме време да го уредим. Усойницата Дорис го умори.

Едва ли Робърт Бъртън е напирал да узакони амбициите на една алчна вдовица. Не ми се вярва да е бил готов да захвърли с лека ръка репутацията си на уважаван член на бизнесбратството и почтен глава на семейство.

— Оноре... има ли деца?

От начина, по който ме изгледа, разбрах, че съм разочупил съмненията ѝ.

— Не е споделял с мен такова нещо...

Не беше изключено добрият Оноре да се радва на десетки наследници от още толкова предани съпруги и любовници. Но мъжете пропускат тези подробности, когато тръгнат на лов за нечие женско сърце. А когато го покорят, си казват, че вече е късно за истината.

Дори понякога сами забравят за нея.

Винаги съм мечтал да хвана Франк в подобна издънка! Да изровя нещо мръсно в биографията му и да го залепя в лицето на Киара. На тази, която му вярва безрезервно. И смята, че онзи нещастник ще е подобър баща от мен.

— Можеш да си сигурен, че Оноре няма да ти създава проблеми.

Това остава! И Оноре да започне да ми върти гадни номера! Не ми стигат Киара, любимият ѝ, Елионор, момчетата от Скотланд Ярд, ами и някакъв непознат с магазини за злато да реши да ми създава главоболия.

Чакай! Защо пък този толкова честен мъж да не си измие ръцете с мене? Какво му пречи да пошушне на ченгетата, че аз съм отмъкнал бижутата? Никой няма да повярва, че една изкуфяла баба ми е натресла скъпоценностите, без да имам пръст в цялата работа.

Дали всички тези тайни срещи с Елионор нямат за цел да ме вкарат в капана? Колкото по-дълго време прекарвам с нея, толкова повече се превръщам в идеалния заподозрян...

Не трябваше да поръчвам петата водка. Изпих я на три огромни глътки. Госпожа Резловска ме остави да платя и онази противна синкава течност, с която се наливаше през целия следобед. Виж какво, Елионор! Ако си мислиш, че оттук нататък ще плащам и за греховете, които си натрупала, просто не си си направила вярно сметката...

Елионор ме освободи от присъствието си веднага, след като прекрачихме прага на заведението. Имала да прави някои покупки. Вероятно арсеник и стара дантела.

На рецепцията усмихната красавица ми подаде бял плик. Отгоре се мъдреше моето име. Не беше лошо да попитам момичето в коя стаи съм отседнал. Щеше да е ужасно неприятно някоя баба да ме завари пиан в леглото си. После се сетих, че на картата в джоба ми сигурно пише.

Опитах се да фокусирам хубавицата. Дали пък не са две на смяна? За по-сигурно кимнах два пъти, преди да поема с несигурна крачка по коридора.

Не можех да се доверя на асансьора. В тази движеща се клетка монтират прекалено много бутони. Човек се чуди кои да натисне. Освен това, винаги ще се намери някой да те заразитва накъде си тръгнал. Нагоре ли, надолу ли? За такива като мен хората са измислили стълбището. Стигаш бавно, но сигурно. А и перилата са под ръка, в случай, че равновесието ти изневери.

Проснах се в леглото, без да свалям обувките.

Събуди ме напористо думкано по вратата. В първия момент помислих, че са чуковете в главата ми, но долових гласове и разбрах, че някой е на зор.

Отворих рязко и врявата замря.

— Как си, мой човек? — Уилям Дювал стърчеше на прага по къси гащи на цветчета. Зад гърба му надничаше нисичък китаец, който въртеше изплашено очи.

— Тоя приятел твърди, че те видял преди два часа на рецепцията. Останал с впечатлението, че не си много добре. Нямахте те и на вечеря. Притеснението започна да ме човърка. Нали знаеш, затова съм тук, за да се грижа за всички...

— Всичко е наред.

Видът ми със сигурност опровергаваше тази увереност.

— Ще уредя да ти сервират с тези добри хора, китайците.

— Благодаря ти, Били! Ти си голяма работа!

Стоях три минути под ледената струя на душа. Навлякох чиста риза и нов панталон. Едва сега забелязах писмото. Какво иска пак тази нахалница? На моменти ми иде да я удуша.

Разкъсах плика. Бях решил да не тичам повече по тайни срещи с изкуфели баби. Позабавлявахме се достатъчно. Утре си тръгваме. Всеки се прибира там, откъдето е дошъл.

Зачетох се в поредното й послание:

„Господин Графски,

Във ваш интерес е да стоите далече от госпожата.

Близостта с нея може да ви докара неприятности.“

Това пък какво е? Кой ми пробутва тия глуповати шеги? Може би самата Елионор е организирала представлението? Сега ще дебне как мишокът Макс реагира на предупреждението. Или пък някой се страхува, че ще прибера онова, на което самият той е хвърлил око? Не е изключено и онези с белите ризки и пищаците в кобура да се навъртат наоколо. Но за какво им е притрябвало да се правят на добри

момчета? В каква каша ме забърка, скъпа Елионор? И ще мога ли изобщо да се измъкна чист от тази мътилка?

Бутнах писмото в джоба. Трябваше да ходя да ям с китайците...

Зърнах свободна маса в дъното на залата. Бях сигурен, че в тавите ще намеря ориз, ориз и пак ориз. Но и това ме устройваше. Стига да не се налага да го ям с пръчици. Дано добрият Уил ми е уредил и някоя вилица.

Изядох си кротко пилафа и реших да се лиша от десерта. Тъкмо се готвех да ставам, когато непознат тип с широки рамене и четвъртита глава се тропна на масата ми. Седна така, че да не мога да мръдна. Не носеше чиния с ориз. Може би се налагаше да му обясня, че трябва да се обслужи сам. Ако чака друг да се погрижи за него, ще си легне гладен.

— Шведската маса е ето там.

Онзи ме изгледа с досада. Вероятно не разбираше английски.

Потупах го по рамото и услужливо посочих тавите.

— Седни, Макс?

Фактът, че случаен тип знае името ми, ме обърка до такава степен, че се свлякох върху стола и се вторачих безпомощно в суровата му физиономия.

— Не знаеш в каква мръсна история се набутваш, приятел!

— Не разбирам за какво говорите... — Гласът ми трепереше.

Коленете ми се тресяха в нервни тикове.

— Не си чак толкова тъп...

А-ха, ще се обиждаме, значи!

— И вие нямате кой знае колко интелигентен вид — озъбих се аз.

Новодошлият потропа нервно с пръсти върху масата.

— Какво знаеш за бижутата, Макс?

От самото начало беше ясно, че това е темата на деня.

— Май не се представихте...

— Дик Търнър.

— Името не ми говори нищо.

— До вчера и аз не знаех твоето. Но ето, днес се налага да си поговорим на четири очи...

— Не вярвам да скалъпим някакъв сносен разговор. Едва ли имаме общи интереси.

— Точно това искам да разбера, Макс. Накъде клонят интересите ти. И в кой отбор смяташ да играеш. Всъщност, нямаш много възможности за избор. Шансовете да се измъкнеш са мизерни.

Това вече не трябваше да го казва.

— Не са ли те учили, че е неразумно да подценяваш противника? Или си бил сред повтаряните в училище? — подхвърлих презрително.

— Не съм дошъл да си разменяме закачки.

— Аз пък не си спомням да съм те канил на масата си.

Правех се на бабаит. Не исках онзи да разбере, че ми трепери под лъжичката. Но натрапникът ме ядоса. Така де! Сяда тук и ми размахва пръст!

— Чуй добре какво ще ти кажа, Макс! От много време съм по петите на онази дърта лисица. Скоро ще ми падне в ръчичките. Тогава ще накисне и тебе.

Ясно. След като една столетница ви върти на малкия си пръст, направо сте за таблото с отличниците. Елионор е с няколко класи над тия момчета. Ако е дошло време да избирам, ще заложа на нея.

— Май няма какво повече да си кажем... — Напирах да си ходя. Досега не са ме притискали до стената тайни агенти. Нито наемни убийци. Нямах представа как завършват тези първи срещи.

— Не се бутай между шамарите, Макс! И се постарай следващия път като те видя, да си без белезници.

— И ти се погрижи да не си с прекроена физиономия. За да се сетя кой си.

Онзи отмести стола с неохота. Беше ме взел за дребен залък. Сега се налагаше да признае, че му е трудно да ме сдъвче.

Добрах се до стаята, без да се пречкат в краката ми други неидентифицирани обекти. Уили беше оставил бележка, че утре ще ме буди в седем. Да не лудувам тая нощ, че в девет трябвало да сме на кораба. Никакви дискотеки, барове и креватни истории!

Дадено, мой човек! Това да искаш от мене. Да съм кротък и да си лягам рано.

Тъкмо се канех да набутам в куфара разхвърлените из стаята дрехи, когато телефонът върху нощното шкафче иззвъня. Вдигнах отегчено слушалката.

— Какво иска от теб онзи неандерталец?

Не беше притеснена, а просто любопитна.

— Говореше за някакви бижута. Беше си наумил, че знам нещо по въпроса.

— Тези момчета имат навика да стрелят на посоки...

— Много вредна привичка. Могат да нацелят някой невинен.

— Знаеш ли колко невинни гният зад решетките, Макс?

С други думи, ако те приберат на топло, по-добре да не си с празни ръце.

— Не го мисли, Макс! Желая ти сладки сънища!

Затвори. На моменти проявяваше удивително чувство за такт. Ако беше останала още няколко секунди в слушалката, сигурно щях да й кажа нещо неприятно.

Сутринта най-чистосърдечно си мечтаех да е мъртва. Когато тази крехка надежда угасна, си казах, че може пък по време на някоя разходчица да се подхлъзне, да падне в морето и да се удави. Следобед на няколко пъти бях готов да я удуша със собствените си ръце. Сега се молах само да е жива. Защото докато Елионор се разхождаше на воля, онези с праисторическите физиономии щяха да душат по нейните следи. За нищо на света не трябваше да й позволявам да ме остави сам в кошарата, около която се навърта вълкът.

Багажът ми беше готов. Можех да си измия зъбите и да си легна, както бе наредил капитан Уилям. В хладилника имах три пръста „Джак Дениълс“. Нищо не ми пречеше да взема бутилката и да се разходя до червения салон. Този вариант криеше опасности, но какво ми пука. Само преди час казах на една космата горила да се разкара от пътя ми.

Най-доброто, което можех да направя, беше едно неочаквано посещение в стаята на моята добра приятелка мисис Резловска. Всъщност, май не е много разумно да се свирам в бърлогата ѝ. И все пак се налагаше да поговорим. Тази нощ или най-късно утре. Въпросът не търпеше отлагане. Изведнъж станахме много маймуни на клона. Начело в класацията стои една изпечена крадла. Следва нейна опасна съперница с отбор юнаци наследници. Някакъв тип, чието любимо занимание е да обира къщи посред бял ден. Отряд кроманьонци. По някое време в картинката се появявам и аз. Един посмачкан от живота наивник, когото всички са погнали като недострелян заек. Защо имам чувството, че бабата крие още някоя

рядка птица зад гърба си? Добре все пак, че съпругът и любовникът лежат на два метра под земята!

За първи път исках да чуя какво ще ми каже. Досега се страхувах от всяка нейна дума, защото признанията ѝ ме превръщаха в съучастник. Но вече бях сигурен, че в торбата с лъжите тази жена крие и ключа към загадката. Време беше да се поровим и да го измъкнем. Защото беше настъпил моментът да помислим как да спасим кожата...

ВТОРА ЧАСТ

Настаняването на кораба мина като по сценарий. Никакви грешки, неуредици или недоразумения. Стисках бордната карта и получих без разпавии полагащата ми се единична каюта с прозорче, което гледа към морето. Този път се справих сам, без помощта на добряка Били.

В автобуса не успях да се класирам за мястото до Елионор. На него се беше настанила Амели. Ник се беше уредил в компанията на Инес Родригес. Онази, която едва не се задави, когато слушаше неприличните фамилни истории на веселяка Били. Огледах се за онзи ръб от ресторанта, дете снощи се правеше на много страшен. Не го забелязах. Няма начин обаче, в следващите три дни да не се сблъскам с него на кораба.

Нямах търпение да остана насаме с Елионор. От години не съм изпитвал подобна възбуда преди срещата с жена. Можех да попитам на рецепцията в коя каюта е отседнала моята вярна спътница. Но реших, че съм в състояние да се справя и сам. Обиколих стълбищата, магазините, заведенията. Надникнах в казиното. От бабата нямаше и следа.

Не ми се вярваше да започне да играе на криеница с мен. Освен ако не ме е употребила за някоя не особено възвишена кауза и сега се готви да ме изрита на боклука. Дори да е така, ми дължеше, ако не извинение, то поне обяснение.

В сладкарницата зърнах Амели да ближе сладолед на клечка. Тропнах се на масата ѝ. Дори не попитах дали ѝ е приятно да гледа измъчената ми физиономия.

— Виждали ли сте госпожа Резловска? — попитах тихо и се озърнах плахо.

— Каза, че ще си почива в каютата. Преди малко почуках, но не се обади.

Ами ако бабата се е издънила и вече са ѝ щракнали белезниците? Не е изключено да са изровили някоя крадена огърлица в куфара ѝ. Като нищо е помъкнала шепка камъни в дисагите. Милата Елионор изпитваше върховно удоволствие да се прави на недосегаема.

Може би в момента имаше спешна нужда от адвокат. Не беше лекомислена, но обичаше да си играе с огъня. А и много старци страдат от онзи неудържим напън. Да се разприказват. Ама, че глупост! Цял живот си си стискал езика зад зъбите и точно на финала да се раздрънкаш!

Не ми остава друго, освен да чакам. Да броя минутите, да се взирам в стотици непознати лица, да обикалям коридорите, да надавам ухо зад вратите. Имах един резервен вариант. Да бия тревога. Да вдигна две хиляди души на крак. Но не бях убеден, че ако е жива и още е на свобода, Елионор ще оцени усилията ми.

Дали пък не нахраниха рибите с нея? Вярно, трябваше им жива, за да им посочи скривалището. Но ако на синчетата на онзи Бъртън им е писнало да насъскват псетата по петите на една изпечена крадла? И са си дали сметка, че така или иначе бабата ще отнесе със себе си тайната в гроба. Наистина, гонитбата на изчезналото съкровище беше въпрос на чест. Младите Бъртън трябваше да защитят достойнството на фамилията от посегателствата на дребни вредители от рода на мисис Резловска. Но сигурно им е дошло до гуша. И са решили, че е време да си разчистят сметките. По най-лесния начин. Без скандали в пресата, съдебни битки и удари под кръста. Само с едно хвърляне зад борда. Останалото бе работа на акулите.

Може би са преценили, че аз съм по-лесната мишена. Вярно, залогът е прекалено голям. Човек не се отказва с лека ръка от един милион лири. Но ако ме попритиснат. Ако ми извият ръцете. Току-виж съм изпял всичко. Вече са убедени, че знам. Снощи, докато се правех на мъж пред онзи братовчед на Флинстоун, се държах като инатлив тъпанар, който няма лесно да изпусне кокала.

Истината е, че онзи ме предизвика. Нарече ме малоумник. После започна да ми смята шансовете. Накрая изтърси и оная глупост, че съм се оплел като пиле в калчище. Не можех да стоя със скръстени ръце и да слушам заканите му.

Наближаваше четири. От Елионор ни вест, ни кост. А и Амели се бе навряла в миша дупка. Били цакаше карти с група татуирани типове край басейна. Ще чакам до шест. После ще му доверя, че имаме проблем...

Два пъти вече питах Леополдин Дюпон дали не е мяркала някъде върнатата ми партньорка от бриджа. И двата пъти женицата поклати глава. Ходих при Инес Родригес. И тя вдига рамене. Тропах упорито по вратата на каюта 212, където сутринта хората от персонала бяха настанили в цветущо състояние на духа милата ми бабка. Отвътре обаче ни вопъл, ни стон.

В шест без петнадесет у мен се загнезди увереността, че нещо се е случило. Точно тогава се сблъсках в коридора с Амели. Почти я натиснах в ъгъла.

— Видяхте ли я?

— Кого?

— Елионор.

— Ннне...

Ето от това се страхувах. Стисках Амели за раменете и не се сещах да я пусна.

Виж какво, скъпа, много си красива, пък и сега си ми паднала в ръчичките. Но точно в този миг имам неотложна работа. Ще ти се порадвам някой друг път.

Правех отново същата грешка. На човек птиченцето веднъж му каца на рамото. На мен обаче ми кацна в неподходящ момент. Каква ирония! Да тичам да гоня баба Елионор, когато държа в ръцете си прелестно създание като Амели! Но се налага да действам. Преди да е станало късно...

Хукнах към басейна. Нечистоплътен тип с мазна пиратска кърпа бе сменил Били в карето. Потърсих водача в каютата. Обиколих трите ресторанта. Надзърнах в магазините. Какво, по дяволите, става? Да не сме попаднали в Бермудски триъгълник?

Мадлин Хупър, немощна женица от групата, която пътуваше с брат си, ме спря точно пред входа на казиното. Изглеждаше разтревожена. Не можела да открие Джордж. Джордж явно беше братът. Бил със слабо сърце и три пъти на ден гълтал хапове. Бабката стискаше половин дузина жълти таблетки в шепата си. Пратих я да

чака във фоайето. Обещах лично да се погрижа за Джордж. Така и така търсех още две изгубени овци...

В казиното се бе стекъл народ като за световно. Надеждата да открия Били в това меле угасна напълно. За сметка на това зърнах Джордж. Пиеше мартини и залагаше на червено. От мен се искаше да се добера до него, да го хвана за ухото и да го завлека при сестра му. Да си глътне хаповете, пък после, ако иска да играе и на руска рулетка. Никой нищо нямаше да му каже.

Джордж се оказа инатливо магаре. Изгубих цели петнадесет минути с него. Прати ме по дяволите, още щом чу защо съм дошъл. Беше далече, иначе щеше да види на кого си позволява да държи такъв език.

Истината е, че ако му бях фраснал един, веднага щяха да ме приберат. А в момента болезнено се нуждаех от свободата си.

Хукнах обратно към фоайето. Грабнах жълтите хапове от шепата на Мадлин и отново потънах в тарапаната. Добрах се е последни усилия до тъпанаря Джордж и напъхах насила спасителния лек в устата му. Изпи го с мартинито. Отдъхнах си. Мисията изглеждаше невъзможна, но беше изпълнена с успех.

А сега накъде? Да търсиш Били тук, беше все едно да ровиш за игла в купа сено. Реших да надникна в залата за бiliarд. И там навалицата си я биваше. Но поне осветлението беше по-приглушено. Имаше шанс да остана незабелязан.

Не ми се искаше да се сблъскам с горилите. Цял ден се промъквах между капките. Щеше да е страшно нелепо да им налетя точно сега.

Поръчах двойно уиски. Щях да го изпия на крак и да продължа да издирвам водача е нови сили. Никога не съм си представял, че този човек ще ми липсва така болезнено.

От лявата ми страна русоляв здравеняк с новички джинси и спортно сако забавляваше на звучен италиански къдрокосо създание, което бълваше облаци цигарен дим в лицето му. Питях се, дали човечецът ще доживее до сутринта, ако продължава да гълта така безразсъдно пушека, който излизаше от устата на онзи змей.

Точно в този миг се случи нещо, което накара кръвта в жилите ми да замръзне. В очертанията на вратата подаде едрата си глава Неандерталеца. Приведох се над чашата и забих поглед в

порцелановия пепелник пред мен. Не смеех да дишам. След няколко секунди, които ми се сториха цяла вечност, извърнах бавно глава. Преследвачът беше изчезнал. Трябваше да разбере дали още дебне Елионор или случаят е вече в архивите.

Отдясно изрисувана дебелана бе подпряла внушителното си туловище върху превития ми гръб. Не нарочно. По неволя. Бяхме се посгъстили, за да има място за всички. Отляво рамото ми опираше в широкия гръб на италианеца. Тъкмо реших да се изнасям, когато усетих върху себе си настойчивия поглед на събеседницата му.

Тя свалячки от баровете ги оправям много бързо. Казвам им, че са крокодили, те ми отвърщат, че съм кретен и приключваме. После се чудя защо обиждам така горките животни.

Тази беше нагла. Допреди малко се превиваше от смях с шегичките на италианеца, сега надничаше през рамото му и ме зяпаше предизвикателно.

Бръкнах в джоба на ризата и извадих оттам смачкана банкнота. Плъзнах я към момчето на бара.

— Макс!

Напоследък, като чуех това име, подскачах като ужилен. Оставете ме, бе хора! Чака ме тежка нощ. Ще слизам в трюма да търся бабата.

Чернокосата спътница на италианеца ми правеше странни знаци. Тази пък откъде ми знае името? Да не са ме обявили за издирване? Като нищо вече са разлепили из кораба от ония листовки със стряскащия надпис „Търси се“. Като те изтипосат и на снимка, за всички става ясно, че той, дето си плаща уискито, е същият, когото търсят под дърво и камък.

Реших да не разговарям с непознати, преди да съм наясно аз ли гоня ония с четвъртитите физиономии или те са по петите ми.

— Макс!

Ако скоча рязко, дебеланата до мен ще се сгромоляса с гръм и трясък на пода. Един дребен инцидент ще привлече тълпа от зяпачи. А в момента най-съкровено ми желание е да се движа инкогнито.

Чернокосата беше упорита. Явно напираше да грабне наградата, която даваха за главата ми.

— До кога ще се правиш на глух, Макс?

Можех да си правя оглушки, докогато си искам. В момента бях обладан от непреодолимото желание да съм и невидим. Но това потрудно щеше да се уреди.

Вече и италианецът беше вперил в мен мътния си поглед. Оставете ме, бе, хора! Не сте ли виждали човечец в беда? Да не забравяме все пак, че съм невинен до доказване на противното. Въпреки че гласа на противното всеки може да го купи. Всичко на този свят е за продан. И най-вече голата истина.

— Макс, налага се да поговорим!

Сигурно ще предложи сделка. Може би се вълнува дали съм готов да броя повече, отколкото дават ченгетата. От мен няма да видиш нито цент, скъпа. Но още е рано да ѝ го съобщя. Нека се надява до последно!

Исках да съм сигурен, че в мига, в който скоча и хукна навън, някой дебелак няма да запречи изхода. Изчаках две двойки да се изнижат. Когато се убедих, че наоколо е чисто, се свлякох бавно от въртящия се стол. Не чух трясък, нито писък. Значи, лоената топка се е подпряла на нечие друго рамо. Има такива хора, дето вечно ги мъкнеш на гърба си.

Не беше лесно да се правя на самонадеян играч на билиард. Опитвах се да не пристъпвам като беглец. Още две крачки и съм навън.

Светлината в коридора ме заслепи. Тишината проясни мислите ми. В този миг нечия здрава ръка ме дръпна в тъмното. След секунда се озовах обратно сред облаците цигарен дим, от които току-що се бях измъкнал.

Озърнах се и видях къдравото създание, което допреди минута се веселеше в компанията на италианеца. Дали е от лошите? Или иска да припечели някой долар, като хладнокръвно ме предаде?

Не можех да определя възрастта ѝ. Бе навлякла черно поло, което прикриваше набръчканата ѝ шия. Бе скрила лицето си зад огромни тъмни очила. Сигурно на светло никой нормален под шейсетте нямаше да ѝ обърне внимание. Затова непознатата действаше под прикритието на матовите лампи и облаците дим.

— Изчакай да кажа довиждане на Джулиано!

Ето каква била работата! Жената беше от онези, които се предлагат срещу няколко долара на вечер. Не знаех, че ги има и по корабите.

На тази щях да ѝ платя двойно само да ме остави на мира. Странно, откъде е научила името ми? Може би не е лошо да я попитам, преди да си уредим сметките.

Джулиано се опъваше. Не беше склонен да я пусне. Но жената бързаше. С нея щяхме да си изясним отношенията на някое тихо и безлюдно място.

— Не можем да отидем в моята каюта. Нито да се заключим в твоята — тръсна глава тя, избутвайки ме навън.

Чудесно! Тогава ще си поговорим на палубата. Опипах джоба на сакото. Ако предложи прилична сума, щях се отърва лесно.

Непознатата забърза напред. Едва успях да я следвам. Изкуших се да кривна по някой от страничните коридори, но беше хубаво да разбера какво иска. Ако е това, което си мисля, ще я разочаровам, но пък ще я възнаградя в брой. Ще настоявам само да ми каже как случаен пътник е в състояние да научи името ми. Ако изобщо е случаен, а не нарочен пасажер, натоварен с мисия.

Вятърът ме блъсна в лицето. В морето е така. Всяка нощ настъпва кратка зима.

Жената облегна дребното си тяло си върху перилата. Захапа цигара между тънките си устни. След Джулиано аз бях следващата жертва на пагубната ѝ страст към тютюна.

— Как узнахте името ми?

Не се обърна. Не отговори. Добре, значи ще имаме тайни един от друг.

— Знаете ли, бих се радвал да споделя компанията ви, но се налага да свърша една много важна работа. Затова съм готов да ви обезщетя за неудобството да останете сама.

Бях наясно, че с тези същества човек не разговаря по този начин. Но малко изисканост никога не вреди. Бях сигурен, че жената пред мен ще го оцени.

— Колко?

Тази не си поплюва. Схвана веднага същността на въпроса.

— Не бих искал да ви обидя с някоя... неприемлива сума.

Говорех като баровец, който ще подписва чек за милиони. Налагаше се незабавно да разсея това впечатление.

— Искам да ви уверя, че не разполагам с много налични средства.

Чувствах се така, сякаш току-що бях признал нещо непристойно. Но сега не е време да се червя, задето нямам прилични доходи. Трябваше да помисля за това, когато си търсех работа.

Вятърът блъсна гърдите ми. Морето изрева, а онази се бе надвесила над водата и се любуваше на гледката. Личеше, че животът ѝ тече сред вълните.

Ако ми се закълне, че не е от отбора на Неандерталеца, и с топ не може да ме върже да стоя на тази буря. Но дори да беше най-обикновена уличница, пак трябваше да съм нащрек. Някои от тези същества стават много чувствителни, когато ги пратиш по дяволите. Не исках истерии. Надявах се да го уредим мирно и тихо.

— Колко имаш в себе си?

Не ги бях броил.

— Ще ви ги дам всичките.

— Задръж ги. Може да ти потрябват.

Не очаквах подобно благоволение. Но жената беше права. Имаше толкова наивници с тлъсти сметки, защо да посяга на крехките ми спестявания.

— Искам в замяна дребна услуга...

Кимнах неуверено. Само да не ме кара да пренасям наркотици. Или да гърмя по сводника.

— Ще прибереш в куфара три диамантени огърлици, две рубинени гривни и чифт смарагдови обици.

В този миг разбрах какво изпитва човек, когато го покоси инфаркт. Странно усещане. Уж си жив, а всъщност си при мъртвите. Дали първият, когото ще срещна горе, е баща ми? Цяла година не сме разговаряли.

Не по наша вина, разбира се.

Кръвта бавно се оттегляше от главата ми. Може би след малко ще съм в състояние и да разсъждавам. Но първо трябва да се огледам. Ако наоколо зърна ревящо море и черна вещица, значи са ме пуснали отново на земята. Ако съм над облаците и около мен кръжат ангели, значи вече съм в небитието. Съвсем не бях сигурен къде точно предпочитам да се намирам в този миг.

Отпуснах се върху мократа пейка и стиснах глава между треперещите си длани. Бях загазил яко. След като го осъзнавах така ясно, значи бях долу. Горе хората нямат проблеми. Никой не ги преследва и не им подхвърля скъпоценности за милиони. Неандерталеца, чернокосата, шефът на Скотланд Ярд, а и фамилията Бъртън вече знаят, че знам. Няма смисъл да отричам. Нали само като чух онези страшни думи, едва се задържах на краката си.

Ами ако... Ако онова рунтаво създание не е от лошите? Ако има да ми съобщи нещо важно от Елионор? Добре си свърши работата! Можеше вече да съм в царството на сенките.

— Стегни се, Макс! Чака ни работа.

Вдигнах глава и в този миг почувствах силата на втория удар.

— Елионор?!!!

Стихийна вълна ме блъсна в гърдите. Не можех да дишам. Сега ще се събудя в тясното легло със схванат врат и изтръпнали пръсти на краката и ще осъзная, че кошмарът е свършил. Ще разтъркам очи и ще видя слънцето. Събуди се, Макс!

— Размърдай се, Макс! Какво искаш? Да ни спипат ли?

Кошмарът продължаваше. Вратът ми наистина беше схванат, леденият вятър брулеше лицето ми, в гърлото ми беше заседнала буца. Казано накратко, не бях добре.

Рунтавото създание, което пушеше като комин и се представяше за Елионор, прехвърли ръката ми през рамото си и ме повлече нанякъде. Беше ми все едно накъде...

Когато отворих очи, изпитах усещането, че ме е блъснал бързият влак. Главата ми тежеше, виеше ми се свят, ушите ми бучаха, не бях в състояние да помръдна и малкия си пръст. Лежах върху продънено походно легло, край мен се въргаляха купища чаршафи, а наоколо сновеше истинската Елионор. В черно поло и джинси. Имаше угрижен вид.

— Докога ще ми създаваш неприятности, Макс?

Тая баба чува ли се какви ги дрънка? Аз съм ѝ създавал неприятности!

Елионор държеше в ръка огромна порцеланова чаша, от която се издигаше внушително количество пара.

— Изпий това! — нареди тя.

— Отрова ли е? — попитах примирено. Исках поне веднъж да е искрена с мен.

Елионор не отговори. Нямахме какво толкова да се церемоня. Гаврътнах горчилката. Бабата остана доволна.

— На коя земя си ме довлякла? — Надигнах се на лакти и огледах помещението.

— На долната.

Като че ли казваше истината. Бяхме в сумрачно подземно царство, което много приличаше на пералня. Всъщност, нямаше съмнение. Беше ме навряла сред миризмата на мръсно бельо и изпаренията на чисти чаршафи. А бях броил двеста долара отгоре за тиха спретната каютка, в която да се ширя сам. Не че тук беше тясно. Просто не беше кой знае колко уютно. Пък и Елионор се мотаеше наоколо. А присъствието ѝ винаги беше сигнал за приближаваща опасност.

— Колко е часът?

— Два.

— През деня или през нощта?

— Много бързаш, Макс!

— За никъде не бързам. Просто съм любопитен дали е ден или нощ.

— Нощ е.

Този факт ми подеждва ободрително. При всички случаи е по-добре да лежа в пералното отделение нощем, вместо да се свирам като къртица през някой хубав слънчев ден.

— Как се чувстваш? — Елионор напълни отново чашата. Горещата течност попари гърлото ми.

— Бил съм и по-добре.

— Изкара ми акъла...

— Не знаех, че съм толкова страшен.

Винаги съм се смятал за безобиден. Нито жилия, нито хапя. Дори не ръмжа, когато ми лазят по нервите. Но сега май щях да започна да си показвам зъбите, защото съзрях нещо, от което кръвта отново нахлу в главата ми.

Под мръсен чаршаф издайнически надничаше къдрава черна перука. Тази изкуствена коса извика в съзнанието ми низ от неприятни спомени. За малко да се простя с живота, когато същата тази перука отвори дума за крадените бижута. И то в момент, когато най-малко очаквах. Преди това въпросната перука флиртува на бара с тридесет години по-млад от нея котарак с лъскав загладен косъм. Заради тази несресана коса цял ден обикалях кораба. Искях да открия притежателката ѝ. Защото се тревожех. Бях готов да вдигна две хиляди души на крак. Да преровим морското дъно. А бабата се скрила под купчина къдрици! Решила да се прави на неузнаваема. И си устроила маскарад за моя сметка.

— На карнавал ли беше тръгнала?

— Не можеш да отречеш, че представлението си го биваше. Преследвачите бяха в шах. Някой бе скрил царицата. Напред-назад сновяха единствено дребни пешки...

Царицата се забавлявала. Наблюдавала как наивниците протягат ръка и остават с пръст в устата. Защото нея изобщо я нямаше на бойното поле. Плюла си на петите. Дегизирала се. Направила се на Троянски кон. Проникнала във вражеския лагер и спокойно се разхождала сред уморените войници.

Ще ми платиш за този спектакъл, скъпа! Само почакай да си стъпя на краката!

— Докога ще ме държиш тук?

— Изобщо не те задържам.

Говори така, защото знае, че не съм в състояние да направя и крачка, без да се сгромолясам на пода. Или да ми налетят момчетата от каменоделската бригада. Дали не е време да поговорим за тях?

— Кой е оня с голямата четвъртита глава, който обикаля наоколо като бясно псе?

— Диксън Търнър. Преди години душеше за мърша по етажите на властта. Но се издъни и го изритаха. Сега тича след беззащитни старици като мен.

Моля те, Елионор, не забравяй с кого разговаряш! Зная наизуст всичките ти прегрешения. Е, не съвсем всичките, но поне онези, които беше така любезна да споделиш с мен.

— Как се добра до тези подробности от биографията му?

— Имам си източници. Информацията от онези служби изтича по-лесно, отколкото от бюрата за телефонни услуги.

— Този Диксън пропусна да ми покаже картата си. Това ме наведе на мисълта, че може би човекът е най-обикновен наемен убиец. Изпратен от синчетата на твоя Бъртън.

— Не ти е показал карта, защото не притежава такава. След като му духнаха под опашката, отвори детективска агенция. Колкото до младите Бъртън, не биха пипали така грубо. Освен това, могат само да гадаят какво точно знам за тъмните сделчици на татко Робърт...

По всичко личи, че е решила да ме държи на легло поне още два дни. След като ми сервира така елегантно малките си забранени тайни.

— Ти... какво знаеш за игрите на почтения сър Робърт?

— Всичко, Макс. Как иначе ще държиш някого в ноктите си, ако не знаеш всичко за него? И най-вече онова, което самият той не би желал останалите да узнаят.

Още една от мъдростите на Елионор. Дали да не си ги записвам? Може някога да ми потрябват.

— Неандерталеца сам ли е на кораба?

— С още двама. Ще ги разпознаеш от километри. Кучета, които от години стоят гладни. Започват да освирепяват. Змията Дорис ги насъсква. Виж, синовете се оказаха разумни младежи. С тях всичко мина мирно и тихо...

— Младите Бъртън знаят ли какво точно си изкопчила от баща им?

— Досещат се. Не са глупави. Освен това им изчуруликах някои факти. Години, сделчици, партньори... Тогава се съгласиха да ми броят парите.

— За онзи половин милион ли става въпрос?

Елионор кимна.

— Тези пари не са ли на Робърт?

— Негови са, на кого друг? — сопна се тя.

— Но не ти ги остави той, така ли?

Елионор нацупи устни.

— Бяхме говорили, но нямахме време да го уредим...

— Искаш да кажеш, че онези добри момчета са изфалшифицирали завещанието, за да купят мълчанието ти?

— Говориш като адвокат, а това не ми харесва! Искам да кажа, че скъпата им мамичка е в пълно неведение как точно стоят нещата. Дори не подозира, че синчетата ми дадоха парите. Опъваха се, разбира се, но нямаше накъде да мърдат. Сега онази кобра се пръска от яд, че съпругът я е лишил от половин милион, за да го дари на друга. В знак на дългогодишна обич. А не, за да й запушат устата. Младите Бъртън предпочетоха да не тревожат мамчето. Затова спестиха на онази пепелянка истината, че в един миг империята на татко Робърт може да рухне. И всички да се окажат на улицата. Прецениха, че маминка по-лесно ще понесе мисълта за любовницата, отколкото заплахата от съдебно разследване.

Това, което успях да схвана, изкристализира в простата истина, че моята приятелка мисис Резловска е не само изпечена крадла, но и хладнокръвна изнудвачка. Влязла под кожата на богат гешефтар, поровила се в тъмните ъгълчета на бизнеса му и след като научила достатъчно, притиснала любимия до стената. Поиска да й напълни сметката. Това не изглеждало толкова неприемливо. Но Елионор мечтаела за невъзможното. Достопочтеният Робърт да зареже семейството си и да я направи законната мисис Бъртън. Онзи се е съпротивлявал със зъби и нокти. Тогава се е отървала от него. След това е декларирала претенциите си пред наследниците. Половин милион. В замяна получават мълчание до гроб.

Дори да са знаели, че татко им гази в мътни води, синовете на онзи Бъртън не са и подозирали, че баща им е толкова лекомислен. Да вади мръсното белъо на показ! Но Елионор не ламтеше само за пари. Копнееше за шумно обществено признание. С години бе изпълнявала виртуозно ролята на всеотдайна любима. Това превъплъщение беше върхът в кариерата ѝ. За другите ѝ успешни представяния знаехме само аз, Оноре и неколцина ограбени наследници.

— Докога ще играем на криеница с детектива? — Надигнах се в продъненото легло и потърсих с поглед вратата.

— Докато в гоненицата има тръпка.

Ако става въпрос за ледените тръпки, които нощем пълзят по гърба ми, те се лекуват с успокоителни. Не ми се искаше да посягам към хапчетата. Не го направих, когато Киара ме напусна. Сега заради една амбициозна баба ли да кривна от правия път!

Елионор разбърка блудкава смес във висока стъклена кана. Изля течността в чаша и ми подаде стъклото.

— Когато си отида от този свят, Нат ще ти обясни какво точно трябва да направиш.

Какво говориш, скъпа? Как така ще си ходиш! Я се погледни! Та ти пращиш от здраве! Освен това, още хващаш окото. Спомни си за Джулиано! Как само ти се радваше! Не искаше да те изпусне за нищо на света.

Чакай! Нат ли? От самото начало подозирах, че зад гърба на бабата се крие още някой.

— Кой е Нат?

— Адвокатът ми.

— Той... какво знае?

— Всичко.

Така си мислиш. За мен знае ли? Не знае. Имах на разположение два дни да я убедя, че не е много разумно Нат да е в течение на всичките ни лишени от здрав разум пиянски нощни разговори.

— Нат е много мил млад човек. Грижи се за мене като роден син.

Нат чакаше парче от баницата. Какво ли късметче му е отредила милата Елионор?

— Когато умра, Нат ще получи къщата и остатъка от парите в банката.

Тази жена упорито си беше навила на пръста да умира. Нат може и да е очарован от подобно намерение, но мен замисълът не ме устройва. Налагаше се да я крепя сред живите, за да не се налага капитан Нат да раздава заповеди. Ами ако обърка командите? И ме прати направо при ония, с които сега си играем на стражари и апаши?

Елионор вторачи в мен строгия си поглед. Мълчанието ми не й харесваше.

— Към Нат храня безрезервно доверие. Съветвам те да не се съмняваш в лоялността му. Нито в чувствата му към мен.

Освен, че обираше къщи посред бял ден и изнудваше всеки срещнат, Елионор притежаваше и друго ценно качество. Умееше да чете мисли.

— Засрами се, Макс! — изрече заканително тя. — Нат ми е като роден син.

Щом Нат е мамино синче, аз навярно съм доведеното дете. Затова се опитват да ми натресат черната работа.

Елионор ме изгледа под вежди.

— Говори ли с жена си? — попита строго тя.

Не съм. Но си побъбрих със сладура Франк. Това май няма защо да й го казвам. Тя предупреди ли ме, че ще се прави на неузнаваема? Не. Защо тогава да съм откровен с нея?

— С жена ти имате ли деца?

Най-последно ме настъпи по мазола. И няма да помръдне, докато не започна да вия от болка и да моля за милост.

— Макс, да не си оглушал?

Ами! Само се правя на такъв. Все се надявам този разговор да ми се размине.

— Не мислиш ли, че няма да е лошо да ме оставиш да поспя? Днес имах тежък ден...

Опитвах се да се отскубна от ноктите й, но Елионор беше неумолима.

— Утрешният ще е още по-труден.

А, не! Нямах намерение да участвам в още едно славно представление. И изобщо, какъв е този пътуващ театър! Но щом й доставя удоволствие да сменя перуки, нямам нищо против. Само че този път не смятам да съм сред зрителите. Нито имам желание да излизам на сцената.

— Нещата са пределно ясни, Макс. След като си отида от тази земя, Нат ще ти даде ключа от сейфа. За нищо на света не трябва да продаваш бижутата. Ще те спипат веднага. Поднасяй ги на съпругата си на всеки хубав празник. Накарай я да повярва, че диамантите са дар от твоя далечна леля. Жена ти също не бива да се разделя с тях. Скъпоценностите трябва да останат в семейството! И най-важното: Постарай се да й направиш едно дете!

Как да й обясня, че може и да съм свършил вече тази работа? Или друг я е свършил вместо мене. Това все някога ще стане ясно.

— А сега наистина не е зле да поспиш.

Това вече беше жест на благородство от нейна страна. Въпреки всичките си недостатъци, Елионор притежаваше и някои неоченими качества. Проявяваше ти в момент, когато човек най-малко очаква.

— Тук ли смяташ да прекараш нощта? — попитах равнодушно.

— Ще се измъкна след теб. Не се притеснявай за мене!

Точно това щях да направя. Изобщо нямаше да се притеснявам. Нито тази нощ, нито утре, нито вдругиден. Щях да се излежавам край басейна, да пия ледена бира и нямаше да ми пука дали бабата е още на кораба или са я изхвърлили в морето с камък около шията.

Изправих се бавно. Залитнах и потърсих опора в стената. Елионор не помръдна. На вратата се сетих нещо, което ме занимаваше през целия ден.

— Случайно да си зърнала някъде добрия Били?

— Преди два часа изгуби три стотачки в казиното. Пристрастен играч е, но за съжаление доста слаб.

Е, на всеки се случва да изгуби по нещо. Някой пари, друг жена... Според житейската философия на Елионор обаче, на този свят губят само слабите...

Шумна разправия ме изтръгна от топлите обятия на съня. Наближаваше десет. Напоследък за една нощ ми се събира повече сън, отколкото за седмица преди. Дължа този здравословен режим изцяло на грижите на Елионор.

Опитах се да разбера на какъв език тече караницата отвън. Не беше лесно човек да различи един от трийсетте езика, на които си общуваха пътниците на кораба.

След минута кавгата заглъхна. Напрегнах слух, но не долових никакъв шум. Нищо съмнително. Или си тръгнаха, или се спотайват отвън. Не се сетих да помоля Елионор да ми услужи с някоя от знаменитите си перуки. В момента една изкуствена коса щеше да свърши по-добра работа от всяко бойно изкуство.

След четвърт час най-после събрах кураж и подадох глава през пролуката на вратата. Коридорът изглеждаше пуст. Нахлупих шапката ниско над челото, скрих очите зад черни стъкла и запраших към ресторанта.

Не помня откога стомахът ми не е получавал друга награда за издръжливостта си, освен бира, уиски и ром. Засега се държи мъжки. Но това издевателство не може да продължава вечно.

Придърпах чиния с палачинки, от които се подаваше шоколад. Опитвах се да се храня възпитано, без да си тъпча устата със залци. Всъщност, май за последен път опитах вкуса на топла храна, когато вечерях с китайците. Тогава и Дики Търнър дойде да ми прави компания.

Хвърлих око на порция банички с месо и тъкмо се канех веднъж и аз да се нахраня като хората, когато съзрях Мадлин Хупър. Старицата пристъпваше към масата ми. Треперещите ѝ ръце стискаха табла със закуски. Ако не оставеше по най-бързия начин подноса, след секунда върху беззащитните ми колене щеше да се излее цяла кана горещ чай.

Скочих и грабнах таблата от ръцете ѝ. Жената ми благодари сдържано. Намести стола и се настани до мен. Нареди грижливо

чиниите и ми предложи от бухтите с мед. Щеше да е неучтиво да откажа.

— Къде е Джордж?

Вироглавият ѝ брат в момента е най-малкият ми проблем.

Мадлин поклати тъжно глава.

— Джордж отдавна не е онова кротко дете, което беше преди години...

И аз бях останал със същото впечатление. Можех да я утеша, че за седемдесет години хората се променят. Но не ми се искаше да задълбаваме в темата за възрастта.

— Не зная как да ви се отблагодаря, че успяхте да го накарате да изпие лекарствата. Без тях е загубен.

Странно, дали всеки ден се намира някой самарянин с отзивчиво сърце, който да тича след своенравния старец и да му тика хаповете в устата?

— Джордж не създаде семейство. Останах да се грижа за него. И ето ни и двамата, вкопчени един в друг на прага на старостта...

Не разбирах защо тази всеотдайна женица си погубва старините с неблагоприятник като Джордж. Може би, защото на тази възраст човек трудно открива по-достоеен обект за грижи от собствения си неженен, остаряващ и капризен брат.

— С Джордж имаме наследствена къща в Нюарк. Един ден по нея ще кацат само гаргите...

Мадлин говореше, без да откъсва поглед от бухтите с мед.

— Когато бяхме деца, къщата кипеше от живот. Сега ми е трудно да я поддържам сама...

Дали и мен не ме чака същата участ? Мис Хупър поне имаше своя свадлив, досаден Джордж. Аз и от това щях да съм лишен.

— Всеки ден се моля да срещна някой добър младеж, на когото да оставя къщата, след като си отида от този свят. Пасторът е много мил човек, но на главата му са десетки като мен и Джордж.

Мадлин се размърда върху стола. Приведе се ниско над масата и изрече поверително:

— Ако някой любезен млад човек прояви добрината да направи по-леки малкото оставащи ни дни на тази земя, с Джордж ще сме му безкрайно признателни...

Можех да си представя в какви ругатни ще се изразява благодарността на брата. Испитах на гърба си отплатата му, когато тичах да му спасявам живота с ония хапченца.

Старицата се огледа. Приведе се още по-ниско към рамото ми. Масата притисна немощните ѝ гърди.

— Уговорила съм всичко с адвоката. Ще завещаем къщата на някой отзивчив младеж като благодарност за грижите, с които ще ни дари.

Усетих я накъде бие, още щом спомена онова за добрия млад човек. Но не смятам да участвам в още една безславна авантюра. Засега бижутата ми стигат. Къщата в Нюарк да я харижат на друг.

Мадлин затаи дъх. Малките ѝ безцветни очи се заковаха в лицето ми. Налагаше се да бия отбой, преди да са затегнали отново примката около врата ми.

— Мадлин, трябва да призная, че сте много мила. Но вече съм поел ангажимент към една възрастна дама. Сама разбирате, че за да дойда в Нюарк, трябва да сменя жилището, работата и дори начина на живот. Америка е джунгла за европейца.

Събеседницата ми се сви на стола, все едно някой я удари през лицето. Думите ми я раниха. Но тя събра сили, вдигна малката си катерича глава и заговори като човек, когото са обидили незаслужено:

— Нюарк е прекрасно градче. Спокойно, чисто и потънало в зеленина. Колкото до джунглата, мисля, че мечтата на всеки европейец е да опита късмета си в нея.

Не, Мадлин, не ме разбирай погрешно! Знам, че трябва да съм трогнат до сълзи от предложението ти. Наясно съм, че на света има милиони хора, които биха кацнали с първия самолет в твоята прекрасна, запустяла градина. И биха се хвърлили в неравна схватка със стихииите на джунглата. Но аз просто не съм от тях. Аз искам да живея в своя малък апартамент, да чувам гласа на Киара, когато се прибирам от работа, да получавам редовно заплатата си на наемник, да пътувам веднъж годишно до Валенсия, Венеция или Валядолид. За друго в момента не се сещам.

Забих виновно поглед в масата. Испитвах неудобство, че претенциите ми към живота се свеждат до няколко толкова мизерни възжеления. Но колкото и желанията ми да бяха скромни, бях лишен дори от тези така обикновени радости.

Вдишах уморените си очи. Старицата до мен изглеждаше съкрушена. Трябваше да намеря начин да я утеша.

— Знаете ли, Мадлин. Мисля, че би било чудесно да ви гостувам през лятото. За седмица — две. Ще ви помогна да постегнем къщата.

Лицето на бабката светна.

— Наистина ли?

Не можеше да повярва, че късметът ѝ най-после е проработил. Аз също не проумявах защо този път сам си слагах главата в торбата.

Мадлин едва се сдържаше да не се хвърли на врата ми. И сигурно щеше да го направи, ако в този миг на входа не цъфна Джордж. Изглежда ме свирепо. Още не можеше да ми прости случката в казиното.

— Джордж, няма да повярваш! Макс се съгласи да ни дойде на гости!

Джордж наистина не можеше да повярва. Питам се дали първо ще обърне масата в пристъп на ярост и после ще ме хване за гушата или направо ще се заеме с мен.

Джордж запази самообладание. Впи в лицето ми малките си зловни очи, протегна ръка и бутна свободния стол. Желязото издрънча на пода. Братът изръмжа гневно и удари с юмрук върху стената. След това се спусна към изхода. Отдъхнах си едва когато видях мършавия му гръб в очертанията на вратата.

— Моля да го извините. Джордж е малко невъздържан.

Мадлин се усмихна смутено.

— Мисля, че просто ревнува — изрече объркано тя.

Това, от което най-малко имах нужда в момента, беше да се забъркам в любовен триъгълник. Съперникът ми беше изкуфял старец с необуздан нрав и болезнена непоносимост към сестра си. В същото време не му се искаше Мадлин да раздвоява вниманието си. Изпаднах в пристъпи на ярост дори когато друг беше готов да прекопае занемарената му градина.

Погледнах часовника. Наближаваше единадесет. Къде ли се подвизава сега милата Елионор? И какви ли ги мъти?

Обещах си да не мисля за нея. Днес е време за плаж, безделие и бира.

Мадлин измъкна от олющена чанта тънък избелял тефтер и се зае да пише нещо със старание на отличничка. Откъсна внимателно

листа и ми го подаде тържествено.

— Това е адресът в Нюарк. Къщата те очаква, Макс. За мен ще е истинска радост да ти покажа цветята в градината.

За едни цветя да бия толкова път! Но какво да се прави? Обещах.

Тъкмо се канех да пожелаая на Мадлин приятен ден, когато чудовищен гръм разтреса кораба.

— Пирати! — изпищя в ухото ми трътлеста леля, пременена в розова рокля с презрамки. Стискаше чаша горещо кафе и се чудеше дали да остави порцелана върху масата или да разпери пръсти и да излее съдържанието върху коленете ми. След няколко драматични секунди на колебание заплахата да попарят краката ми отмина. Мадлин скочи и хукна да гони Джордж. Не си и помислих да я откажа от това намерение.

Идеята, че сме станали жертва на пирати, се възприе хладнокръвно от гостите в ресторанта. По-любопитните накацаха по прозорците с надеждата да зърнат първи похитителите. Гладко избръснат старец сподели на висок глас опасенията си, че сме се блъснали в подводна скала. Веднага се намериха услужливи умове, които си спомниха за „Титаник“. Нали и там всичко започва с един удар?

Двама пенсионери разказваха оживено как нищо неподозиращи пътници се давели в мразовитите води на океана, защото някакъв слабоумен оставил на брега спасителните лодки. Говореха толкова разпалено и вещо, че в един момент се запитах дали тия двамата не са от оцелелите сред ледовете на Атлантика.

Споменаването на спасителните лодки раздвижи духовете. Напористи старчета се втурнаха навън, за да се уверят, че няма да ни сполети съдбата на пътниците от „Титаник“.

В коридора се чува викове. Изплашени майки тичаха и крещяха истерично. Сополиви малчугани ревяха с пълно гърло и настояваха някой да се погрижи и за тях. Тълпа татковци, въоръжени с камери, окупираха пространството около перилата. Явно някой им беше пуснал мухата, че заекът ще изскочи от морето.

Чудех се дали да направя опит да се размърдам или е по-разумно да стоя тук и да чакам олелията да отmine. Щеше да е непочтено от страна на екипажа да си мълчи, ако се налага да спасяваме кожата. Нали по същия начин бяха постъпили и с ония хорица от „Титаник“.

На пътниците от трета класа дори им бяха въртнали ключа, за да не шават. Затова оцелелите бяха предимно богати и уважавани членове на обществото. Надявах се днес нещата да са се променили. И на всички да ни бъде даден равен шанс да оцелеем.

Зяпах през стъклото как русоляв холандски великан ръга в ребрата слаботелесен френски пейзан, опасал мършавото си тяло в плетеница от каиши, по които висяха камери, фотоапарати и обективи. Нисичкият гал напираше да е с едни гърди напред в запечатването на събитията, но онзи с внушителния ръст съзнаваше, че правото на силния е на негова страна. Не видях развръзката, защото в този миг в ресторанта нахлу Уилям Дювал. Този факт погълна изцяло вниманието ми.

Водачът ме съзря и се спусна към мен. Огледа с хищен поглед отрупаната като за сватба маса и тропна масивното си туловище върху стола, на който допреди минута се свиваше немощната Мадлин. По лицето на екскурзовода плъзна лукава усмивка. Знаеше нещо, за което нямах и най-малка представа. Гореше от нетърпение да хвърли бомбата.

— Чу ли?

Кимнах.

— Разбра ли?

Повдигнах рамене.

— Едни твърдят, че са ни атакували пирати. Други, че сме ударили айсберг...

— Така е — поклати недоволно глава водачът. — Като седиш при пенсионерите, ще чуеш всякакви небивалици.

— С този състав на групата, с който си ме повел, не си ми оставил кой знае какви възможности за избор...

— Къде е твоята баба? — Били огледа ресторанта.

— Коя е моята баба?

— Оная кукувица, с която си гукаш под път и над път.

Ти пък си бил много наблюдателен! Но трябва да те разочаровам. Вече си имам не една, а цели две баби. Едната ме натиска да прибера чувал с крадени бижута и купища неприятности около тях. Другата напират да ми завещаят къща с двор в другия край на света. Видя ли? Дори човек като теб, с очи на гърба, може да има пропуски в знанията.

— Ако говориш за мисис Резловска, не съм я виждал от...

Думичката издайнически се търкулна върху езика ми. Сам се изненадах как я спрях.

— Не съм я виждал от... автобуса.

На лъжата краката са къси, моите пък трепереха. Гледах упорито изсъхнал кроасан, от който се подаваше парче размазан шоколад. Били стисна с дебелите си пръсти огромна мазна бухта, огледа я сладострастно и я напъха в устата си. Избърса ръце в бермудите.

— Няколко пъти ходя до каютата, чукам, викам, бабата не се обажда. — Той премлясна и се облиза шумно.

— Не я мисли! Сигурно се забавлява в компанията на някой жиголо.

Били спря да дъвче. Впери орловите си очи в лицето ми.

Обикновено той нехаеше за старците, а аз се правех на закрилник на слабите и беззащитните.

— Ако знаеш нещо, не е лошо да го споделиш с мен.

— Какво да знам?

— Нещо...

Знам, ама ще имаш да взимаш! Аз пред оня с пицака си мълчах, сега пред теб ли да се раздрънкам! Бабата я остави! Крие се под рунтава перука и поръчва скок на бара.

Тъкмо мислех, че съм замазал очите на Били, когато съзрях на входа обърканата физиономия на Джулиано. Нахлупих шапката почти до носа. Вероятно Били се чудеше защо си въобразявам, че съм с шапка-невидимка. Но Джулиано не го остави задълго в неведение.

— Синьор Макс! Така се радва, че ви вижда... Английският му куцаше, но в момента това не ни беше проблемът.

Синьор Макс направи жест на отчаяние. Посегна към изсъхналия кроасан и го напъха в устата си целия, за да не може да говори поне в следващите трийсет секунди.

Виждах сцената като на кино. Дъхът ми спря. Очите ми се облециха. Ако се задавя и извикат доктора да ми вади залците от гърлото, щях да запуша устата на любопитното Били и на натрапника Джулиано.

Сълзи напиреха в очите ми. Разкашлях се. Нито един от двамата не се сети да ме потупа по гърба. Зяпаха ме така, все едно бях извънземно, от устата, на което всеки миг ще започне да хвърчи зелена пяна.

Услужлива сервитьорка притича с чаша вода. Преглътнах залъка. Кроасанът се спусна към стомаха ми. Тестото не задръстваше вече гърлото ми. Можех да дишам. Макар и на пресекулки.

След всичко, което преживях, щеше да е нечовешко да отворят дума за Елионор. Но и двамата ми спътници страдаха от покъртителна липса на съобразителност.

— Макс, къде отведохте снощи Нора? Цяла сутрин я търся...

Вероятно се налагаше да попитам за коя Нора става въпрос. За всички щеше да е ясно, че продължавам да се правя на невменяем. Но поне щях да отхвърля от гърба си подозренията, че съм извършил нещо нередно.

— Коя е Нора? — Били впи безцветните си очи в лицето ми.

— И аз това се питам. Коя е Нора? — Повдигнах безпомощно рамене и се заоглеждах като страдащ от тежка амнезия.

— Не си ли спомня? Снощи тръгна с нея. На бара нямаше вид на толкова пиян, приятелю.

Дотук от мъглата изплуваха две неща. Първо, че снощи съм бил в бара. И второ, че съм си тръгнал с някаква съмнителна личност, която се подвизава с кодовото име „Нора“.

— Как изглежда тази Нора?

Били беше поставил на свидетелския стол италианеца. Моят ред щеше да дойде след малко.

— Къдрокоса. С дълга до раменете черна коса. Страстна пушачка. Дребна на ръст. С два диамантени пръстена и венчална халка.

Пръстените са от Робърт, а халката е от Чарлз. От присъстващите само аз имах честта да съм посветен в тези подробности.

Ентусиазмът на Били се изпари. Тази дълга черна коса го прати в задънена улица. Не върви да му се присмивам. Нали и аз станах жертва на същата измама. Пък и Джулиано не беше наясно с каква изпечена мошеничка си е гукал предната нощ.

— И какво стана стая особа? — попита екскурзоводът с видимо безразличие.

— И аз това се интересува. Оставих я в ръцете на синьор Макс.

Това признание определено вдигна акциите ми пред водача. Какво излиза? Че дори информационна агенция като него изпуска

важни събития. Как ли ще зяпне добрият Били, ако му доверя, че историята с Нора се разигра, докато е олеквал джобът му в казиното.

Мълчанието ми вдъхна увереност на Джулиано. Италианецът реши да се пробва в ролята на следователя.

— Къде се разделихте с Нора? — попита строго той и ме изглежда под вежди.

— С Нора..., ако имаш предвид дамата от бара..., се разделихме... на палубата.

Това вече беше тъпо. Ако въпросната Нора зачезне и не й видим повече очите, със сигурност ще ме обвинят, че съм я преметнал през перилата в непрогледната нощ.

— Оставихте я сама на палубата? — Джулиано беше потресен от липсата ми на джентълменски обноски. Ако знаеше само за каква лъжкия си прави целия този труд!

Почувствах, че започва да ми писва от този другарски съд. Беше време да им го кажа в очите. Но Били не смяташе да ме пусне, преди да е споделил това, за което беше дошъл.

— Обзалагам се, че никой от вас двамата няма представа какво разтнесе кораба. Все едно хвърлиха бомба, а?

Италианецът закима поривисто.

— Ти какво си помисли, приятел? — попита лукаво водачът.

— Казах си, че може би е авария.

Това момче страдаше от болезнена липса на въображение. Къде могат да се сравняват страховете на старците от пирати с идеята за някаква банална неизправност!

— Авария? — Били прехапа устни. — Може и така да се каже. Само че... предизвикана.

— Искаш да кажеш, че някой го е направил нарочно?

Джулиано беше изумен. На мен лично ми беше все едно дали онова, което едва не разцепи кораба, е било предизвикано, предопределено или предизвестено. Във всички случаи щетите и броят на пострадалите щяха да са едни и същи.

Били се огледа. Знаеше, че няма да мръднем, докато не чуем историята до най-малката й подробност. Или поне онази част от нея, която му беше известна.

— Говорих с капитана...

Джулиано го зяпна като дете, на което след миг ще покажат фокуса с празния цилиндър, от който изскача заекът. В интерес на истината, и аз се вторачих в лицето на екскурзовода. Беше ми любопитно какво толкова му е доверил ръководителят на екипажа.

Сър Уилям поднесе към устата си хрупкава баничка с праз. Сдъвка я за секунда, после изтръска трохите на пода и се огледа за нещо разхладително. Предложих му недокоснатата бутилка минерална вода на Мадлин Хупър. Били изгълта съдържанието на един дъх. Приведе се над масата. Бяхме толкова близо един до друг, че главите ни се докосваха.

— Откачил се е един варел в трюма. Ако се беше спукал, щеше да попари всичко живо на етажа. Като по чудо няма пострадали — Били примлясна и се огледа.

— Хванали някакъв тип в помещението с котлите. Твърди, че бил частен детектив. Бил на път да разплете аферата на века. Тичал по петите на крадла със световна известност, която се подвизавала на кораба. Видял я да влиза в помещението и се вмъкнал след нея. Зърнал я да се върти около казана. Когато онази освободила терена, решил да поогледа. Бил сигурен, че онова, което търси, е някъде зад котела. Грабнал лост и понатиснал тук-там.

Коленете ми трепереха, но за щастие нито Били, нито Джулиано отдаваха значение на странната нервност, която тресеше тялото ми. Нямах причини крайниците ми да подскачат от нервни тикове, но в момента нищо в мен не беше подвластно на здравия разум.

Добрата новина е, че още никой не е споменал името ми. Но съвсем скоро Дики Търнър щеше да се сети и за нещастника Макс. Едва ли ще се остави да се дави сам.

Налагаше се на всяка цена да чуя продължението.

Колкото и да му беше неприятно, Били нямаше какво повече да ни съобщи.

— Какво е търсил оня зад варела? — Не успях да изрека въпроса на един дъх. Отворих уста и задишах като риба на сухо. Били присви очи.

— Какво става с тебе, приятел?

— Напоследък се задъхвам. Трябва да си проверя сърцето.

Не ми е виновно сърцето.

— Взимай мерки, момче! Раздрънка ли се машинката, и да я пратиш на ремонт, няма да ти я върнат като нова.

— Разбрали ли са какво търси онзи в трюма? — Ако още веднъж задам същия въпрос, дори и малоумникът Джулиано ще се усъмни.

— Не казва, магарето. Било професионална тайна. Викам на капитана: Я ми го дай на мене тоя симпатяга! След десет минути ще си каже и майчиното мляко!

Изкушавах се да попитам дали капитанът се е навил на този вариант. Но не трябваше да прекалявам с въпросите. Особено с онези, които задавах упорито по няколко пъти.

Така значи. За момента Дики мълчи. Докато си стиска езика зад зъбите, детективът ще се радва на безрезервната ми подкрепа. Отвори ли си обаче устата... Не исках да мисля какво ще се случи, когато бившето ченге реши да посочи с пръст виновниците.

— Ако не беше бутнал котела, можеше да си трае до второ пришествие. Но при тези обстоятелства ще му се наложи да изпее всичко. И то още днес.

Били стисна в шишката си длан огромна презряла смокиня. Лепкавият сок потече между пръстите му. Този човек започваше ужасно да ме изнервя. Нямах намерение да вися тук и да слушам как Диксън Търнър ще ме накисне пред ченгетата. В края на краищата, имах и друга работа...

Инстинктът за самосъхранение ме отведе направо в каютата. Изтегнах се върху разхвърленото легло и се опитах да подреда мислите си.

Най-важното беше да си спомня дали през тези безумни дни и нощи на пиянство, безсъние и безсмислени брътвежи милата Елионор не е пъхнала под носа ми изобличително листче хартия с кротката молба да сложа подписа си там, долу, в края на написаното. Губеха ми се много часове от тази вълнуваща круазиера до Венеция и обратно. Не беше лошо да знам дали съм декларирал вече черно на бяло готовността си да направя всичко, което е по силите ми, крадените бижута да не попаднат отново в ръцете на законните им притежатели. Единственият човек, който можеше да отговори без затруднение на този въпрос, ми бягаше по тъча.

Почукване по вратата тласна мислите ми вън от мъчителния кръг, в който препускаха, откакто се бях залостил в тясното корабно помещение. Три леки, равномерни почуквания. Някой отвън явно държи посещениято му в каютата ми да остане незабелязано.

В момента изобщо не ми е до визити. Дори на прага да цъфне самата Амели по бюстие и жартиери, пак ще направя кисела гримаса.

Изправих се и залепих ухо до вратата. Не чух нито учестено дишане, нито хлипане, нито дори издайнически шепот. За жалост, не долавях и шума от отдалечаващи се стъпки.

Готвех се да се върна в леглото, когато почукването се повтори. Този път по-рязко и нетърпеливо. Някой пристъпва от крак на крак и намира да проникне в бърлогата ми. Проблемът си е негов. Не съм канил никого. Нито съм си уговарял срещи на четири очи.

Щях да се спотайвам, докато натрапникът се откаже да виси пред вратата ми. Със сигурност не ме търсят, за да ми съобщят, че съм щастливецът, спечелил лъскавата „Тойота“, която се мъдри на етажа с автомобилите. По уредбата обявиха, че печелившият номер ще бъде изтеглен утре. Да не бързаме да изхвърляме билетите, преди вълшебните цифрички да прозвучат по високоговорителите.

В миг чух нещо, което ме накара да отстъпя крачка назад. Леко драскане. Като на котка, която си остри ноктите. Какво е това? Сигнал? Уговорен знак? Или просто зов? Нямах да разбера, преди да откряна вратата.

Докато се чудех дали няма да извърша поредната глупост, ако подам глава навън, мобифонът върху нощното шкафче започна да свири Петата симфония на Бетовен. Хрумването за тези смразяващи звуци принадлежеше на Киара. Бях си избрал една весела полка, която да ми навява жизнерадост в скучния делник, но съпругата ми държеше да подскачам всеки път, когато някой ме търси по клетъчния телефон.

Бетовен оглуши етажа. Вече бях измислил наказание за това чудо на техниката. От днес нататък апаратът ще вибрира, без да издава звук. Никакъв Бетовен, никакъв Берлиоз. Само едно ръмжене. Като на злобно дворно псе. Ето докъде ме доведе любовта към изкуството. И глупостта да се водя по женски акъл.

— Макс, виж кой звъни, аз ще почакам!

Възможно ли е вътрешният ми глас да говори така отчетливо? От сутринта не съм слагал капка алкохол в устата. Изключено е и да сънувам. Пък и Петата симфония би събудила дори нещастник, изпаднал в кома.

Посегнах към апарата и натиснах нервнo бутонa.

— Радвам се да ви чуя, Макс.

Щом някой толкова ми се радва, ще иска нещо от мен.

— С кого имам честта да разговарям?

— Обажда се госпожа Зелбургер...

На тая все не мога да й запомня името. Знам, че е нещо като хамбургер със зеле, но когато се наложи да го изрека, няма случай да го нацеля.

— В кооперацията... всичко наред ли е?

Госпожата със засуканата фамилия е съседката ми отляво. За да ме търси, докато съм далече от дома, или ми е изгорял апартаментът, или са задигнали цялата покъщнина и са ме оставили на голи стени.

— С жилището всичко е наред...

За какъв дявол звъни тогава? И то точно, когато се правя, че ме няма в каютата.

— Мога ли с нещо да ви услужа?

Изпитвах искрено затруднение да се досетя с какво точно мога да ѝ бъда полезен, докато стоя заключен в тясна корабна кабина на тридесет часа път от дома.

— Просто исках да се уверя, че сте добре...

Какъв е тоя внезапен изблик на загриженост? Вярно, вече девет години с госпожата ни дели само една леко крива тухлена стена. Но отношенията ни свършват дотам.

— Много мило, че сте се сетили за мен...

Не ми беше лесно да разговарям, като знам, че отвън слухтят.

— Разбрахте ли за малката Франсис?

Тази пък звезда коя е? Виж, знам за малката кибритопродавачка, за малката русалка, малкия оловен войник, малкия Мук. Като дете доста часове пропилях над книгите. На дванадесет години прочетох дори „Малката Фадет“. Но историята на малката Франсис нещо ми се губеше.

Да не би пък в апартамента на третия етаж, който стои празен от есента, да се е настанило някое девойче, обладано от амбицията да се сдобие със съпруг в големия град? И съседката да е решила, че за мен това е шанс, който не е за изпускане.

— Коя е малката Франсис?

— О, мислех, че знаете...

— Може и да знам. Но в момента не се сецям...

— За малката Франсис ли?

Ама, че глупава жена! Май ще ѝ отнема думата! Натискам жълтото копче и я пращам в трета глуха.

— Госпожо...

Пак се запънах на името ѝ. Не разбирам защо не си го смени.

— Зелбургер. Госпожа Зелбургер.

— Точно така.

Бях доволен, че поне тя не си бърка фамилията.

— Уважаема госпожо...

Дотук добре. Правех се на галантен. Всъщност, едва се сдържах да не ѝ пожелаая да я вземат мътните.

— Останах с впечатлението, че искате да ми съобщите нещо важно.

Женицата се размърда. Най-после получи официална покана да изплюе камъчето.

— Днес я зърнах. Пленителна е. Ще ви очарова.

— Много мило от ваша страна, но в момента не изпитвам необходимост от присъствието нито на малката Франсис, нито на която и да е друга особа в живота си.

Казах ѝ го направо в очите, без изобщо да се церемоня. Какво е тръгнала да си пъха носа там, където не ѝ е работа!

— Киара ще е разочарована...

— Имате ли новини от нея? От няколко дни се опитвам да се свържа, но телефонът е изключен.

Използвах момента, за да науча какво става. Съседката обаче си глътна езика.

— Случило ли се е нещо? — попитах с треперещ глас.

Мисълта ме покоси като снаряд. Седнах в края на леглото и стиснах глава между дланите си. Слепоочията ми пулсираха до пръсване. Не можех да си го простя. Трябваше да съм там. Избягах в най-неподходящия момент. Когато Киара имаше крещяща нужда от мен.

— Киара добре ли е? — Гласът ми беше немощен и глух.

— Мисля, че е добре.

— Кога очаква бебето?

Точно преди два дни зададох същия кретенски въпрос пак не, на когото трябва.

— Бебето е вече вкъщи.

— Наистина ли?

Не можех да повярвам, че са свършили цялата работа без мен.

— Сигурно Киара е... щастлива...

— Сигурно...

— Сама ли е вкъщи?

— Не, с малката Франсис.

— Искате да кажете, че онази хлапачка прави компания на жена ми? А къде се е запилял добрият татко Франк?

Нямах намерение да го споменавам, но така или иначе, съседката знае за него.

— И той е с тях.

Мътилката в главата ми започна да се избистря. Вероятно физкултурникът се е заплеснал по някоя гимназистка и сега Киара дава мило и драго да я разкара от пътя си. Праща вярната Зелбургер, (Не

мога да повярвам! За първи път си спомних как точно звучи онова идиотско име!), да ме убеди да поема грижата за момичето. И без това нямам друга работа.

— Радвам се, че си поговорихме, Макс.

Съседката явно се готвеше да затваря. В последния момент ми хрумна нещо. Не е кой знае какво, но реших да използвам услугите на онази Зелбургер докрай.

— Дали ли са вече име на бебето?

От гърдите на събеседницата ми се изтръгна въздишка. С други думи: Тоя за това ли се сети да пита сега?

Какво толкова! Моля я да ми каже едно име. На новородено при това. А тя се вайка, все едно я карам да ми снесе информация за банковата сметка на домоуправителя. Ако иска, и това може да свърши. Нали по цял ден дреме пред компютрите на „Рейн Банк“. Все някога я е подгонило любопитството и е надникнала в спестяванията на дебелия Кюнстлер.

Нищо не ми пречеше да звънна на мадам Клод, махленската клюкарка. Жената щеше ми каже всичко. И как се казва бебето, и колко тежи, и на кого прилича даже.

— Бебето се казва Франсис.

За малко да изпусна телефона. Първото нещо, което щях да направя, след като стъпя на твърда земя, беше да извия врата на онова нищожество Франк. От самото начало подозирах, че е негодник. Как ли се чувства горката Киара?

Може би трябваше да помоля съседката да уведоми съпругата ми, че утре се връщам. И веднага ще изтичам да я взема. Нея и бебето. И всички заедно ще се приберем вкъщи. Където ни е мястото.

— Утре следобед съм вкъщи.

— Тогава до утре.

— Чакайте! Бих искал да ви помоля да поговорите с Киара...

— Направете го сам. Ще се радва да ви чуе.

— Мислите ли?

— Не сме разговаряли. Но предполагам, че гори от нетърпение да сподели с вас каква прелест е малката Франсис.

Щом и Киара ще ме натиска да поема грижата за девойчето, изобщо няма да се обаждам.

— За малката Франсис да мисли оня, дето я е довел вкъщи...

— Господин учителя ли имате предвид?

— Имам предвид онова надуто, самодоволно, егоцентрично нищожество, което подмами жена ми да зареже всичко, а сега се чуди как да се отърве от нея и детето.

— Мислите, че господин Франк няма желание да се грижи за бебето ли?

— Мисля, че отдавна трябваше да му разбия нахалната физиономия.

— Мадам Клод смята, че господин Франк ще е добър баща.

— Мадам Клод има акъл, колкото една патка.

Разговорът пое скандален обрат. Събеседницата ми онемя от възмущение.

— Сигурно и за мен говорите така непочтително...

Да ти призная, гълъбче, за теб никога, ама никога и пред никого не отварям дума. Първо, защото не мога да изрека името ти, без да заприличам на заекващ по рождение. И второ, защото си имам достатъчно грижи на главата, за да се занимавам и с досадна банкова служителка с папагал в къщата.

— Не разбирам защо цитирате невежеството на мадам Клод, все едно онази стара сводница е всепризнат авторитет!

— Досега никога не сте поставяли под съмнение осведомеността й.

— Не се чувствам задължен да се съобразявам с мнението на една долна махленска интригантка.

За две минути съседката научи за мен повече неприятни неща, отколкото за деветте дълги години, през които си разменяхме единствено любезности по стълбите.

— Държа да ви уведомя, че Франк Онест е много почтен човек. И всички нападки по негов адрес са само злобни клевети.

Какво им прави на тия жени негодникът, че толкова се прехласват по него!

— Даскалчето сигурно е на седмото небе от щастие. Списъкът с обожателките му набъбва с всеки изминат ден. Виждам, че и вие сте се записали в листата. Но както става ясно, няма скоро да ви огрее...

— Тонът ви е оскърбителен! Мисля, че ми дължите извинение.

— Трябва да ви разочаровам. Няма да ви поднеса и намек за извинение. Нито ще чуete от устата ми добра дума за безотговорен

тип, който първо подмамва жена ми, а после си хваща млада любовница.

— Мислите, че господин Франк има любовница?

— А вие какво по-прилично определение на връзката му с малката Франсис бихте дали?

— Тя... тя... е негова дъщеря.

Какво иска да ми каже тая? Че добродетелният Франк има извънбрачно дете? Ето най-последно едно тъмно петно в биографията му. Или чакай! Може би съседката намеква, че момичето е толкова младо, че би могло да му бъде дъщеря.

— В какъв смисъл? Имат ли роднинска връзка?

— Нямам представа.

Досега всичко знаеше, а като я попитах нещо съществено, започна да бие отбой.

— Киара как приема нещата?

— Казах ви, не сме разговаряли.

След като не е говорила с Киара, значи нахалникът Франк я е накарал да се обади.

— Онази..., малката Франсис..., откога живее с тях?

— От вчера.

Ама, че късмет! Да му натресат някаква съмнителна дъщеря точно когато трябва да се занимава с бебето.

— Добре, ще взема малката, ако това ще помогне на Киара да се чувства спокойна.

— Много благородно от ваша страна, но... смятате ли, че ще ви я дадат?

Тази жена започва страшно да ме изнервя.

— Много е просто. Аз прибирам малката Франсис, а те остават да сменят пелени на... още по-малката Франсис.

Голямо объркване с тези имена! Даскалът пиан ли е бил като е записвал бебето!

— Макс, разбирам, че преживявате труден момент. Затова и не ви се сърдя. Но не трябва да прекалявате с пиенето! Помислете само! Това дете ще порасне и ще поеме своя път. Защо вие да губите върнатата посока?

— Сега е мой ред да настоявам за извинение.

— Няма защо да криете истината от мен, Макс! Трябва просто да проявите воля и да се преборите с порока.

За какви добродетели и пороци говори тая? Я да се разкара с тъпата си лекция! Или да я предложи на даскала. Онова леке има нужда някой да му натрие малко сол на главата. Грешен номер си набрала, скъпа.

Отдавна мечтаех да хвана добрия Франки в издънка. Ако бях проявил повече търпение, можех да го спипам дори с някоя хубавица. Как му виси на врата. Или как се мята на задната седалка на „Сузукито“. И двамата отпращват в неизвестна посока. Сега съседката ми поднасяше и неудобството с малката Франсис. Влюбените вече имат проблем. И крещат с пълно гърло за помощ.

Добре, гълъбчета, ще ви подам ръка. Но това да ви е за урок. Правя го в името на всички прекрасни чувства, които храня към Киара. Сигурен съм, че тя ще го оцени.

— Имате ли представа какво прави Ричи в Европа?

Този въпрос ме измъчва, откакто зърнах хлапака в парка.

— Имате предвид сина на Киара?

Имам предвид сина на Клифърд, но както и да е!

— Придружава баща си.

Голяма компания са заформили в чест на пръкването на бебето на бял свят. Някой друг да са поканили? Някой прочут индиански жрец, японски шогун или галски друид? Но щом се е стекъл народ от всички краища на света, интересно, мен защо са ме пропуснали?

— Господин Кендъл ще изнася поредица от лекции в някои от най-престижните европейски университети.

Господин Кендъл е голяма работа. С Франки не можем да му стъпим на малкия пръст.

— Детето на Киара добре ли е?

Това беше важно. Дали бебето си има всичко. По десет пръста на ръцете и краката. Две уши. Нос. Коса.

— За малката Франсис ли питате?

Тази жена съвсем се е побъркала. Не питам за малката Франсис, а за новороденото.

— Интересувам се дали бебето на Киара е в добро здраве.

Ама и ти си една умница! Няма да тръгна да се вълнувам дали извънбрачната дъщеря на татко Франк има глава на раменете! За това

да се притеснява баща ѝ!

— Мисля, че с малката всичко е наред.

— Нали разбирате? Не става въпрос за малката Франсис, онази, дъщерята на Франк, а за другата, по-малката Франсис.

Уважаваният от всички Франклин Онест беше абсолютно безмозъчен тип. Да кръсти две деца в една къща с едно и също име!

— Макс, оставете бутилката и се опитайте да се съсредоточите върху това, което ще ви кажа!

— Страхувам се, че разговорът ни ще приключи много бързо, ако продължавате да ме подозирате в неизвършени от мен грехове!

Направо я заплаших. Щях да я оставя да си упражнява немския с папагала, ако не престане да се прави на моралистка.

— И без това няма какво повече да си кажем...

Съседката напираше да затваря. Така значи. Изчерпахме всички теми от общ интерес. Прекрасно! Само че ти ще платиш сметката за този безумен разговор.

— Бих искал да ви благодаря, че се обадохте, но няма да го направя, защото стана ясно, че подбудите ви са били корисни.

— За ваша информация, ако изобщо това, което ще ви кажа, достигне до замъгленото ви съзнание, съществува само една Франсис и тя е прелестната дъщеричка на Франк Онест.

Новината ме покоси като снаряд.

— Искате да кажете, че се е случило нещо с бебето на Киара? Затова ли ми наговорихте куп глупости? За да ми го съобщите след...

Погледнах часовника.

— ... след двадесет и три минути празни приказки!

— Искам да кажа, че противно на всичко, което съм мислила за вас, вие не сте нищо друго, освен най-обикновен грубиян. Вече разбирам защо Киара избра господин учителя за баща на детето си.

— Нали казахте, че има само една Франсис. Тази на господин...

Това остава! Да започна и аз да наричам онова влечуго „господин учителя“.

— Нали само преди минута ме уверихте, че няма друга Франсис, освен незнайно откъде изникналата дъщеря на онзи кретен Франклин Онест!

— Първо, господин Онест не е кретен, а уважаван от всички преподавател.

Киара си пада по уважавани преподаватели. Винаги такива избира за бащи на децата си.

— Второ, изглежда само за вас не е ясно, че малката Франсис не се е появила незайно откъде. За да види това прелестно създание белия свят, майка ѝ преживя трудни мигове. И господин Франк беше неотлъчно до нея. И трето...

Нещо ми подсказваше, че това, третото, мога и да го пропусна.

— И трето, Киара и Франклин Онест ще са прекрасни родители на това ангелче. Ще го обсипват с внимание и грижи. Неща, които вие не сте способен да дарявате на околните.

Затвори най-после. Какво излиза? Че малката Франсис и онази, другата, още по-малката Франсис, май са едно и също лице. За какво беше тогава цялата тая разпрания? Много шум за нищо! И оная със зелевото име и пилешкия мозък, вместо да каже в прав текст: „Виж какво, Макс, Киара роди момиченце. Малката се казва Франсис“, тя какво направи? Изприказва куп ненужни безсмислици.

В крайна сметка съседката се оказа с по-лабилна психика от моята. Първа трясна слушалката. Не бих се учудил, ако и тя е хлътнала до уши по онова нагло спортистче. Подобен факт ме изпълва с безкрайно удивление пред причудливите проявления на женската природа. Няма представителка на нежния пол в квартала, която да не говори за онзи перко с такъв възторг, все едно Франклин Онест е открил топлата вода. Или машината за миене на чинии. Каква беше тази масова психоза? Не виждат ли, че даскалът е най-обикновен уличен сваяч?

Онази Зелбургер може да говори, каквото си иска. Че съм безотговорен тип, неспособен на обич и внимание. На нея това какво ѝ влиза в работата? Нито съм я канил да ми прави психоанализа, нито съм ѝ давал обещания за любов и вяност. Така че с чиста съвест мога да продължавам да съм отявлен грубиян и пословичен егоист. Лошото е, че напоследък вярвам на всичко, което се излива като помия върху главата ми. Така градя пред себе си представата за собствената си личност. Тъжна картинка се получава, не мога да си кривя душата.

Рязко почукване по вратата ме изтръгна от приятния унес, на който се отдава човек, когато всичко около него е така объркано, че съвсем му отпуска края. В такава ситуация нищоправенето е единствената спасителна мярка. По-добър вариант от утехата на пианството. По-безопасен от отприщването на слабата воля и ранения дух.

Някой упорито се опитваше да досажда. Какво всички налитат на мен като лешояди на мърша! Използват, че съм смачкан и искат да ме довършат. Няма да се успокоят, докато не ме видят проснат в калта, оплют и бездиханен.

— Отвори, Макс!

Цял живот изпълнявам чужди заповеди. Подчинявам се безропотно, козирувам, завъртам се на пети и се спускам през глава да удовлетвори нечия користна воля. За тази моя отзивчивост досега не съм получил дори едно потупване по рамото.

— Макс, знам, че си вътре.

Дали не е време да започна да се съпротивлявам? Какво ще спечеля ли? В най-лошия случай малко уважение.

— Искам да остана сам.

Чувствах, че нямам сили да дотъртя уморените си крака до вратата, да завъртя дръжката и да се изправя срещу бедствието, наречено Елионор.

— От утре постоянно ще си сам, момчето ми. Ще имаш достатъчно време да се отдаваш на пагубните си мисли...

Дали го беше замислила да прозвучи като утеха или си беше чиста проба предупреждение?

Отпуснах бавно десния си крак на пода. Подметката на маратонката остави грозен отпечатък върху измачкания чаршаф. Изправих се с усилие и протегнах ръка. Завъртях металната топка и вратата зейна. Обърнах гръб на неканената гостенка, преди още да съм ѝ видял очите. Държах да е наясно, че в момента изобщо не ми е до нея.

Изтегнах се отново сред неразборията в леглото. Елионор потърси място, където да стовари старите си кокали. Като видя, че няма да си мръдна пръста, за да ѝ освободя стол, премести захвърлените върху съседното легло дрехи, настани се в ъгъла и опря гръб в стената. Мълчеше. Чудеше се откъде да ме подхване.

— Коя е малката Франсис?

А, не! Днес изгубих достатъчно време и похабих немалко нерви, за да установя самоличността на тази особа. Нямам намерение да се захващам отново с тази изтощителна тема.

— Доброто възпитание изисква да не слухтиш зад чужди врати.

— Искрах да съм сигурна, че ще те откроя, след като приключиш с този любопитен разговор.

На бабата ѝ било любопитно! Защо иначе ще подпира цял час вратата отвън!

— Доста неща си премълчал пред мен, момчето ми...

Елионор заби поглед в безкрайната синева, която се простираше от другата страна на стъклото. В думите ѝ нямаше укор. Само горчивина, която беше готова да преглътне. Като помисли човек, самата тя не страдаше от липса на разтърсваща тръпка в живота. Защо тогава завижда на вълнуващите обрати в моя?

— Не си спомням да съм те наемал за изповедник...

— Разбра ли най-после коя е малката Франсис?

Отвърна на удара с удар. Отблъсна със светкавична бързина дребнавата ми свадливост. Инцидентната ми гостенка беше наясно, че само така човек оцелява в свят, в който всеки дебне да забие нож в гърба на другия.

— Защо напираш да узнаеш нещо, което не те засяга?

— Всичко, свързано с теб, касае и мен. Освен това, двамата с теб нямаме тайни един от друг.

Знам го този плосък женски номер. Да те впрегнат в хомота на споделената взаимност. После теглиш, докато си жив.

— Не бих искал да те обиждам, но смятам да запазя някои малки тайни само за себе си.

— Не ставай глупав, Макс! Утре се махаме от тук. Няма да ме видиш повече...

Как ми се иска да ѝ вярвам! Мисълта, че няма да ми се налага да се свирам по съмнителни кафенета, трюмове и каюти с тази добра

жена, се разля като приятен гъдел из тялото ми.

— Няма защо да си стискаш душата като стар скъперник. На тази земя сме за кратко. Не се ли замисляш колко малко шансове имаме да бъдем откровени? Да разтворим пред някого сърцето си, без да се страхуваме, че ще злоупотреби с доверието ни.

Бабата не беше вчерашна. Знаеше, че благата дума железни врати отваря. Амбицията на Елионор беше далеч по-скромна. Искаше просто да ме накара да си отворя устата.

— Не се дръж като инатливо магаре, Макс! Пред мен всичко можеш да кажеш. Какво става? Къде е бебето?

Не е изпуснала нито дума.

— При майка си, къде очакваш да бъде!

— То... какво общо има с теб?

Мразех да ми прави блицанкети. Особено, когато не знаех отговорите.

— Слушай добре, Макс! Един хубав ден ще се събудиш с богатство, което повечето хора на тази земя не могат да натрупат, дори да блъскат дял живот от сутрин до мрак. На теб ще ти се наложи само да протегнеш ръка, за да влезеш в клуба на милионерите.

Виж какво, Елионор. Не си толкова наивна да вярваш, че ще е така лесно.

Изведнъж ми хрумна спасителна мисъл. Да ѝ предложи сделка.

— Знаеш ли, има начин да научиш онова, което, неизвестно защо, толкова те вълнува...

Бабата се размърда. Придърпа възглавницата и намести отгоре старите си кокали. Две румени петна избиха по мършавите ѝ бузи.

— Ако любопитството дълбае душата ти, ще ти помогна да го удовлетвориш. Ще се наложи обаче да ми се отплатиш с дребен жест в замяна.

— Винаги се отплащам на приятелите. Не оставам длъжна на никого...

Може би искаше да ми каже, че не оставя неразчистени сметки зад гърба си. Сигурен съм, че вече е теглила чертата и е пресметнала какво печели от играта с мен. Поне е спокойна, че не губи нищо.

Изглеждаше доволна, че макар и за кратко условията ще диктувам аз. Предстоеше ѝ нещо позабравено, може би дори

непознато. Да се прави на смирена. На отстъпчива и великодушна. Предизвикателството ѝ хареса.

Готвех се да разменя кон за кокошка. Да поднеса на тепсия цялата мътилка около мен, която от ден на ден все повече се сгъстява, пръска и ме цапа. В замяна исках да науча кога ме е взела на мушката.

Знаех как е заложила капана на Робърт Бъртън. Бях наясно как е затегнала примката около врата на Оноре. Време беше да разбере как съм попаднал в полезрението ѝ. Можех да се обзаложа, че решението да ми натресе бижутата не е било спонтанен изблик на добра воля. Замисляла го е. Дебнела ме е, както звярът се спотайва и причаква нищо неподозиращата жертва.

— Готова ли си да чуеш условията?

— Днес съм в прекрасно настроение, Макс. Сигурно си разбрал каква беда сполетя горкия Дики Търнър. Докато детективът е под ключ, с теб можем да си бъбрим за всички прекрасни неща на тази земя.

Елионор изхлузи маратонките, вдигна крака на леглото и подпря лакти върху коленете си. Преливаше от възторг заради шумния успех на поредната си пакост.

— Ако онова момче няма пари, жена ти какво прави при него? — попита изневиделица тя.

Вече няколко месеца си блъскам главата над този въпрос. Събуждам се сутрин с тази мисъл и призори заспивам с нея. Досега не съм намерил нито един задоволителен отговор.

— Кога те напусна жена ти?

— Преди пет месеца.

— Пет месеца?! Ти какво прави през цялото това време?

Всяка вечер си купувах бира и се наливах до козирката. Пропилявах по девет часа на денонощие в службата. Но нямах друг избор. Трябваше да си плащам сметките. Спретнах лют скандал на дебелия Кюнслер, задето си лъска обувките на стълбището и цялата кооперация воня на вакса. Посъветвах го да върши тая миризлива работа на балкона си. Какво друго? А, да! Дебнех със свито сърце обратите в интимния живот на Франклин Онест. Защото там много активно се намеси жена ми. И още нещо! Записах се на круазиера до Венеция. Сигурно ще съжалявам, докато съм жив, че се качих на проклетия кораб.

— Макс!

— Защо крещиш? Не съм глух.

— Стегни се, момчето ми! Това са цели пет месеца! Колкото и да затягам колана, работата е ясна. Ще се прибирам вечер сам в задушния апартамент, ще слушам граченето на папагала Гюнтер отляво и телевизора на стария Кюнстлер отдясно, ще пия бира и очите ми ще се наливат с кръв всеки път, когато мерна по стълбите лъснатите ботуши на съседа.

— Защо си тръгна жена ти?

— Само тя може да ти изброи причините.

— Ти не намери ли за необходимо да ги изясниш?

— Не ставай смешна! Да я гоня и да я разпитвам с какво кварталният свалчач ме води в класацията!

— Не си ли любопитен?

Знаех, че и да получа отговор, ще е лишен от здрав смисъл. Нямахте защо да затъвам в абсурди.

— Имаш ли представа на кого е бебето?

— Никаква.

— Твоите шансове какви са?

— Мизерни.

— Кога разбра, че жена ти е бременна?

— Когато забелязах, че коремът ѝ се движи по тротоара един метър пред нея.

— Не сте ли разговаряли по въпроса?

— Не е ставало дума.

— Онзи Франк ли е бащата?

Това ще го разбере, когато спипам даскала в тъмното.

— Ще се бориш ли за детето в съда? Все пак, ти си законният родител.

— Много филми гледаш, Елионор! Сюжетът е отчайващо банален. Онази уличница, майката, хвърля бомбата, а бащата се изправя неподготвен пред неприятния факт, че и друг е помагал в работите на семейството. Драмата е пълна, защото измаменият обича детето и за нищо на света не иска да се откаже от него.

— Виждам, че сценарият ти допада. Имаш ли добър адвокат? Битките за родителски права са от най-ожесточените. Готов ли си да пролееш малко кръв, за да получиш шанса да станеш родител?

Бях по-зле от онези по филмите. Нямах дори детето до себе си, за да се боря за обичта му.

— Ако детето е на Франк, не разбирам защо трябва да го лишавам от грижите на баща му?

— Не говори глупости, Макс! Важното е кой сменя пелените и приготвя шишетата с млякото. Или... чакай! Май самият ти си убеден, че онова даскалче ще е по-всеотдаен родител от теб. Не си мръдна пръста, за да накараш Киара да преосмисли решението си. Сега правиш същата грешка и с бебето.

Елионор се приведе напред.

— Няма значение кой е бил с майката в леглото. Баща се става след това. Когато онова досадно малко същество не те оставя да мигнеш по цели нощи и боледува точно когато нямаш право да отсъстваш от работа. А когато порасне, заявява без капчица свян, че животът си е негов и ще го живее, както намери за добре. Сърцето ти се къса, но продължаваш да го обичаш, защото си платил твърде висока цена.

— Затова ли нямаш деца, Елионор? Защото се изплаши от грозната неблагодарност, която избуява след време?

— Бях убедена, че е по-здравословно да си лягам рано. А и мисълта, че един ден ще ме обвиняват за всичко, което съм направила или не съм сметнала за необходимо да свърша, не ме въодушевяваше. Не прави същата грешка, Макс! Когато я осъзнаеш, ще е късно да я поправиш.

Я виж ти! Желязната лейди имала и моменти на слабост! И май се разкайваше за нещо пропуснато. Изплъзнало се между пръстите ѝ. Не по невнимание, а поради липса на желание да го притежава. Какво излиза? Че тази дръзка жена, чиято ръка не трепва, когато бърка в чужди сейфове, която отмъква женени мъже, без да ѝ мигне окото, същата тази Елионор, която преминава през живота като терминатор, е правила и грешки. Непоправими при това.

— Налага се да поговориш с Киара, преди нещата да са се изплъзнали от контрол! Най-добре е да свършиш тази работа още утре.

Не разбирам защо държи да ходя с разбит нос. Защото точно това ще ми се случи, когато звънна на вратата на физкултурника и си поискам жената обратно.

А В комплект с бебето, разбира се. Но Елионор е права. Време е да сложим край на тази безумна история.

— В онази злополучна нощ, когато жена ти си събра багажа, ти с какво ѝ вдигна кръвното?

Убеден съм, че Елионор ще ме преследва с този въпрос, докато е жива.

— Мрази да заспивам пред телевизора.

— Ти защо го правиш?

— Защото съм изморен след девет часа висене в службата.

— Това ли е всичко, Макс?

Разбира се, че не е всичко. Ако ми подаде една бира от хладилника, може да научи и повече.

Елионор усети, че преглъщам на сухо.

— Искаш ли една бира?

Ето затова цял живот мъжете пълзят в краката ѝ! Защото предусеща желанията им. И ги задоволява на секундата.

Елионор измъкна от хладилника кутия леден „Амстел“. Предложих ѝ чаша, но тя отказа.

Отпих бавно от пенливата течност. Не изгарях от нетърпение да я затрупам с подробностите. Елионор също не бързаше. Знаеше, че рано или късно ще чуе онова, за което беше дошла.

— Милата ми съпруга се развилия, защото забравих да се явя на среща по повод някаква тъпа годишнина от деня на запознанството ни. Мразя тези чествания!

И без това празнувам куп рождени и имени дни и още толкова годишнини от сватбата.

Никога не си бях представял, че ще се наложи да разказвам пред непознати тези унижително банални подробности.

— Киара чакала около час, после решила да го отпразнува сама. С бутилка шампанско и скъп хайвер. Когато се прибра, всички в кооперацията помислихме, че ни е връхлетяло природно бедствие. На сутринта благоверната ми осъмна няколко преки по-надолу, в дома на даскала.

— Тъжно, Макс!

Досега не смеех да разкажа на никого при какви обстоятелства се разпадна бракът ми, защото бях убеден, че който чуе историята, ще ме разсипе от подигравки. Елионор обаче взе, че се разстрои.

— Какво стана след това?

След това нещата поеха бавния, неравен ритъм на неосъзнатата промяна. Всяка сутрин се събуждах с тъмни сенки под очите и с лъжливата увереност, че съвсем скоро на Киара ще ѝ омръзне тази глупава игра.

Вярвам, че Киара си събра парцалите, за да ми натрие носа. Да ми покаже, че ѝ е писнало да подрежда разхвърлените дрехи, да мие калните стъпки по пода и да прекарва часове над печката. Добре, писнало и е, но можехме да го обсъдим. Все щяхме да измислим нещо. Е, нямаше да е така вълнуващо като авантюрата с кварталния мачо, но поне щяхме да си спестим славата на най-обсъжданата двойка в района на централния градски парк. А и нямаше да сме всеки ден начело на махленската жълта хроника.

— Виж какво, Макс. На всяка съпруга ѝ идва до гуша от ролята на слугиня, която търпеливо и безропотно изпълнява на сцената на семейния театър...

Бях сигурен, че Елионор не говори от собствен опит. Не можех да си я представя да търка пода, препасала престилка с весели шарки. Или да бърка яйца в тигана, а пушекът да замъглява грижливо поддържаното ѝ лице. Призванието на тази жена беше в отдаването на дивите инстинкти. В преследването на труднодостижимите цели. Елионор беше класически екшън герой. Със същия успех би обрала овациите и като царица на задкулисните интриги.

Киара също избра нова роля. И колкото и да е скандално превъплъщението ѝ, успя да накара света да заговори за нея. Излезе от сянката на тихия домашен уют, където никой не я забелязваше. Сега хората извърщат глава след доскоро невзрачната ми съпруга и я оглеждат с интерес. После шушукат. Жените тайно ѝ завиждат. Самата тя се чувства като звезда от сапунен сериал, който вече пети месец се върти по улиците на квартала. Дори аз съм се заплеснал по него.

По всичко личи, че макар и дебютантка, жена ми умее да държи публиката в напрежение. Първо, зарязва мъжа си. След това се хвърля на врата на един непознат. Не някой стар ерген или отдаден на мъка вдовец, а пращяц от здраве и сила атлет, по когото въздишат и ученички, и щастливо омъжени домакини, и бабите дори. След това героинята ражда дете. Сега всички се питаме кой е бащата. И следим със затаен дъх развързката.

Елионор явно се опитва да ми каже точно това. Че Киара е имала нужда от чуждо внимание. Че моето не и е било достатъчно.

— Не трябва да я обвиняваш, Макс. Всяка на нейно място би си плюла на петите, когато усети, че ѝ пробутват все едни и същи незначителни роли. На готвачката, перачката, чистачката. В тях няма тръпка. Няма красиви копнежи и възвишени стремежи. Така се ражда натрапчивото желание за бягство. Всяка жена мечтае поне веднъж в живота си да бъде Ана Каренина или Ема Бовари.

Ето това никога няма да го разбере. Както не съм проумявал и вятърничавия акъл на споменатите от Елионор героини. Чакай! Едната се хвърли под влака, другата нагълта отровата. Затова ли Елионор ме натиска да действам, докато не е станало късно?

Огледах трескаво помещението. Още цяло денонощие ще се лашкам с вързани ръце на този кораб. Дали пък да не звънна на Франк и да го помоля да прибере кухненските ножове и шишенцата с успокоителни?

— Онзи е съзрявал жена ти, все едно е неземно създание. Повтарял ѝ е, че е шеметно красива. Че за него е единствена в света. Ти колко пъти си го правил, Макс?

Аз не съм лицемер! Но Елионор е права. Като нищо ѝ е завъртял главата с такива идиотски приказки. Навирила е нос и си е въобразила, че това, с което ѝ мъти мозъка онзи нагъл тип, е самата истина. На жените им трябва няколко сладникави подмятания и са готови. Сами се навират в устата на вълка.

Глупостта на Киара не ме изненадва. По-скоро ме хвърля в недоумение желанието на онзи красавец да прибере в къщата си четиридесетгодишна омъжена жена, която не блести нито с интелект, нито с духовитост, нито дори със зашеметяващи форми. На всичкото отгоре има и опърничав характер.

— Трябва да направиш нещо неочаквано, Макс! Нещо, с което да изненадаш не само околните, но и себе си.

Изобщо не ме бива в тия импровизации. Пък и какво необичайно можех да измисля? Някое неуспешно салтомортале? Не съм от веселите самоубийци. Нито от търсачите на силни усещания. Какво друго? Да измъкна пищака и да го насоча към слепоочието си. Правилни са го и преди мен. Виж, можех да отмъкна бебето. Не от градинката, а с решение на съда. Така определено щях да грабна вниманието. Да

изненадам не само Киара, но и себе си. Нали това иска Елионор? Да съм непредсказуем. Вече няма да съм само зрител. Ще се появя в главната роля. Ще бръчкам сърдито вежди и ще тропам с юмрук по масата. Просто така, за авторитет. Да видим тогава какво ще направи добрият татко Франк!

— С Киара имахте ли проблеми от... интимен характер?

Освен разправиите за захвърлени дрехи, мръсни обувки и неизмити чинии, с други проблеми не сме се сблъскали. Нямам представа дали за Елионор точно тези пререкания имат интимен характер. Но не смятам и да ги обсъждам. Повече няма да ѝ разреша да изкопчи и думичка от мен. Не за друго, но вече ѝ казах достатъчно. Сега е време неканената ми гостенка да изпълни своя дял от уговорката.

— Елионор, не ти ли дойде до гуша от тази блудкава история? Нямах ли желание да поговорим за нещо по-вълнуващо? Искам да разбера способна ли си на малко откровеност.

— Нямам тайни от теб, момчето ми.

На колко ли наивници е пробутвала тази вълшебна фраза? Вдигала е бавно спокойния си поглед, поклащала е малката си глава и е изричала с подкупваща трогателност магическите думи. Всички са ѝ вярвали. После, разбира се, са се разкайвали. Ако изобщо им е оставяла време да осъзнаят заблудата.

— Кога реши да ме забъркаш в пъкления си план?

Въпросът ми не ѝ допадна.

— Съжалявам, че виждаш нещата по този начин...

— Има само един начин, по който човек гледа на престъплението. С погнуса. Освен ако не е извратен. И не се опиянява от мисълта да си омаже ръцете с нещо мръсно.

— Няма нищо мръсно в купчина скъпоценности. Те са олицетворение на свършената чистота.

— Отвратителен е начинът, по който си се домогнала до тях.

— Всеки иска да се докосне до чистотата. Освен това, целта оправдава средствата.

— Каква е целта, Елионор?

— Да покажеш на разглезените от живота, че всяко нещо има две страни. И всеки с малко повече ум, дързост и ловкост може да купи и продаде една и съща стока на различна цена...

Щяха да са ми необходими месеци, за да проникна в дълбокия смисъл на това прозрение.

Може би нещата са съвсем прости. Вероятно Елионор се опитва да ми каже, че е време да поговорим за парите, които ще получим от бижутата. Но преди това трябва да ми довери защо си е наумила, че аз съм човекът, който ѝ е необходим.

— Как узна, че съществувам?

— Вдигнах очи и те съзрях.

— Какво съзря?

— Един много объркан мъж.

Сигурно съм се спънал в изскочила плочка на тротоара и Елионор веднага е надушила миризмата на пресни сълзи и капеща кръв. Жените са елементарни в заключенията. И винаги правят от мухата слон.

— Кое ми беше обърканото?

— Всичко, Макс. Погледът, походката, жестовете...

Опитва се да ми внуши, че съм се държал като невменяем.

— Къде стана тази съдбовна среща?

— В приемната на „Бросън и Сие“.

Затова, значи, онези типове зарибяват наивниците с възбуждащо ниски цени! Защото в цената е включена и изненада. Неприятна при това.

— Там... нямаше ли и други объркани типове?

— Имаше, но не толкова, че да се набиват на очи...

— Защо издирваш личности с проблемно поведение?

— За да направя живота им по-лесен.

Вярно, че преди да я срещна, в картинката на ежедневието ми се насляваха все тъмни краски. Но след благотворителните напъни на госпожата чернилката се изля с кофи върху пейзажа.

— Какво, според теб, прави живота на човек по-лесен?

Познавах школата на Елионор. Затова предвкусвах горчивата прагматичност на отговора.

— Парите, Макс. Какво друго е в състояние да ти дари усещането за абсолютна свобода?

Удивявах се колко подреден е светът ѝ. И колко стройно е светоусещането ѝ. Без хамлетовски въпроси. Без фаустовски лутания. Когато целта е ясна, всички пътища водят към нея.

— Защо реши, че точно на мен трябва да дадеш едно рамо в живота?

— Защото всичко в теб крещеше: Помощ! Потъвам!

Тук вече попрекали с драматизма. Още малко и ще изкара, че съм я молил на колене да ми пробута онези крадени вещи.

— Истината е, че не знаех на кой вятър да се оставя да ме отвее. Мразя ситуацията на избор, когато обстоятелствата те притискат да направиш някоя грешна стъпка. Затова реших да затворя очи и да забия пръст върху картата на света. В този миг те съзрях. Чух, че имаш желание да плаваш до Венеция и си казах: Съдбата ми изпраща знак.

Бабата се размърда. Чакай, скъпа! Имаме още една сметка за уреждане.

— Виж какво, Елионор. Прекарахме много пиянски часове заедно. Надявам се твоята памет да е по-свежа от моята. Имаш ли спомен да си навирала под носа ми лист хартия със смирената молба да декларирам, че ще съм покорен слуга на твоята капризна воля?

Елионор се замисли. Между извитите ѝ вежди се образува бръчка.

Така се надявах да разсее съмненията ми с изблик на безгрижен смях. Но тя мълчеше. Чувах равномерно ѝ дишане. Ако не си отвори устата, ще скоча и ще я стисна за гърлото. Семейство Бъртън може и да ме възнаградят, ако ги отърва от тая напаст.

— Не можеш да се откажеш, Макс. Направиш ли го, ще се разкайваш жестоко. Пък и бижутата са вече на една ръка разстояние от дома ти...

Щях да падна от леглото.

— Каква работа имаш в дома ми? — Бях бесен, фъфлех и ръкомахах безпомощно.

— Погрижила съм се всичко да е изключително лесно за теб...

Говореше като милосърдна сестра от ония заведения, в които ти помагат да се разделиш с живота по най-приятния начин.

— Как разбра къде живея? Да не си използвала услугите на Дики Търнър?

Тази жена би се съюзила и с дявола, за да постигне своето.

— Дики не би пипал така чисто.

— Следила си ме!

— Взех такси и казах на шофьора да не изпуска от поглед синьото беемве.

Казала на шофьора да ме вземе на мушката!

— И какво? Цъфна в жилището ми...

— Поогледах тук-там...

— Надявам се, че не си скрила онези неща в апартамента ми?

Каква работа ми се отваря само! Трябва да претърся цялата къща. Да преровя гардеробите, скрина, кухненските шкафове. Да надничам по тенджери, фритюрници и вази. Да опипам матраците. Налагаше се да открия безценните играчки на Елионор, преди да са ги изровили ченгетата.

— Няма защо да се безпокоиш, момчето ми. Толкова хора ги търсят от години...

Иска да ми каже да не си правя труда. Колкото и да надничам тук и там, няма шанс да зърна ония блещукащи изкушения.

— Къде са, Елионор? — От гърлото ми се изтръгна стон на безнадеждност.

— Имай търпение, синко! Ще научиш къде си почиват онези уморени красавици. Всичките ще са твои. Ще ти дарят мигове на върховно удоволствие...

Не искам повече удоволствия. Имам нужда единствено от малко спокойствие.

— Нямах представа как ще те обожава жена ти, когато ги сложиш в краката ѝ! — Елионор се усмихна замечтано. В този миг фантазията ѝ летеше в непозволена посока. Жаждата за вихрени страсти рисуваше в съзнанието ѝ зашеметяващи еротични сцени. Аз, нейният щастлив избраник, дарявам върховна наслада на съпругата си, полагайки огромни като кубчета лед диаманти върху нажеженото от страст тяло на Киара.

Бива си я тая жена! Дори моето въображение започна да препуска към огромното легло в спалнята. Навсякъде горят свещи, а отраженията на палавите им пламъчета се гонят върху тъмните завеси, непропускащи нито лъч от светлината на отминаващия ден.

В стаята е горещо. Киара е отпуснала знойното си тяло върху хладния сатенен чаршаф. По раменете ѝ блещят капчици пот. Тя гали сладострастно гладкия си корем. Точно там ще извърша акта на свещенодействие. Жертвоприношението в чест на моята богиня. Ще

положа най-красивата диамантена огърлица върху потръпващата от възбуда плът на любимата си.

Погледът на Киара прелива от обожание, защото аз съм нейният герой. Няма да бързам да я затрупвам с бисери и елмази. Ще вадя чудодейните камъчета едно по едно. Като фокусник, чиято единствена награда са онези искрящи от възхита личица, които само гадаят, но никога няма да узнаят как точно става номерът. Тази тайна ще ми осигури много такива нощи.

— Искам добре да запомниш едно нещо, Макс. Всеки опит да върнеш богатството на онези нещастници, ще ти струва скъпо. Няма да ти разреша да ме изиграеш!

Това беше може би едно от малкото неща на този свят, за които не хранех илюзии. Знаех, че Елионор е царица на мръсните номера.

— Бижутата ще са само твои...

Уж няма склероза, а непрекъснато забравя, че онези дрънкулчици от десетилетия принадлежат на клана Бъртън. Все някога ще се върнат там, откъдето ги е отмъкнала.

Не трябваше да си го помислям. Елионор ме изгледа свирепо. Имах чувството, че предателските мисли са се изписали върху челото ми.

— Дадеш ли и едно камъче на онези подли, безскрупулни същества, ще се разкайваш, докато си жив!

За днес май стига със заплахите! И без това напоследък много ми се насъбра. Нервната ми система е пред срыв. Интересно, къде ли ще избие цялото това напрежение, което от месеци се трупа и не ми дава покой.

Елионор смъкна мършавите си крака на пода. Май се готвеше да си върви. Уж нямаме тайни един от друг, а какво излиза? Бабата си събира парцалите и изобщо не я е грижа, че ме оставя в небрано лозе. Нито знам къде е напъхала онези опасни нещица, нито имам идея какво да правя с тях, когато ми прехвърли топката.

— Радвам се, че си поговорихме, момчето ми.

За съжаление, не можех да се похваля със същото!

Елионор застана на прага и извърна глава. За първи път, откакто тази жена нахлу най-безцеремонно в живота ми, изпитах смътна тъга от раздялата с нея. В един безумен миг дори ми се прииска да я помоля да остане. Ако не беше тя с проклетите си бижута, сигурно щях да се

побъркам. Мисълта ми щеше да скърца и да върти на бавни обороти едни и същи убийствени сцени. Киара с корема в леглото с физкултурника. Физкултурникът с бебето. Бебето само. Реве и никой не дава пет пари за него. Защото Киара, освободила се от бремето на корема си, отново е в леглото с физкултурника.

Напрежението си казваше думата. Изведнъж я почувствах близка. Елионор със сигурност не беше единственият човек, забелязал, че съм объркан. Но само тя се осмели да бръкне с пръст в раната, така че да ме заболи. Да ме накара да се мятам, да крещя, да вия, но да знам, че съм жив. Нещо те тормози, момчето ми. Не ти дава миг покой. Слушай, знам прекрасен лек за твоята болест! Приготвила съм ти куп неприятности. Когато те погнат ченгетата, няма дори да се сещаш, че жена ти ти е била шута.

Да, Елионор. Не знам дали някога ще успея дати се отблагодаря. С всички тия главоболия, които ми докара, все по-малко мисля за Франк. За това как ще смачкам наперената му физиономия. През последните дни все по-рядко се питам и на кого е детето. Този въпрос съвсем избледня в съзнанието ми. Измести го много по-тревожното съмнение да не си скрила диамантите в корема на шарана, който от седмици кисне във фризера. Вместо да мисля какво да кажа в своя защита, когато ме изправят пред съда с коварното намерение да сложат край на брака ми, сега се притеснявам да не се задавя с някой тюркоаз, когато си изпека рибата на скара.

Славно си изкарахме с теб, Елионор! И вчера, и днес. Вече те познавам, стара моя приятелко. Със сигурност си подготвила нещо и за утре. Няма да питам какво. Знам колко обичаш изненадите. Затова, нека развалям удоволствието от сюрприза!

Елионор протегна ръка. Не се отдръпнах, но и не отговорих на порива ѝ за нежност. За тая работа си имаше Нат.

Усмихна се странно. По лицето ѝ пробяга обещание: Ще видиш каква фиеста те чака, момчето ми!

Затворих вратата зад гърба ѝ. Седнах на леглото, забих лакти и стиснах глава между дланите си.

Напрежението си казваше думата. Вместо да съм щастлив, че натрапницата най-после се разкара, се почувствах самотен. С въпросите без отговор, с повтаряните до полуда, но така ѝ непроведени

разговори с Киара, със старите съмнения и новите прозрения. И със страха, че съвсем скоро крадените бижута ще бъдат мои.

Отворих още една бира. Можех да повтора поръчката, да се опитам да се обадя на Киара или да изтичам в каютатана Елионор и да я помоля да остана при нея. Като дете, което се бои от тъмното. Избрах бирата, защото изискваше най-малко усилия.

Преброих четири празни кутии, които се въргаляха на пода. Тези захвърлени тенекии създаваха странно усещане за уют. Надникнах зад пердето. Морето се къпеше в мрак. Дълбок и непрогледен. В такива случаи е прието да се казва, че природата е в пълна хармония с душевното състояние на героя.

Героят трябва да подаде глава навън. Да се огледа, да се послуша и ако не чуе свирката на приближаващ влак, да пресече линията. Онази, която отделя мрака от светлината.

В ресторанта за бързо хранене по традиция съм единственият гладен в десет вечерта. Този път не крещят по уредбата да побързам, съобщават ми го лично.

Нямам нищо против да се махна от миризмата на лоясали мръвки и вкиснат зеленчук. За миг се поколебах дали да не бутна тежката люлееща се врата, която води към палубата. Леденият вятър ще обрули лицето ми и ще ми помогне да заспя. Но се сетих, че по това време навън се подвизават къдриви коварни същества, които имат неприятния навик да ме влачат в пералното. А там вече дебне охраната. Затова завих кротко към рецепцията и отпраших с несигурна стъпка по коридора.

Нямаше я Елионор да ме мъкне на гръб. Напрежението си казваше думата. Тази жена започваше да ми липсва...

В каютата беше задушно. Пуснах климатика и почувствах, че не е по силите ми да се боря повече с дрямката. Присъни ми се чуден сън. Заедно с Киара и бебето тичаме по безкрайна зелена морава. Вятърът си играе с къдриците на Киара. Телата ни се докосват. От гърдите на любимата ми изригва весел смях. Бебето размахва ръчички и сияе с беззъбата си усмивка. Франк и Ричи ритат футбол край редицата

брястове на брега на реката. А добрият стар Клифърд чете университетските си записки на пейка, сгушена в сянката на чуден олеандров храст. От време на време вдига глава и се усмихва доволно. Всички сме едно голямо, задружно семейство. Градината на олеандрите е нашият оазис.

Корабът се люлееше равномерно и ме връщаше назад към Киара, бебето, сина ѝ, настоящия ѝ любим, към моята тясна мрачна квартира, към старите терзания и новата неизвестност. И колкото да е странно се чувствах щастлив. Защото това е моят свят. Не мога да избягам от него.

Нещо не е наред. От час съм буден, а още никой не е задумкал по вратата. Отвън нито се карат, нито се бият. Колкото и да надавам ухо, не долавям никакъв звук. Дали това тревожно спокойствие не е обичайното затишие пред буря?

Довечера съм вкъщи. Посрещам тази мисъл със смесени чувства. От една страна, няма да се налага да кроя с Елионор грозни планове в тъмното. От друга, в празното жилище отново ще стана жертва на мъчителните съмнения и свирепите настроения. Ще подскачам при всеки звън на телефона. Ще се спотайвам зад вратата и ще надничам страхливо през шпионката, за да се уверя, че не са ме погнали онези момчета, които не си поплюват, когато си вършат работата. На какви пачи яйца ме натресе, скъпа Елионор?

Всичко това ще се случи утре, вдругиден, след седмица или две. Не си правя илюзии, че ще ми се размине. Но защо поне веднъж не погледна света през розовите очила? Странно, как ли се чувства човек, когато не мисли нито за това, което е било вчера, нито за онова, което го очаква утре?

Минаваше десет. Не можех да преценя дали е рано или късно. За някои неща може би е твърде рано. За други — безнадеждно късно. Но като помисли човек, десет часа не е чак толкова лошо време. Вярно, изпуснал си изгрева, но можеш да се любиш на щедрото обедно слънце. А после да проследиш стремглавото му гмуркане зад онази трептяща линия на хоризонта, която не знаеш дали наистина съществува или е плод на въображението ти. Толкова вълнуващи неща може да свърши човек в десет часа сутринта!

Навякох тениска с крещящ надпис: „Стой далече!“. Обух бермуди и нахлузих сандалите на бос крак. Нахлупих шапката почти до носа и не посегнах към черните очила. Днес ще гледам света право в очите.

Коридорът беше безлюден. Вървах между редици залостени врати, зад които не долиташе смях, не се вихреха кавги, не се чуваха

дори приглушени любовни стенания. Народът беше навън. Там, където кипи животът. Накъдето съм се запътил и аз.

Бутнах люлеещата се врата и слънцето ме удари в лицето. Вдигнах ръка да се предпазя. Не очаквах боксов удар още на прага. Ако животът е решил да ме изхвърли зад борда, може да го направи по всяко време. Не е задължително да ме нокаутира още в първата минута.

Глъчката ме погълна. Тълпата ме понесе напред и ме захвърли до бара, където разголени момичета пиеха „Маргарита“, а загорели като туземци момчета ги зяпаха в захлас.

Поръчах бира и се огледах. Вече ме следяха. Мазен гологлав тип с увиснало шкембе се беше отпуснал върху изкривен пластмасов стол и ме наблюдаваше през процепите на мътните си очи.

Нито искам да знам кой е, нито за какво му плащат. Намерих място на малка пейка край басейна. Стиснах постоплената си бира и зарях поглед над заспалата повърхност на морето. Единственото ми желание в този миг е да не цъфне отнякъде Елионор. Или добрата Мадлин Хупър. Не ми се иска да срещам дори Амели. Фантастична жена е, но в момента не ми е до нея. Сега имам нужда единствено от собствената си смирена, унесена в безделие персона.

Не е лесно да си насаме със себе си, когато наоколо се спъват, блъскат, залитат и падат, плискат, пръскат и ругаят десетки хора, отдадени на необузданата треска за летни емоции. Но пък усещането е невероятно, ако успееш да съзерцаваш целия този кипеж като на кино. Без да участваш в масовите сцени.

Всичко наоколо изглежда нереално. Голите тела на момичетата, които не представляват съблазън за мен. Мускулестите ръце на момчетата, които обират погледите на кибиците. Купищата сладоледи, коктейли и разхладителни напитки, които се разнасят като на парад в едната и после обратно в другата посока. Старците с бастуни и слухови апарати, успели да хванат последния влак преди онова далечно пътуване към отвъдното. Немирните хлапета, които щъкат нагоре-надолу като извънземни човечета. Поизстисканите от центрофугата на живота работещи момичета и момчета, вдигнали ръце от собствените си деца, от собствените си терзания, от собствените си амбиции.

Кой държи кормилото? Кой направлява целия този добре организиран хаос? Къде е тайната, разбулването на мистерията, отговорът на загадката? Във всеки от нас поотделно или във всички нас, взети заедно? Събрани по някаква нелепа случайност, представляваме безобидна пародия на общество. Без общи ценности, без интереси, пътуваме нанякъде, лашкани като несретници върху вълните на живота. Кой раздава ролите? И защо точно когато сме така уморени, ни избутват напред да рецитираме с патос чужди реплики? А когато кипим от желаниа, ни набутват в ложите и не ни разрешават да гъкнем?

Знам какво ще ми каже Елионор. Че всеки сам избира представлението. Датата и часа, които го устройват. Как се радвам само, че тази стара интригантка още не се е мернала пред погледа ми!

Ето я! Обръща бавно красивата си глава и оглежда света през тъмните очила, осеяни с шарки на дива пантера. Не мога да се въздържа и ѝ махам. Забелязва ме и тръгва с походка на газела сред сборището от потни тела. Спира пред мен и ме кара да затая дъх. Не се сещам дори да скоча и да ѝ предложи мястото си.

Амели се усмихва. Приятно ѝ е, че я наблюдавам в тих захлас, който ме превръща от съблазнител в съзерцател. Убеден съм, че е свикнала мъжете да я оглеждат като рядка стока, която не могат да си позволят. Дава си сметка, че не я зяпам похотливо, затова продължава да се усмихва. Дори протяга ръка.

— Как сте? — пита приглушено тя.

— Прекрасно.

Този път като че ли съм искрен.

— Добре ли спяхте?

— Превъзходно.

Отдавна не съм се изразявал така възторжено за собственото си душевно състояние.

— Искате ли да донеса нещо за пиене? — питам неуверено.

Амели се замисля, след това отвръща безгрижно:

— Мартини. Ще седим върху дъските, ще пием мартини и ще се любиме на тихата дрямка на морето.

Как хубаво звучи! Скачам и се отправям към опашката, която се вие като лениво влечуго край бара. За мястото ми веднага се спречкват две лели, отдавна преминали онази красива възраст, когато жената все

още представлява обект на желания. Не виждам как приключва двубоят, защото ме чака нелеко изпитание.

Да поръчаш питие в тази бльсканица, е все едно да спечелиш от лотарията, без да си купил билет. Амели крачи смирено след мен. Не съм наясно само, ако ни зърне отнякъде мъжът ѝ, дали ще прояви разбиране. Но това си е негов проблем. Моят е да поръчам пиенето. И да го платя, разбира се.

Амели самоотвержено си пробива път. Усмиввам ѝ се глуповато. Тя отвръща на нескопосания ми опит за флирт с пленителна усмивка.

Вече двацет минути вися на опашката и търпеливо чакам барманът да излее в две чаши с отпечатъци от мазни пръсти няколко спасителни глътки алкохол. Накрая търпението ми е възнаградено. Стискам здраво чашите и не отделям поглед от поклащащата се в тях течност.

Амели присяда върху самия под. Настанявам се до нея. Подавам чашата на прелестната си спътница. Красавицата я поема с изблик на приглушен смях. Никой не пие. Гледаме морето и се чудим как да подхванем някакъв що-годе смислен разговор.

Решавам да се пробвам пръв.

— Къде е Ник?

Не само аз съм потресен от това начало, но и Амели ме стрелва с поглед през тъмните стъкла на очилата си и се чуди как не е забелязала досега, че съм малко странен. Тръсва глава и се прави, че ме има за нормален. Отпива глътка мартини и шепне задъхано:

— Гледа мач в залата за бiliarд.

— С какво друго си запълва времето?

Продължавам серията тъпи. Понеже Амели мълчи, ѝ задавам някои подсещащи въпроси:

— Имам предвид... какво работи. Любопитен съм да узная, разбира се, как оползотворява и свободното си време...

Красавицата отново извърща глава. Този път се опитва да разбере дали съм от тихите луди. Или от онези, които като ударят две глътки, започват да буйстват.

Аз, от своя страна си давам сметка, че разговорът не тече според очакванията ми. Но от години не съм разговарял със случайно

изпречили се на пътя ми красавици.

Вместо да ме прати по дяволите, Амели отпива нова глътка, оправя кокетно немирна къдрица, с която си играе вятърът и изрича подкупващо:

— Ник е добър съпруг...

Разбира се. От най-добрите. Но не чак толкова добър, че да се откаже от мизерната си порция дребно мъжко удоволствие в полза на скучаещата си съпруга. Клатя глава и се усмихвам горчиво. Сигурно и Киара говори за мен със същото вяло безразличие.

— Знаете ли, Макс, мисля, че и вие бихте били прекрасен съпруг...

Я виж ти! Прелестната ми спътница топва краче да види как е в дълбоките тихи води. Засега решавам да не я плаша.

— Като че ли сте единствената, която храни подобно незаслужено доверие към мен...

Усмихва се загадъчно. Доволна е, че ме накара да си кажа болката. Аз също изгарям от нетърпение да узная как стиска юздите на един добър съпруг, държи на рафта един напорист ухажор и забърсва в мелето по някой случаен наивник.

— Имате ли деца? — пита невинно тя.

Присвивам очи и отвърщам елегантно на удара.

— А вие?

— Не... Но май е време да помисля по въпроса.

Може би се налага да ѝ обясня, че тези неща с мислене не стават.

— Ник е оставил избора изцяло в моите ръце. Не мога да му го простя. Мразя да взимам решения.

— Аз пък мразя да ми налагат чужди...

Амели долавя злъч в думите ми. Не искам да я оставям с погрешни впечатления.

— Решимостта не е най-безспорното ми качество — признавам смирено.

— Защо не се опитате да направлявате нещата, Макс? — Гледа ме невинно. Знае, че притежава власт, която кара мъжете да се хвърлят в краката ѝ.

— Защо и вие не направите своя избор, Амели? Защо не престанете да ръсите надежди пред всеки срещнат? Не е ли по-достойно да сте откровена с Ник, с онзи янки, дори с мен?

Истината е, че красавицата успя да ме ядоса. Толкова е съвършена, че може да моделира всеки от нас. Да дава форма на мислите и желанията ни. Да ни кара да я обожаваме и в следващия миг да я презираме заради властта, която притежава. Да ни приласкава и да ни отблъсква. Някой трябва да я спре. Нея и всички като нея. Като онова чудовище Елионор. Като моята мила Киара.

Убеден съм, че няма да плисне мартинито в лицето ми. За жени от класата на Амели съществуват по-изискани начини за отмъщение.

Не ме пита какво ми влиза в работата играта ѝ с мъжете. Разбира, че съм от жертвите. С мен трябва да пипа с ръкавици.

— Злобата е лош съветник, Макс!

— Омръзна ми да се правя на великодушен.

— Тогава не се правете, а просто бъдете такъв!

— Какъв? Слаб, без воля, нерешителен, изпълнен с колебания?

— Не! Готов да прости и да продължи напред, без да наднича през рамо дали го преследва онова, което е оставил зад гърба си. Прекалено много се озъртате, Макс. Животът лети с бясна скорост. Посмелите се качват и скачат в движение...

— Не съм самоубиец.

— Точно такъв сте. Няма по-тъжен край от този, към който вървите. Бирите и спуснатите завеси са визитката на губещите. Победителят излиза на светло и посреща удара прав.

— Много романи четете, Амели. Я се огледайте! Къде са победителите, за които говорите? Джакпотът грабват хитреците, мошениците, онези с дебелите кожи и здравите нокти и зъби.

— Тяхната победа е пирова, Макс! Не разбирате ли?

— Не, Амели, не разбирам. Не бях направил нищо, за да ме напусне жена ми...

— Понякога да не правиш нищо не е достатъчно, за да задържиш една жена до себе си... — Ръката, която държеше чашата, трепереше. Беше разярена. На мен, на онзи прекрасен съпруг, който гледа мач в залата за бiliarд, на цялата армия от добри момчета, които не искат много от живота. Стига да имат до себе си предана съпруга, покрив над главата и работа, с която да си плащат наема. Безсмислено е да ѝ разказвам моята история. Амели би се влюбила в красавеца Франк, без изобщо да го е зърнала.

Изправи се и приглади с длан тясната рокля.

— Благодаря за пиетието.

Видях я да потъва в тълпата от разголени тела. Искях и аз да ѝ благодаря за нещо, но не се сещах за какво.

— Как я караш, приятелю? Стигнахме до финалната права, а? Довечера ще си спим при жените.

Били тропна стоте си кила върху дъските и те изпукаха.

— Как върви флиртът с корабната красавица? — Екскурзоводът се огледа и ми смигна съучастнически.

— Я не се занасяй! На кого му е до свалки в тая жега?

Уилям Дювал ме сръга в ребрата.

— Няма защо да отричаш. Видях как си гукате...

— Истината е, че дамата си тръгна сърдита.

— И това не е малко, приятел. Щом прави фасони, значи те е взела на фокус.

Били не е наясно с някои основни житейски постановки. Амели ми обърна красивия си гръб, както го направи и Киара. Безчувствено и хладнокръвно. Жените явно не са лъжица за моята уста. И за да не прекарам остатъка от живота си в самота, вероятно ще се наложи да си взема куче. Разправят, че поне тия зверове били верни до гроб.

Сър Уилям се размърда.

— И аз не съм капо от пътуването — ухили се той. — Виждаш ли онова маце там?

Не успях да различа коя точно сочи с дебелия си показалец събеседникът ми. Пък и честно казано, не ме интересуваше.

— Оная, бе, с жълтата рокля и шарената панделка на главата.

— Коя, онази с бебето ли?

Не съзирах друга с жълта рокля и шарена панделка, освен една кокалеста кобила, попреминала четиридесетте, с видимо повяхнала кожа и дълга пепелява коса, увита с избелял шал, който неизвестно защо Били наричаше панделка.

— Същата...

— Бебето... на кого е?

— Нейно си е... Има още три...

— Къде, тук ли?

— Ъ-хъ. Води ги всичките.

— Къде е тръгнала с цялата тая челяд?

— Не е тръгнала, а се връща. Илинка е полякиня, но от години живее във Франция. Ходила е за седмица в Милано на гости на кръстницата на мъжа си.

— И мъж ли има?

— А кой мислиш ги е правил всичките тия сополанковци?

Откъдето и да го погледне човек, Били си беше оригинал. Без поправките на доброто възпитание. Без корекциите на средата, в която се движеше. Уникален, непоправим, непоносим.

— Виждаш ли го онзи с увисналия корем и косматия гръб? Това е мъжът й...

В този миг ми стана ясно защо полякинята си има вземане-даване с моя човек. В сравнение със съпруга й Били беше истински манекен.

— Мъжът й не надуши ли нещо?

— Нищо.

— Ти къде я издебна?

— В каютата.

— В твоята ли?

Разпитвах като госпожа Клод, махленската клюкарка.

— В моята, къде другаде.

— И какво? Всичко мина мирно и тихо. И вълкът сит, и агнето цяло...

— Илинка само се прави на агънце. Нямах представа каква е тигрица...

Трудно ми беше да си представя тази изтощена от грижи около децата жена като ненаситна тигрица. Но щом на Били му харесва да я вижда в тази светлина, нямам нищо против. В крайна сметка, замазва собствените си очи, не моите.

— На твое място не бих отписал с лека ръка Амели. Ако си малко по-настойчив, може и да те огрее...

Били съвсем се е побъркал! Амели да не е полякинята, дето с едно смигване я вкарваш в леглото! Пък и честно казано, нямам никакво желание да съблазнявам Амели. Може би наистина трябва да се консултирам с психотерапевт относно липсата ми на сексуални желания. Безразличието ми към нежния пол започва да ме плаши.

— Всяка жена е лесна, когато й напипаш слабото място.

Били говореше като главен експерт по тънката част.

— А знаеш ли кое е слабото място на Амели, приятелю?

Не знаех. Можех да се обзаложа, че и той не е наясно.

— Амели е сама, братко. Толкова сама, че ти иде да му извиеш врата на онова момченце, което кисне с часове пред телевизора. Но точно тук е твоят шанс. Няма по-благодатна почва за завоевания от изоставената територия. Забий своето знаме сред тази плачеща за ласки земя! Покажи на всички, че ти си ѝ господар!

Били си играеше с метафорите като със зърната на броеница.

— Амели е занемарена градина, приятелю. Иска да разцъфти, но ѝ липсва слънце, не ѝ достига въздух, а няма и кой да я прекопае...

Този човек е трябвало да драска оди, вместо да кръстосва пътищата в компанията на капризни старци.

— Виж какво, не ме мисли! — подхвърлих небрежно, защото страшно ми се искаше да престанем да обсъждаме Амели.

— Не мога, приятелю. Свикнал съм да се грижа за околните. Какво да се прави? Професионална деформация.

Били огледа похотливо мършаво девойче с плосък бюст и хлътнал корем. След това размаха потната си длан по посока на Илинка. Полякинята размърда устни в опит за усмивка. С този жест вероятно отвърна на поздрава му.

— Това момиче няма грешка. Ако ми се отдаде случай, ще отскоча до Монпелие да я видя отново.

Уилям Дювал беше поредното живо доказателство, че любовта е сляпа.

Погледът на Били улови в движение разголена блондинка, която се устреми към една от масите край бара. Там я чакаше загорял здравеняк, който веднага опипа покрития с тропически загар гръб на красавицата.

— По такава празноглава кукла никога не бих се заплеснал — излъга Уили. Неговата работа беше като тази на лисицата с гроздето. Като не може да го стигне, вика, че ѝ е кисело.

Изведнъж събеседникът ми смени рязко темата. Толкова рязко, че едва не се задавих с мартинито.

— Как мина раздялата с мисис Резловска?

Въпросът ме свари неподготвен. Мълчах и се правех, че зяпам кривокрака дебелана с тлъстини по корема.

— Не разбирам за какво говориш.

— Много добре разбираш. На твое място не бих изпуснал такава възможност. Просто не оставяй птиченцето да отлети!

Елионор беше всичко друго, само не и невинно пиленце, кацнало на крехкото ми рамо. Откъде му хрумна тая небивалица? И изобщо, къде си пъха носа, където не му е работата!

— Какво ти обеща бабата?

Били говореше тихо и чоплеше с клечка чернилката под ноктите си.

— Нищо, което да заслужава да го обсъждаме. На теб?

Събеседникът ми изви устни в ехидна усмивка.

— Щом не искаш да си кажеш, няма да те насилвам.

За малко да му благодаря. Ама, че досадник!

— Не те видях да размахваш кърпичка за сбогом...

Тоя да не е пиан? Пристигаме след цели шест часа.

За какви прощални сцени бълнува?

— Всъщност, каква работа има бабата при пиратите? Да не е закопала някое съкровище на острова?

При тези думи сърцето ми подскочи и застана в гърлото. Били продължаваше да човърка мръсотията под ноктите си и да плюе по изпъстрената с кални стъпки платформа на палубата. Дали знае нещо тая хитра лисица или само стреля на посоки?

— Не е лошо да ме светнеш какви острови, пирати и съкровища ти се въртят в главата. Да не си чел снощи „Граф Монте Кристо“? Или може би съм пропуснал важни събития, докато съм спал кротко в каютата?

Водачът вдигна глава и ме стрелна с острия си поглед.

— Защо не я изпрати? Бях останал с впечатлението, че сте доста близки...

— Кого да изпратя, бе, човек?

Почти крещях, но наистина не разбирах.

— Бабата, кого!

— Къде да я изпратя?

Единственото ми желание беше да я пратя по дяволите.

— Не знаеше ли, че слиза?

— От кораба ли?

— Така му викат на това парче желязо, върху което се лашкаме вече трети ден.

— Не се прави на интересен! Как така слезе от кораба?

— Ето така. Взе си куфарчето и се спусна по оная стълбичка там.

— Къде точно слезе?

— Точно в Корсика.

— Искаш да кажеш, че сме спирали на острова?

— Висяхме близо час на пристанището.

Били закова зоркия си поглед в лицето ми. А Елионор за пореден път ми скри шайбата. Мечтаех си да не я срещам през този ден на кратко лятно безгрижие, но сега се чувствах изигран. Тъкмо се готвех да отворя уста, когато сър Уилям отбеляза злорадо:

— Не е оставяла писмо за теб...

Разбира се! А и какво ли можеше да ми каже? Всичко го бяхме дъвкали до втръсване.

— Имаш ли нейни координати? — любопитства водачът.

— Защо, да не си й хвърлил око? Трябва да те разочаровам. Не разполагам с нищо, което да те отведе при бабата.

Уилям Дювал едва ли подозира колко съм искрен. Никакви координати. Нито адрес, нито телефон. Нито дори пощенски бокс. Дори не знам дали това е истинското ѝ име. Елионор се появи от нищото. Една беззащитна старица, която търси разбиране. Изигра блестящо ролята на фатална жена и напусна кораба като фантом. Вече се питах дали действително е толкова коварна, колкото се опитваше да изглежда.

— Имате ли уговорка?

Били разпитваше като тъпо ченге, което се надява да измъкне истината без бой. Поклатих глава. Никакви уговорки! Просто бях сключил неизгодна сделка. Бях продал душата си на дявола. Единственото, което можех да направя, беше да моля да ми я върне.

— Защо се лепна за теб? Мислех, че редите нещо двамата...

— Просто изпихме повече водка заедно, отколкото беше необходимо...

— На пияна глава се казват много истини...

— По-скоро се бръщолевят какви ли не безсмислици...

Хвърлях с шепи прах в очите на водача, но Били се беше снишил и ме дебнеше като котарак, който всеки миг ще скочи и ще ме стисне

за гърлото.

— Госпожата има ли семейство?

— Вдовица е.

— Защо и мен не ме хване някоя вдовичка, да си бърбим насаме по цели нощи? Ако пък и мъжът ѝ е оставил нещо, преди да гушне китката, тогава разговорите ни биха били още по-задушевни.

Били хвърля стръв, но аз не кълва. Не обелвам и дума за финансовото състояние на новата ми познайница. Това му се струва съмнително. Трябва да дам на тоя любопитко лесносмилаема храна за размисъл, за да ме остави на мира. Защо не му разкажа за добрата мисис Хупър, която има ужасен проблем?

— В интерес на истината, получих много примамливо предложение...

Били наостри уши. Месестите му бузи се издуха.

— Знаех си — изсумтя той и отново плюю встрани.

— Имах строго конфиденциален разговор с мисис Хупър.

Не очакваше ударът да дойде от Мадлин. Беше убеден, че Елионор е кокошката, която снася златните яйца.

— Коя Хупър? Оная, дето непрекъснато преследва изкуфелия си брат? Та тия откачалки имат ли изобщо покрив над главата?

— Имат и искат да ми го дарят.

— Срецу какво?

— Срецу смяна на керемидите.

— Сигурно е някоя съборетина. Ще хвърлиш луди пари, а после няма да намериш на кого да я шитнеш.

— Може и да си прав...

— Какво ще правиш?

— Още не съм дал окончателен отговор.

— Имам познат, който върти фирма за недвижими имоти.

Били бръкна в джоба на пропитата от миризлива пот риза и измъкна измачкана визитка. Подаде ми я като адвокат, от чиито услуги много скоро ще имам нужда.

— Виж ти, виж ти! Аз пък си мислех, че онази шушумига стиска торбата с подаръците...

Шушумигата явно беше Елионор. А Били се вайкаше като дете, на което са пропуснали да дадат играчка в суматоката.

— Някой чакаше ли я в Корсика? — попитах небрежно.

— Бабата ли? Посрещна я спретнат тип. Около шейсетте. Натовари я на джипа и отпрашиха нанякъде. Когато го видя, бабето се хвърли на врата му. Не ми се вярва да ѝ е син.

Били имаше око на ястреб. На кого ли е увиснала на шията милата Елионор? Оноре, Нат или някой действащ пират, който ще изсипе в краката ѝ нова купчина крадени скъпоценности. Още едно несметно богатство, което Елионор ще натресе на главата на някой нищо неподозиращ човечец. Просто защото е закъсал. Каква ли история ще скалъпи този път? И дали някой ще играе по свирката ѝ? Или ще съм единственият в списъка с даренията...

Задавах си куп реторични въпроси, когато съзрях в другия край на палубата Амели. Говореше разпалено с някого, когото не успявах да зърна, защото тълпата настъпваше безпощадно и окупираше всеки милиметър жизнено пространство.

Надигнах се и мернах Ник. Амели се сопна и му обърна гръб. Ник я догони, хвана я за лакътя и я дръпна рязко към себе си. Почувствах как кръвта нахлу в главата ми. Били също следеше сцената със затаен дъх.

— Казах ти, че в тази къща гори пожар — отбеляза нещо той.

— Ще отида да видя какво става.

Търсех начин да се отърва от компанията му. Но сър Уилям ме хвана за ръкава и ме дръпна към дъските.

— Налягай си парцалите, момче! Да не отнесеш някой тупаник! Изчакай да видиш как ще се развият събитията, пък тогава скачай и се прави на мъж! Съвсем скоро гълъбицата ще има нужда от рамо, на което да поплаче. Остави я сама да литне към теб. Просто бъди наблизо!

Били продължаваше да ме държи за ръкава, като че ли се страхуваше да не се отскубна и да оплескам работата.

Семейната кавга достигна кулминацията си, когато Амели се освободи от ръката на Ник и хукна към леещата се врата. Бях неударим в желанието си да я последвам.

Бутнах металното крило и живителният хлад облъхна тялото ми. В търбуха на звяра беше тъмно и пусто. Зърнах Амели до прозореца. Бе опряла чело в стъклото и гледаше как се гонят вълните отвън.

Приближих неуверено. Тя извърна красивата си глава. По страните ѝ се стичаха сълзи. Това ми даде кураж да направя още една крачка. Докоснах раменете ѝ. Сториха ми се крехки и слаби. Тогава се случи нещо, което ме накара да повярвам в чудеса. Амели зарови глава в гърдите ми. Риданията разтредоха тялото ѝ. За щастие, нямаше кой да ги чуе. Само аз бях наблизил и галех косата ѝ. Бях на подходящото място и в подходящото време. Дали съм подходящият човек за тази работа, това вече е друг въпрос...

Амели отдели глава от рамото ми и ме погледна с заплакалите си златисти очи.

— Отведете ме оттук, Макс!

Мислех, че тези реплики ги изричат единствено красавиците във филмите с блудкави любовни сюжети. Но какво пък! Дори да е сън, не е задължително да се събуждам точно сега.

Ако Били беше на моето място, щеше да замъкне, без изобщо да се замисля, всяка разстроена хубавица в каютата си. А след това щеше да ми разкаже историята от начало до край. Ще чопли мръсните си нокти, ще плюе и ще се фука как бързо се оправя с тези създания. Но аз не съм Били. По всичко личи, че имам проблем с жените. Не само с моята, но и с чуждите. За да направи затруднението ми още по-голямо, Амели изрече сърцераздирателно:

— Искам да избягам, Макс! От всичко и от всички...

Сещах се за едно много тайно място, където Амели можеше да си поплаче на воля. Но след вчерашните събития като че ли е по-разумно да стоя далече от пералното отделение.

Това, че се оглеждах като стрелян заек, не беше добра атестация за мъжкото ми достойнство. Затова реших да не се церемоня повече.

— Ще ви отведа в каютата си, Амели! Там ще се успокоите. И никой няма да ни безпокои.

Красавицата ме изгледа с недоверие. Не вярваше, че съм способен на подобна дързост. Хванах ръката ѝ и я поведох по дългия коридор. Бутнах картата в процепа. Вратата отскочи назад. Амели нахлу в банята.

Бави се там повече от четвърт час. Почувствах, че ме завладява безпокойство. Ами, ако случайно почука мъжът ѝ? Дали да му призная, че благоверната му се е навряла в сервизното ми помещение или да го пратя за зелен хайвер? Тревожеше ме и друго. Не знаех какво да правя, ако Амели изскочи отвътре гола и се хвърли в леглото. Напоследък бях станал непоносим. Винаги си представях най-лошото.

Долепих ухо до вратата и попитах плахо:

— Амели, добре ли сте?

— Всичко е наред, благодаря.

— Нуждаете ли се от нещо?

— Да, от приятел.

Жените имат странни приумици. Къде сега да ѝ търся приятел?

След минута гостенката ми изникна на прага. Изглеждаше неземно красива. В този миг проумях защо мъжете слагат оръжието при вида на разплакани нежни създания.

Приседна свенливо в края на леглото. Там, където миналата вечер се излежаваше чудовището Елионор. Така се радвах, че вместо онази стара вещица срещу мен седи тази приказна фея!

— Макс, не можете да си представите колко ми липсва Елионор!

Най-последно настъпи моментът, в който трябва да разтъркам очи и да се събудя. Оттук-нататък започваше кошмарът.

— За кого говорите, скъпа Амели?

Надявах се да не съм чул добре. Дори си мечтаех моята прелестна гостенка да е влюбена в някой моряк, а не да плаче за баба си Елионор. Но спътницата ми попари всичките ми надежди.

— Само Елионор може да ми даде съвет как да постъпя...

Още една жертва на онзи вампир! Стиснах очи. Значи така!

Неотразимата Амели жадува Елионор да ѝ даде акъл какво да прави. Чудесно! Няма нищо по-лесно от това, нещата да се развият по сценария на бабата. Знаем ѝ и кътните зъби на онази пепелянка.

— Успокойте се, Амели! Точно в този момент мисис Резловска не е в състояние да ви се притече на помощ. Просто, защото не е наблизо...

Не можех да си представя по-добра новина. Чудех се дали да изброя на Амели всички долни номера, на които би я научила онази стара интригантка. Или да посоча на лутащата се душа правия път.

— Омръзна ми, Макс!

— Кое точно, Амели?

Красавицата направи отегчена гримаса. След миг досадата ѝ прерасна в неприкрита враждебност. Елионор никога не би задала такъв безсмислен въпрос. Пред мисис Резловска нямаше да ѝ се налага да обяснява очевидни неща.

Най-лесно е да ѝ кажа: Виж какво, сладурче. Вземи се стегни и ми обясни защо си се разхленчила! Иначе ще те оставя да си цивриш, докато дойде да си те прибере мъжът ти.

Не можех да ѝ кажа такова нещо. Амели ме гледаше доверчиво с невинните си, осеяни със златисти точки очи. Сигурно точно така е изглеждала и моята Киара, когато е звъннала на вратата на физкултурника. Надявах се, все пак, да не повторя мерзостта на негодника Франк.

— Как се случи точно сега това нещастие с мъжа ѝ!

Амели престана да бърше носа си и заговори за беда, сполетяла вероятно неин близък.

— Ваш роднина ли е пострадал?

Следите от сълзи върху детинското лице на милата ми приятелка пресъхнаха. Тя започна да се терзае за нещо, което беше далеч от мен, далече от нея самата, затова съвсем не горях от желание да чуя какво тревожи красивата ѝ глава. Но Амели държеше да ме посвети.

— Елионор е изключителна жена. Не би могла да остави съпруга си в такъв момент...

Щях да се изхия. Съпругът на бабата от години гниеше в земята. Единственото, което можеше да му се случи, беше да се обърне в гроба, като гледа какви ги върши благоверната му.

— Представете си само как би страдала мисис Елионор, ако се случи най-лошото. Не, не искам дори да си го помислям! Подобно нещастие ще я съсипе...

Амели вдигна очи към небето, отправяйки молитва за някого, който на всяка цена трябваше да прескочи трапа, за да не страда милата Елионор. Този някой, доколкото схвацах, беше съпруг, на

всичкото отгоре и жив, на онази арогантна личност, която направи всичко възможно, за да превърне пътуването ми в кошмар.

Чудех се дали онова лицемерно бабе се беше подиграло с пословичната ми доверчивост или просто не даваше пет пари какви лъжи ръси пред наивни същества като Амели.

— Откога госпожа Резловска се навърта около умирация?

Зениците на Амели се разшириха от изумление.

Ами ако онази заклетата интригантка е намислила да окраде човека? И не само това. Ако е решила да го умори? Ако историята за старата вражда с клана Бъртън е само прикритие на престъпление, което се готви да извърши? Ако дебелоглавият Дики е искал да ме предупреди да стоя далече от димящото оръжие на злосторника?

Не е изключено добрата Елионор да ме води направо към мястото на престъплението. Като нищо благодетелката ми ще се погрижи ченгетата да ме намерят там, когато му дойде времето.

Трябваше на всяка цена да открия онзи галфон Диксън Търнър. Това беше единствената спасителна мисъл, която изплува в главата ми. Налагаше се да разбере какво е надушило момчето с нестандартната физиономия и издънките в биографията.

Амели ме зяпаше с интерес на дръзка хлапачка. Докато се чудех какво да измисля, за да я накарам да се върне при съпруга си, тя започна да прехвърля из пръстите си странен накит. Не бих обърнал внимание на заниманието ѝ, ако точно в този миг слънцето не проникна през пролуката на пердето и не заигра с камъчетата в ръката ѝ. Лъчите галеха нежната ѝ кожа и рубините блестяха в полумрака като пурпурни звезди. Амели долови настойчивия поглед, с който съзерцавах бижутото, и прошепна смутено:

— Елионор ми подари гривната, преди да се разделим. Не исках да приема такъв скъп подарък, но тя настояваше. Рубините са дар от съпруга ѝ за годишнината от сватбата...

Чакай, скъпа! От кой съпруг и за коя годишнина? Амели едва ли се е сетила да разпита. Не откъсвах поглед от рубинената прелест.

Какво излиза? Че Елионор е започнала да раздава вече наляво и надясно бижутата на Киара. Много скоро, ако всичко, което ми бе доверила онази арогантна личност, беше истина, самият аз щях да притежавам цял куп от тези безценни камъчета. Как само ще блестят

по шията, китките и пръстите на любимата ми! Ще има и за нея, и за внуците ѝ. За нашите внуци!

— Знаете ли, Макс? Тази гривна стана повод за разправията с Ник...

Така е, скъпа! Богатството винаги е извор на раздори. Но Елионор май имаше право. В случай като моя като че ли е по-добре да си богат и изоставен, отколкото беден и отритнат.

— Когато видях накита върху ръката ми, Ник направо побесня. Не повярва, че рубините са подарък от Елионор.

Да ти кажа честно, сладурче, ако не знаех за разните там скъпоценности на бабата, и аз нямаше да повярвам.

— Амели, Елионор остави ли ви някакъв телефон, на който можете да я потърсите?

Само си губех времето с подобни въпросчета.

— Разбира се. Записах го в тефтерчето си...

Не можех да повярвам на ушите си.

— Къде е сега това тефтерче, скъпа Амели?

Говорех нежно и се усмихвах мазно. Страхувах се, че гостенката ми може да се уплаши и да избяга.

— В каютата... При Ник...

Това, че е при Ник, усложняваше нещата. Налагаше се да избягвам откритите сблъсъци със съпруга. Разбере ли, че съм прибрал жена му, нямаше да видя никакво тефтерче.

Най-важното беше да накарам Амели да се прибере при мъжа си, да измъкне тефтера, а след това да си чукаем среща в някое тъмно ъгълче и да ми продиктува онези няколко цифрички. От тях може би зависеше животът ми.

— Вижте какво, Амели! Всеки съпруг би реагирал като Ник. Затова не бива да му се сърдите...

Дотук добре. Ако и Франклин Онест беше изрекъл няколко такива мъдри приказки пред вятърничавата Киара, сега щях да имам семейство.

— Той няма капчица доверие в мен, Макс...

И аз не бих имал, слънчице, още повече, ако знам, че жена ми плаче на чуждо рамо в тясна корабна каюта. Но това засега няма да ѝ го казвам. Ще си послужи с този непочтен ход само ако не открия друг начин да я накарам да донесе тефтера.

— Амели, Ник може би се притеснява. Сигурно вече обикаля кораба и си мисли най-лошото...

Опитвах се да си представя кое е най-лошото, което може да мине през главата на един съпруг, когато не е в състояние да открие благоверната си. Като че ли вариантът, който бяхме избрали двамата с Амели, изглеждаше най-тревожният.

— Едва ли. Сигурно се е залепил отново пред телевизора...

Ако е така, точно сега е моментът да се добера до телефонния номер на Елионор Резловска.

— Разбирам, че сте огорчена. Но скоро пристигаме. Не е ли по-добре да се насладим на морския полъх и щедрото слънце?

Не знам какво повече можех да й наговоря, за да я накарам да се върне в семейното гнездо. И да донесе тефтера, разбира се.

Ама и аз съм един страхливец! Милиони мъже по света биха дали мило и драго, за да имат Амели до себе си. Разплакана и огорчена. Аз обаче се опитвах с всички средства да я изгоня от каютата си. Заключен с нея в това тясно помещение, се чувствах като заподозрян, който държи под възглавницата си най-неоспоримата улика, че е виновен.

— Виждам, че компанията ми ви отегчава...

Тази жена имаше ум в главата, това никой не можеше да го отрече.

— Какво говорите, скъпа Амели! Просто се тревожа за Ник.

— Ето, затова ми липсва Елионор. Тя никога не би се притеснявала за този, за когото не трябва!

Елионор не би се притеснявала за никого, освен за себе си. Всичките й грижи за околните бяха подчинени на една-единствена амбиция: да бръкне в здравето на онези, които не признават властта й на повелителна.

— Време е да си вървя.

Амели се изправи, приглади с длан къдриците си и рубините отново заблестяха върху китката й.

— Къде отивате, Амели?

Красавицата ме изгледа озадачено.

— Не помните ли? Допреди минута ме убеждавахте, че трябва да потуша пожара в семейното огнище.

Права си, гълъбче. Такава влада е лумнала там, че не ми се мисли докъде може да стигне огънят. Едно обаче е сигурно. Колкото по-далеч е от моята черга, толкова по-добре.

— Амели, бих искал да ви помоля да ми дадете номера на Елионор. Може някога да ѝ се обадя...

Гостенката ми се засмя.

— Виждате ли! И на вас ви липсва! Казах ви, че Елионор е жена за милиони.

Амели се запъти към вратата.

— Ще ви донеса номера след минута...

Не, гълъбче, не! Само това не! Отново тайни срещи в каютата ми! Отново да треперя да не ни зърне някой. Досега ми се размина като по чудо. Не бива да рискувам повече.

— Ще изляза да глътна малко чист въздух. Какво ще кажете да се срещнем след десет минути на палубата? Там, при дъските...

С други думи, на открито, оживено и безопасно място.

Амели повдигна рамене.

— След десет минути при дъските... — Изрече го така, сякаш щеше да брои секундите до мига на срещата.

Скъпата ми гостенка пристъпи към вратата. В този миг усетих неприятен бодеж в сърцето. Чувствах, че я губя, без да съм я имал истински. Там, при дъските, нямаше да е същото. И въпреки това, горях от нетърпение да я видя отново. Не защото бях приритал за скапания телефонен номер на Елионор, а защото мечтаех да я зърна за пореден път. Красива, изящна и прозрачна като видение. Невинна и доверлива. Моята Амели.

Животът понякога е непосилно груб. Вместо да се отдам на мечти за Амели, трябва да гоня онзи противен тип Диксън Търнър. Точно така се казваше, негодникът.

На срещата Амели се появи в компанията на съпруга си. Стана ми криво. Присъствието на Ник ми отне възможността да пофлиртувам за последно. Като че ли допреди малко не беше в каютата ми и не се чудех как да я изгоня оттам. Но в живота е така. Започваш да драпаш за нещо едва след като му видиш гърба.

— Ето номерът, Макс. — Амели ми подава бяло листче, сгънато на две. Надявам се да е обяснила на съпруга си, че не става въпрос за номера на личния ѝ клетъчен телефон. От безизразната физиономия на Ник разбирам, че човекът дори не подозира къде се е губила любимата му.

— Благодаря... — Размахвам листчето, за да стане ясно на кого и за какво точно съм благодарен. Амели не бърза да ме пусне да си вървя.

— Елионор ще се радва да ви чуе — чурулика тя и усмивката ѝ кара коленете ми да омекнат. Отстъпвам крачка назад.

— Желая и на двама ви всичко добро.

Ник отминава с каменно изражение благопожеланията. Амели обаче е направо дръзка:

— Надявам се да се срещнем някога отново, Макс!

Добре че не уточни къде. Време е да се изнизвам, преди да си е развързала езика. Знам ли какви коварни мисли за отмъщение бушуват в главата на една обидена съпруга?

Не ѝ казвам колко бих се радвал да я видя пак. Насаме. Мисля, че е достатъчно умна, за да го разбере.

Оставям семейството да си изяснява отношенията. Чака ме неотложна работа. Трябва на всяка цена да открия онзи ръб Диксън Търнър. И да разбере до каква информация се е добрало момчето с нестандартната физиономия.

Изпречвам се на пътя на първия срещнат униформен представител на екипажа и питам колебливо:

— Извинете, имате ли представа какво стана с онзи тип, дето откачи варела в пералното?

Човекът ме измерва с поглед. По всичко личи, че съм добре осведомен за инцидента в трюма.

— Искате да дадете информация за случилото се?

Не, мой човек. Не ме разбираш. Искам на мен някой да ми даде информация къде се подвизава тъпанарят Дики. Че съм му приготвил и аз няколко въпросчета.

Клатя поривисто глава. Това, от което най-малко имам нужда, е да ме подведат под отговорност два часа преди слизането.

— Ако знаете нещо по въпроса, ще ви заведе при капитана.

Нищо не знам. Пък и да знам, капитанът е последният човек, на когото бих доверил подробности около случая.

— Репортер съм, искам да драсна няколко реда в сутрешната хроника.

В мига, в който изрекох лъжата, усетих, че съм стъпил накриво. Някои хора страдат от хроническа непоносимост към представители на четвъртата власт. Събеседникът ми явно беше от тях. Изведнъж се сети, че е много зает и хукна нанякъде.

— Онзи, дето бутна варела, слезе в Корсика — подхвърли през рамо.

Каза го, за да го оставя на мира.

Все пак ми спести голямо неудобство. В следващите два часа щях да обикалям кораба като луд. Сега знам, че мога да използвам времето по-пълноценно. Да набера, например, онези няколко цифрички, изписани с красивия равен почерк на Амели.

Не вярвах да съществува подобен номер. Затова съм приятно изненадан, когато в ухото ми се разнася звън.

Очаквах да вдигне някой пияница с дрезгав глас и да ме наругае, задето досаждам по време на свещената следобедна дрямка.

Отговори женски глас с приятен италиански акцент:

— Домът на семейство Малдини.

— Бих искал да разговарям с мадам Елионор, ако е възможно.

Сега ще ми каже, че в къщата няма никаква мадам и всичко ще приключи.

— Госпожата излезе на разходка.

— Коя госпожа? Елионор ли?

— Нали казахте, че търсите мадам Малдини...

Не съм казал такова нещо, сладурче. Станала е някаква грешка.

Просто съвпадение на имената или нещо такова. Ще се извиня и ще затворя. Мадам Малдини изобщо не ме интересува.

— Благодаря, дочуване.

— Да предам ли нещо на госпожата? Тя и господин Малдини ще се върнат след час.

— В болницата ли са?

Жената се разсмя.

— Каква работа имат двама влюбени в болницата? Излязоха да се разходят. Мосю е така щастлив, че са заедно след пътуването на мадам до Венеция...

Странно, и мадам Малдини е отскочила тия дни до Венеция. И това ако не е случайност!

— Господинът добре ли е?

Чудех се докога ли ще продължи този идиотски разговор.

— Кой господин имате предвид? Стария или младия?

— Съпругът на госпожата. Нали страда от сърце?

— Кой, господин Рудолфо ли? Та той има сърце на млад бик. Тича всеки ден, играе тенис и е най-добрият ездач в околността. Но май много се разприказвах, а вие дори не се представихте. Работя отскоро в имението и като нищо ще ме изхвърлят, ако разберат, че съм разговаряла с непознати. Ако искате, ще предам на мадам, че сте я търсили. Ако не, трябва да затворя.

— Почакайте!

Толкова много неща можеше да ми каже това гълъбче, ако пожелае!

— Всъщност, ще позвъня по-късно, благодаря.

Натиснах жълтия бутон и на екрана светна надпис:

Край на разговора.

Така! Значи съм имал честта да се запозная не с вдовицата мисис Резловска, а с щастливо омъжената за корсиканския лъв Рудолфо мадам Малдини. Колко ли е богат? Много, в това не бива да се съмнявам. Бижутата, които се опитваше да ми пробута, дали бяха на

корсиканеца или действително принадлежаха на покойния Робърт Бъртън? Може би никога нямаше да узная...

Не разбрах как се озовах в ресторанта за бързо хранене. Хладилникът вкъщи е празен, така че не е лошо да хапна преди началото на нощния маратон с бирите. Наредил съм бутилките в две редици. Стоят и ме чакат.

В заведението е пусто. В ъгъла съзирам Били.

— Защо си така оклюмал? — пита той, огризвайки позагоряло пилешко бутче.

— Просто ми писна.

— Защо, бе, приятел? С мацето нищо ли не стана?

— С кое маце?

Били се привежда напред.

— За Амели говоря... Мъжът ѝ не надуши нищо, надявам се...

— Какво да надуши?

— Онова в каютата...

— Съвсем си се побъркал, мой човек! Не се чуваш какви ги дрънкаш.

— Толкова години обикалям света, приятелю! Знам какво се случва, когато се заключат в една каюта двама летовници. Няма ли да хапнеш нещо?

Чудех се дали да му доверя, че от този разговор ми прилява. Но наистина ми беше дошло до гуша. Гледах тъпо как Били огризва мършавия пилешки бут, когато телефонът в джоба ми иззвъня.

Кой ли се е сетил за мен? Номерът не ми говори нищо. Може би е грешка. Съмненията ми се разсейват, когато чувам непознат глас да изрича името ми:

— Господин Графски? Обаждам се от името на мадам Елионор. Казвам се Кенет О'Нийл и съм неин личен секретар. Госпожата ме помоли да ви предам да не звъните в дома ѝ. Тя сама ще ви потърси, когато настъпи моментът...

Били престана да мляска и ме зяпна с отворена уста. Надуши, че става нещо необичайно.

— Мадам Елионор ме помоли да ви предупредя, че всеки опит да установите връзка с нея ще има неприятни последици. За вас.

Говореше като ревнив съпруг, който поставя ултиматум. Може би трябваше да го светна, че последиците за мен при всички случаи ще са

неприятни.

От надписа върху екрана разбрах, че разговорът е приключил. Вездесъщият Кенет О'Нийл нямаше да си губи времето с типове като мене, това беше повече от ясно.

Какво излиза? Че Елионор се е прибрала от разходката. Прислугата я е уведомила за позвъняването ми. Госпожата се е осведомила от електронната памет на апарата който е имал дързостта да ѝ досажда и ето, изпраща строгия чичо Кен да ми скръцне със зъби.

Добре, нека спи спокойно! Няма повече да я търся. Никой обаче не може да ми попречи да се поровя и да разбера що за птица е корсиканският лъв Рудолфо Малдини.

— Кофти новини, а?

Били беше зарязал остатъците от пилето и ме дебнеше като ястреб.

— Напротив, приятелю! Много добри новини. Баба Елионор вече е вкъщи...

ЕПИЛОГ

Дремех върху бюрото и се правех на много зает. Не исках шефовете да ме засилят да върша нещо неотложно в края на деня. Зяпах безобидно насекомо, което пълзеше по стъклото и оставяше лепкава диря след себе си, когато звънът на телефона ме изтръгна от унеса ми.

Не бързах да отговоря. Но ако реша да си правя оглушки, можеше да стане по-лошо. Някое от момчетата на петия етаж да долети и да ме зарине с работа. Затова с неохота посегнах към слушалката.

Търсеше ме някой си Натанаил Лем. Изминаха десетина безкрайни секунди, преди да усетя първия спазъм в стомаха.

— Как е госпожа Резловска?

Изобщо не съм сигурен, че познайницата ми се казва така. Въпреки това се опитвам гласът ми да звучи естествено.

— Мисис Резловска ви е включила в завещанието си...

След като и той използва същото кодово име, значи и аз ще продължавам да я наричам така. Засега от мадам Малдини няма и следа.

Откакто се върнах от онова вълнуващо пътуване, непрекъснато се моля да не се стига дотам, да ме призват да изпълня последната воля на една стара интригантка.

— Беше ми споменала нещо такова. Когато дойде моментът, ще ме намерите на същия телефон.

Бях намислил как да действам в случай на тревога. Ще сменя адреса и работата си. Ще се наложи да продам апартамента, но и без това вече не държа на него. Навява ми мъчителни спомени. Трябва да уредя куп формалности, но за по-малко от месец ще съм готов. После ще се покрия. Ще залича следите. Да ходят да ме гонят, ако нямат друга работа.

— Налага се да обсъдим някои подробности. Колкото и да ми е неприятно, трябва да ви го съобщя...

На теб пък за какво ти е неприятно? Взимаш къщата на мъжа й. Прибираш парите, които съпругът и децата на любовника съвсем законно са внесли в банката на нейно име. Да не би да ти се налага да надничаш зад ъглите и да отговаряш на въпроси на тъпи ченгета къде бабата крие крадените бижута!

В този миг мозъкът ми се задейства. Чакай! Как така ме е включила в завещанието си? Какво е решила да ми остави? Мемоарите си? Никой издател няма да им обърне внимание. В тях със сигурност ще липсва най-въълнуващата част.

Немислимо е да е продиктувала името ми в документа. Освен ако, след последния разговор е била толкова сърдита, че е решила да пусне хрътките по петите ми. Не е лошо. Завещава ми крадени скъпоценности за милиони, а след това бячите ме скапват от бой, за да им кажа и майчиното си мляко. И каква ирония! Самият аз не знам къде лисицата е отнесла плячката. Можех да ги посъветвам едно-единствено нещо: Копайте, братлета, някъде около жилището ми! Или по-добре, отскачете до Корсика. Търсете вила „Малдини“!

И си отваряйте очите на четири!

Не, не е възможно тази жена да ме мрази до такава степен, че да ме хвърли направо в лапите на онези чакали. Освен това, досега спазвах безусловно своя дял от уговорката. Не бях дръзнал да я търся. Точно както нареди капитан О'Нийл. Май се налагаше да поговоря с нея. Още сега!

— Бих искал да обсъдя някои въпроси с мисис Резловска. Едва ли е уместно да вършим тази работа по телефона. Затова ви моля да я попитате кога и къде е удобно да се срещнем.

— Страхувам се, че това е невъзможно — изпръхтя адвокатът в слушалката.

— Какво значи невъзможно? Бях останал с впечатлението, че за тази жена не съществуват невъзможни неща.

— Някои неща не са по силите дори на личности като мисис Резловска...

Какви ги дрънка тоя! На този свят не съществува препятствие, което госпожата да не е в състояние да преодолее с изящен скок на настървен хищник.

— Мъчно ми е да ви го съобщя, но мисис Резловска почина снощи.

Какво е направила?

Дишах през устата. Слепоочията ми пулсираха. В корема ми се надигаха спазми. Елионор беше извършила нещо чудовищно! Молах се тази жена никога да не се разделя с живота. Дълголетието ѝ беше единствената гаранция за моята свобода.

Притиснах длан към челото си. Това, което беше извършила бабата, изобщо не ме устройваше.

Не ми се иска да съм циничен, но трябва да знам с какво време разполагам, за да изчезна по най-бързия начин.

— Какво имам честта да получа като неин наследник? Официално, разбира се.

— Милион двеста и четиридесет хиляди лири. Но след като се платят данъците, сумата ще намалее значително.

— Тя... нямаше толкова пари...

Говорех като човек, който от години лично е контролирал богатството ѝ.

— Миналия месец мисис Резловска осъществи много успешна сделка...

Уморила е още някой невинен човечец!

— И е решила да ми подари печалбата?

Едва ли.

— Точно така. Не разбирам защо сте изненадан. Мисис Резловска ме увери, че знаете за тези пари.

— Кога точно ви довери тази подробност?

— След пътуването до Венеция.

Онзи започна да губи търпение. Но и аз трябваше да съм наясно какъв театър се разиграва около мен. И да съм сигурен, че не са ми пробутали ролята на идиота, все пак.

— Ако се срещнем, ще мога да задоволя в голяма степен любопитството ви...

Нат говореше неуверено. Претегляше всяка дума. Аз обаче бях неумолим.

— Настоявам за някои отговори още сега! В противен случай никога няма да се срещнем...

Прозвуча като заплаха. И онзи го схвана по същия начин.

— Мисис Резловска явно е имала предвид, че сте способен да отблъснете щедростта ѝ. В такъв случай парите отиват при някой си...

Чакайте да погледна! Точно така! В случай, че се откажете от наследството, парите отиват при господин Франклин Онест и съпругата му Киара Ферети.

— Тя не му е съпруга! — почти изкрещях в слушалката. Бях сигурен, че онзи се усмихва лукаво.

— Това няма да им попречи да станат богати.

Ама, че кучка! Измислила е как да ме накара да стана послушен.

Досега смятах, че съм предвидил всичките ѝ ходове.

И все пак ме изигра. Сигурно в момента се хили злорадо там, където се подвизава.

— Какво стана с бижутата?

Онзи не очакваше да обсъждаме такъв деликатен въпрос по телефона.

— Сигурен ли сте, че апаратът ви не се подслушва?

— Напълно!

Прозвуча като уверение на човек, който всяка сутрин бърка в слушалката за бръмбари.

— Както ви споменах, мисис Резловска осъществи наскоро много успешна сделка. Продаде голяма част от скъпоценностите и получи за тях значителна сума.

— Как така ги продаде? Та тя не можеше да измъкне и един пръстен на светло, без да я надушат!

— Помогна ѝ неин много близък приятел.

Бях чувал за такъв герой. Има го във всеки долнопробен криминален роман.

Значи, до последно е вярвала, че съм от страхливите играчи. От онези, които ще се покрият, когато трябва да изиграят решителния ход. И като нищо ще те предадат, за да спасят нещастната си кожа.

— Къде ги продаде?

— Не ми е разрешено да ви разкрия тази подробност.

После като че ли размисли.

— Бижутата отлетяха за Шанхай.

Адвокатът си отдъхна. Тайната вече не беше само негова.

Шанхай. Там със сигурност онези, които душат от години, ще гонят вятъра. Верният Оноре за пореден път беше свършил черната работа. Дали е успяла да му се отблагодари? Или до последно е разчитала на предаността му?

Може би сега е моментът да се позаинтересувам как е със здравето синьор Рудолфо Малдини. Бях си направил труда да се поровя тук-там и да събера любопитни сведения за корсиканския бик, както го наричаше прислугата.

Дон Малдини беше собственик на огромно имение на острова. Притежаваше яхта за три милиона долара. Имаше дялово участие в проспериращ корабостроителен бизнес. Освен това, беше изградил собствени игрища за тенис и голф. Залагаше редовно в конните надбягвания. И се радваше на безупречна репутация. Някои таблоиди намекваха за нечисти сделки в миналото. Но в края на краищата, няма богатство, което да е натрупано с пот на челото. Това и децата го знаят.

Рудолфо беше останал вдовец на шейсет и осем. От брака си с Орор дьо Монфре имаше син, който бе страстен поклонник на нежния пол и всепризнат прахосник. Освен това, беше единствен наследник на парите на татко Малдини. До мига, в който се бе появила Елионор. Жълтата преса проявяваше необяснима снизходителност към новата съпруга. Мадам Малдини старателно избягваше светлините на прожекторите. Не успях да открия нито една нейна снимка. Дори за папараците Елионор беше бяло петно.

— Мистър Малдини сигурно е неутешим след загубата на съпругата си?

Нат се изгуби по линията.

— Съжалявам, но не разбирам за кого говорите...

Хайде, Нат, не се прави на ударен! Не вярвам да не хвърляш по едно око в клюкарските издания.

— Става въпрос за Рудолфо Малдини, съпругът на нашата непрежалима Елионор.

— Сведенията ви са твърде неточни. Елионор беше вдовица от много години...

Натанаил Лем като че ли бе искрен. Ако е така, парчетата от мозайката най-после идваха по местата си. Адвокатът беше поредната жертва на двойствения живот на онази изпечена мошеничка. За мен бабата бе намислила същата участ. Да не узная никога за съществуването на Рудолфо. За парите му. И за плановете да глътне богатството му. Колко ли е отмъкнала от него? И на кого ли ги е дала? Тази тайна щеше да я отнесе в гроба.

— На колко години беше?

Странно, че говорех за Елионор в минало време.

— На седемдесет и осем.

— Прекрасна възраст! Тъкмо си свършил по-важните неща в живота и вече спокойно можеш да си почиваш!

Прозвуча цинично. Но самата Елионор не би имала нищо против малко цинизъм по неин адрес.

— На колко години почина Робърт Бъртън?

Надявах се Нат да е чувал за клана Бъртън и за ограбените наследници.

— На шейсет и пет. Елионор е четири години по-възрастна от него. Имали са дългогодишна връзка.

Изкушавах се да попитам тя ли му е видяла сметката. Но симпатягата Нат едва ли щеше да е посветен в тайната.

Така значи, достопочтеният Робърт Бъртън починал на шейсет и пет. Имал огромно желание да остави на дългогодишната си любовница половин милион лири. Но хвърлил топа и се наложило синовете да уредят сметката. Момчетата броили добри пари за мълчанието на любовницата. За благодарност тя окрала семенната съкровищница. Направила го с единствената цел да бръкне в здравето на законната съпруга. На онази, чието място отчаяно се е опитвала да заеме.

Нещо не се връзваше. Човек на шейсет и пет с милиони си хваща любовница на тридесет, а не на седемдесет! Тая загадка никога няма да я разплета. Но пък какво ми влиза в работата да се ровя в интимния живот на двама покойници.

— Къде ще е погребението?

— Мадам Резловска пожела да почива в семейната гробница на съпруга си.

Навярно говореше за горкия Чарлз. Нали не е и чувал за корсиканеца Малдини?

— В такъв случаи, ще се видим на погребението...

Адвокатът отново се изгуби по линията.

— Елионор изрази желание да не присъствам на церемонията. Съобщи ми това в дълго, прочувствено писмо. Вероятно е искала да ми спести болката от раздялата. Такава е волята ѝ и съм длъжен да я уважава... Помоли вие да я придружите в последния ѝ земен път.

Нат пак се разстрои. Нали го беше имала за роден син. А сега доведеното дете щеше да мъкне ковчега...

Елионор беше помислила за всичко. Нат за нищо на света не трябваше да се срещне очи в очи с настоящия съпруг, за когото нямаше и представа, че съществува. В крайна сметка, двамата с Нат бяхме героите от Лондонската пиеса. Погрижила се бе да не объркаме представленията, че ще стане голяма каша. На Амели пък бе дала покана за корсиканския цикъл.

— Трябва да ви предам някои нейни лични вещи. Смарагдови обици, рубинен пръстен, диамантена огърлица, златен часовник и... още някои дребни неща.

Милата Елионор държеше да не забравям, че голямата страст в живота и бяха скъпоценностите. И интригите около тях.

— Бих желал да преведете парите в швейцарска банка.

Опитвах се да овладеея гласа си. Не беше лесно да се разпореждам с богатство, което не е мое.

— Имате ли сметка там?

— Не.

— Тогава ще го обсъдим, когато се срещнем.

— Добре. Утре летя за Лондон. Ще съм при вас най-късно в три. Не вярвах, че съм го изрекъл.

— Чудесно. Кантората ми се намира на „Ърлингтън Гардънс“ 42.

— Тогава, до утре.

Онзи затвори пръв.

Усетих как изведнъж битието ми изхвърча от коловоза, в който се лашкаше напоследък, и полетя извън релсите. Налагаше се да свърша куп непредвидени неща. Да съобщя на момчетата от петия етаж, че напускам. Съвсем скоро в сметката ми щяха да се изсипят близо милион английски лири. Тогава щеше да е направо неприлично да блъскам за някакви мизерни три хиляди на месец.

Грабнах слушалката и набрах трескаво номера.

Беше време да поговоря с Киара...

Издание:

Автор: Силвия Кристъл

Заглавие: Довереникът

Преводач: Лоренцо Флорели

Издател: Монт

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2162>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.